

**REVOLUȚIA TA
FINANCIARĂ**

Puterea loialității

GARY KEESEE

R E V

REVOLUȚIA ȚA FINANCIARĂ

Puterea Loialității

O L U

GARY KEESE

Ț I A

Your Financial Revolution, The Power of Allegiance, Romanian

Copyright© 2022 by Gary Keesee

Originally published in English

Copyright© 2015 by Gary Keesee

ISBN: 978-606-8993-80-5

Gary Keesee Ministries

P.O. Box 779, New Albany

OH 43954, USA

GaryKeesee.com

This book is a free gift from Gary Keesee Ministries and is
NOT FOR SALE

Revoluția ta financiară. Puterea loialității

Copyright© 2022 by Gary Keesee

Publicată inițial în limba engleză

Copyright© 2015 by Gary Keesee

ISBN: 978-606-8993-80-5

Această carte este un dar din partea Gary Keesee Ministries și
NU ESTE DE VÂNZARE

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodușă sau difuzată electronic, mecanic, prin fotocopiare, înregistrare audio sau în orice altă formă, exceptând cazul unor scurte recenzii sau citate, fără permisiunea în scris a Editurii Succeed Publishing. Toate citatele din Biblie, cu excepția locurilor precizate, sunt din traducerea Dumitru Cornilescu.

Cuprins

PREFAȚĂ	7
INTRODUCERE	9
CAPITOLUL 1: ÎMPĂRĂȚIA	19
CAPITOLUL 2: CEAȚA ALBĂSTRUIE	57
CAPITOLUL 3: TE ROG, DOAMNE, AI MILĂ!	65
CAPITOLUL 4: PEȘTELE URIAȘ	93
CAPITOLUL 5: A CUI A FOST ALEGEREA?	103
CAPITOLUL 6: BINECUVÂNTAREA DOMNULUI	139
CAPITOLUL 7: UȘA	157
CAPITOLUL 8: PUTEREA LOIALITĂȚII	165
CAPITOLUL 9: DAȚI-LE VOI SĂ MĂNÂNCE!	173
CAPITOLUL 10: CULEGEȚI, NU ASUDAȚI!	187
CAPITOLUL 11: ZBORUL E MAI UȘOR DECÂT MERSUL PE JOS!	193

PREFAȚĂ

Am dorit să exprim în scris călătoria de care ne-a făcut parte Dumnezeu mie și soției mele, Drenda, de câțiva ani încoace. Viața noastră s-a schimbat atât de mult! Am văzut întâmplându-se sub ochii noștri toate minunile pe care le-a făcut Dumnezeu în Biblie: morți înviind, paralitici ridicându-se în picioare, umblând și întorcându-se a doua zi la muncă, nenumărați oameni vindecați și resursele financiare restaurate pentru sute de mii de oameni. Însă minunile cele mai mari pe care le-am văzut au avut loc în familia și în viața noastră.

Scopul meu este să vă iau cu mine într-o călătorie a descoperirilor, care sper că va schimba viața voastră, așa cum a schimbat-o pe a mea. Povestea care urmează nu poate fi relatată într-o carte. Aceasta este prima dintr-o serie de cărți care vă vor conduce spre revoluția voastră financiară și care vor începe să vă reveleze tainele Împărăției lui Dumnezeu care au schimbat viața mea. Pentru mine, aceasta este o călătorie captivantă, care nu se va sfârși niciodată. Cu toții vom continua să învățăm! Cunoștințele Împărăției sunt inepuizabile.

Sunt nespus de recunoscător lui Dumnezeu. Îndurarea Lui se înnoiește în fiecare zi, iar El este răbdător și iertător, conducându-ne pe calea mântuirii. Nu putem însă începe această călătorie fără să vă spun mai întâi ceva despre soția mea nemaipomenită, Drenda. Inima ei care tânjește după Dumnezeu, iubirea și răbdarea ei față de mine mi-au dat curajul de a-mi înfrunta slăbiciunile și de a-L căuta pe Dumnezeu pentru a găsi răspunsurile de care aveam disperată nevoie. Cu mare bucurie împărtășesc cu voi

Revoluția ta financiară.
Puterea loialității.

INTRODUCERE

Am fost lipsit de pace; am uitat ce este prosperitatea.

— Plângeri 3:17, NIV

M-am trezit din somn și mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. O frică adâncă a pus stăpânire pe mintea mea. Nu-mi mai simțeam limba. Mâinile, picioarele și o jumătate a feței îmi erau amorțite. Am trezit-o pe Drenda și m-am căznit să-i spun ce se petrecea, în timp ce fața și limba mea refuzau să coopereze. Am observat atunci că inima îmi bătea nebunește și că respirația mea era greoaie în timp ce îi spuneam cum mă simțeam. Soția mea s-a trezit și a început imediat să se roage pentru mine. Încetul cu încetul, simțămintele acelea ciudate, învăluite în teamă, au început să cedeze puțin. M-am întins din nou pe spate, în timp ce Drenda s-a oferit să-mi aducă ceva ce mâncare. Pe când stăteam întins în pat și mă rugam, eram nedumerit și speriat de ceea ce se petrecea cu corpul meu. Eram cuprins de valuri de panică; mintea mea era atacată de o teamă cum nu mai simțisem niciodată până atunci.

Datoriile pe care le aveam și nevoia neconținută de bani făceau ca frica să fie o parte normală a vieții mele de fiecare zi. În ultimii câțiva ani, trăisem la un nivel uriaș de stres în legătură cu situația mea financiară care continua să se înrăutățească. Lucram în vânzări și pur și simplu nu mă descurcam financiar. Locuiam într-o casuță de tip fermă, construită în anii 1800, care arăta de parcă nu mai fusese renovată de atunci. Probabil că exagerez un pic, dar casa nu era în stare bună. În crăpăturile din tocurile ferestrelor creșteau plante care pătrundeau în sufrageria noastră. Multe dintre ochiurile geamurilor erau sparte, așa că le-am acoperit cu carton și bandă de lipit. Deși casa era dărăpănată, Drenda a reușit să facă din ea căminul nostru.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Dar, cu toate abilitățile ei uimitoare, soția mea nu putea acoperi faptul că locuința noastră avea multe probleme serioase.

Toate lucrurile pe care le aveam pe atunci era în aceeași stare: stricate! Amândouă mașinile noastre erau vechi, kilometrajul lor era trecut demult de trei sute de mii și de-abia porneau. Băieții noștri dormeau pe niște saltele la care renunțase o casă de bătrâni, iar covorul din camera lor fusese găsit pe marginea drumului, într-un tomberon. Amanetul era un mod de viață și ajunseserăm să împrumutăm de la toți cei care credeam că ne puteau ajuta. Trăiam de pe o zi pe alta, găsind ceva ce puteam vinde, căutând o cale de a supraviețui și sperând că ziua de mâine va fi una mai bună.

Cele zece carduri de credit ale mele de pe care scosesem suma maximă fuseseră anulate cu luni în urmă, iar cele trei împrumuturi luate din bancă erau restante. Rata la mașini (da, încă mai aveam cele două mașini foarte vechi) era neachitată la o sută douăzeci de zile de la data scadenței, așa că eram pe punctul de a le pierde. Nu exista factură la care să nu fi întârziat cu plata. Aveam procese de punere sub sechestru și eram sunat în fiecare dimineață de creditorii. Datoram bani fiscoșului, care mă dăduse la rândul lui în judecată, cerând sechestrarea bunurilor mele pentru neplata taxelor. Eu și Drenda datoram douăzeci și șase de mii de dolari părinților noștri, care obosiseră să ne ajute. Frigiderul nostru era rareori plin cu mâncare. Curentul era aproape lunar în pericolul de a fi tăiat de compania electrică. Eu ajunsesem la capătul puterilor, din punct de vedere emoțional. Acum, stresul începea să-mi afecteze corpul într-un mod pe care nu îl înțelegeam. După ce am mers la câteva controale medicale, doctorii mi-au spus că am avut un atac de panică și mi-au prescris antidepresive. Din nefericire, aceste atacuri de panică au continuat și au devenit tot mai dese, așa încât îmi era teamă să mai ies din casă. În timpul acelor zile încețoșate în care mă luptam cu frica și căutam răspunsuri, am început să observ că anumite tipuri de mâncare, cele cu zahăr, amidon sau cofeină, îmi declanșau noi atacuri de panică. Acum îmi era teamă să mănânc și mă gândeam la fiecare aliment pe care îl consumam. Viața mea a devenit o robie, până în punctul în care nu am mai fost în stare să

lucrez, fapt care, desigur, a înrăutățit și mai mult situația noastră financiară.

Soția mea se temea că își va pierde soțul și mi-a spus mai târziu, după ce am fost vindecat, că se gândise ce ar putea face dacă ajungea în situația de a se îngriji singură de copiii noștri. Am strigat spre Dumnezeu în căutarea unor răspunsuri, fiindcă nu mai trecusem prin așa ceva și nici nu aveam cunoștințele necesare cu privire la problema cu care mă luptam. Medicii aveau diagnostice complicate pentru starea mea, pe care o considerau incurabilă, motiv pentru care mi-au spus că voi avea nevoie de tratament pentru tot restul vieții. Alți specialiști au considerat că eram pe punctul de a deveni diabetic și că eram un caz bun de observat pe măsură ce boala progresa, odată cu înaintarea mea în vârstă.

Deși eram creștin, nu știam nimic despre războiul spiritual sau despre felul în care mă puteam împotrivi dușmanului. De fapt, în etapa aceea, nu eram conștient de faptul că mă luptam cu un spirit demonic. Credeam că aveam doar o problemă de natură fizică și Îl rugam pe Dumnezeu să mă vindece. În calitate de creștin, știam că Dumnezeu era răspunsul meu, dar în perioada aceea simțeam că El era atât de departe. Diagnosticul doctorilor pentru problema mea avea nume diferite, toate legate de domeniul afecțiunilor mintale, care puteau fi tratate doar cu o combinație de medicamente. După cum spuneam, nu exista posibilitatea vindecării, ci doar a tratamentelor menite să mă ajute să fac față stării mele mintale. Însă medicamentele prescrise aveau efecte secundare care nu mă ajutau nici ele deloc. De fapt, cred că ele doar mi-au înmulțit simptomele. Aveam impresia că sunt învăluit mereu în ceață și eram chinuit de gânduri pline de teamă, pe care nu le puteam controla. Nu aveam răspunsuri și nimic nu mă ajuta. Situația aceasta a continuat timp de câteva săptămâni, iar disperarea mea s-a adâncit pe măsură ce simptomele și frica păreau că pun stăpânire pe viața mea.

Dar, într-o seară, am avut parte de o victorie importantă în timp ce căutam răspunsuri la Dumnezeu. Am descoperit o cheie majoră a libertății mele. Eram la biserica noastră, la un serviciu de miercuri seara. În timpul laudei și închinării, am avut parte de un atac grav

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

de panică. Nu aveam idee ce să fac. Eram disperat și știam că aveam nevoie de rugăciune, așa că am mers în față. Deși deranjam serviciul, pur și simplu nu-mi mai păsa. Frecventam o biserică foarte mare și păstorul nu mă cunoștea personal, însă unul dintre membrii echipei de conducere, care era implicat și în grupul de închinare, mă știa. În timp ce m-am târât efectiv pe scenă, în disperare, totul s-a oprit și ochii tuturor s-au întors spre mine. Membrul echipei de conducere care mă cunoștea a reacționat rapid, văzând că unul dintre oamenii însărcinați cu ordinea se îndrepta spre scenă, gata să intervină.

În timp ce i-a relatat situația mea păstorului, am văzut cum expresia de pe chipul acestuia s-a îmblânzit. S-a apropiat și s-a rugat pentru mine. Prietenul meu i-a spus păstorului că eram bolnav de câțva timp. Păstorul s-a uitat la mine și a zis: „Are un duh de boală.” Apoi și-a pus mâinile pe creștetul meu și a poruncit duhului să plece. În clipa aceea, s-a întâmplat ceva incredibil: am fost eliberat. Pentru prima oară, după luni de zile, mă simțeam normal, fără gânduri chinuitoare, fără temeri, ci cuprins de o pace adâncă. A spune că eram recunoscător este prea puțin. Nu aș putea folosi nici cuvântul entuziasmat pentru a descrie cum mă simțeam. Eram amețit, ușor ca o pană și plin de bucurie.

După serviciul de la biserică, am mers împreună cu Drenda și cu niște prieteni la Pizza Hut, să sărbătorim. În timp ce mâncam pizza, îmi aduc aminte că la radio a început un cântec și, dintr-o dată, același sentiment de frică a venit peste mine ca o pătură. Problema revenise. Repet: pe atunci nu știam că era vorba despre un duh. Păstorul îl numise duh de boală, dar eu nu știam prea bine ce însemna aceasta și eram puțin confuz. Crezusem că fusesem vindecat în timpul serviciului, dar se părea că nu era așa. A doua zi, mă luptam din nou cu atacurile de panică, dar nu puteam să nu mă gândesc la ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă la biserică. Atunci când păstorul se rugase pentru mine, el nu ceruse să fiu vindecat, ci exercitase autoritatea peste un duh. Faptul că starea mea se schimbase în felul acela în urma acțiunii păstorului părea să arate că, poate, era vorba despre un duh, nu despre o boală. (Vă puteți da seama cât de imatur eram din punct de vedere spiritual,

din moment ce nu înțelegeam cum stăteau lucrurile.) În vremea aceea, cunoșteam foarte puține despre războiul spiritual, dar știam că demonii erau reali, fiindcă văzusem unul.

În adolescență, administrasem una dintre cele două pizzerii ale părinților mei. Într-o seară, a intrat înăuntru un om care mi-a spus că organiza o întâlnire de trezire spirituală pe strada noastră, la o biserică metodistă. M-a invitat și pe mine să particip, încheind cu cuvintele: „Isus face și astăzi aceleași lucruri pe care le-a făcut în Biblie.” Afirmarea aceasta a reușit să-mi atragă atenția. Eu crescusem în biserică. Îi dădusem Domnului inima mea în timpul unei tabere biblice, când eram în clasa a cincea, dar în toți acei ani nu văzusem niciodată puterea lui Dumnezeu vindecând pe cineva sau făcând ceva care să îmi atragă atenția. Așa că viața mea s-a îndepărtat de Domnul în timp ce îmi continuam școala. Din când în când, în anii aceia, îmi înnoiam angajamentul de a merge la biserică, dar interesul meu nu dura niciodată prea mult. Însă omul acela mi-a spus ceva diferit. Isus încă făcea aceleași lucruri pe care le făcuse în Biblie? Voiam să văd despre ce vorbea. Câțiva dintre angajații mei frecventau biserica aceea și m-au încurajat să merg și eu, așa că am hotărât să mă duc.

În prima seară în care am fost acolo, am simțit prezența lui Dumnezeu ca niciodată înainte, într-un mod tangibil. Mesajul acelui om fusese plin de putere, iar când a întrebat dacă dorea cineva să își dedice sau rededice viața lui Isus, eu am ridicat mâna. Oau! Ce seară nemaipomenită! Eram nespus de entuziasmat și voiam să spun tuturor cât de mare era Dumnezeu.

În vremea aceea nu existau internetul, CD-urile sau casetele audio, iar la televizor aveam doar trei canale. Orașul în care locuiam era mic și nu aveam prea multe de făcut după ce veneam de la școală. Așa că adolescenții se adunau de obicei în jurul pizzeriei, unde petreceau timp amuzându-se până noaptea, târziu. Vinerea și sâmbăta, noi închideam pe la unu noaptea, iar parcare noastră era plină cu adolescenți. De multe ori trebuia să le spun să plece, fiindcă din cauza lor clienții mei își găseau cu greu locuri de parcare. Uneori, în serile acelea izbucnea câte o încăierare, astfel că era nevoie să intervină poliția să îi potolească și să îi trimită acasă. Însă acum

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Îmi venise o idee. Adolescenții aceia aveau nevoie să audă despre Isus, așa că m-am dus la ei și le-am spus că, dacă voiau să rămână, urma să țin un studiu biblic în pizzerie, după ora închiderii. Aceasta era pe la 1:30 dimineața, fiindcă de la 1 la 1:30 făceam curățenie. Nu știam dacă va veni vreunul dintre ei, dar au rămas câțiva și o parte dintre angajații mei. În acea primă noapte, unul dintre adolescenții prezenți a spus că el voia să Îl slujească pe Cristos și m-a întrebat ce trebuia să facă. Întrebarea lui a fost problematică pentru mine, fiindcă nu mă gândisem încă la partea aceasta. Nu uitați că nu știam aproape nimic despre Biblie, dar citisem un verset care părea să conțină răspunsul.

Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.

— Fapte 2:21

Părea destul de simplu, așa că am hotărât să fac așa. Grupul plecase când adolescentul mi-a pus întrebarea aceea, așa că i-am spus să ia loc pe scaun și să rostească numele lui Isus. Mie mi se părea că îi cerusem ceva foarte ușor, dar el a stat acolo vreo două minute și nu a spus nimic. Așa că am repetat instrucțiunea, gândindu-mă că nu auzise. Tot nimic. Apoi am observat că tremura. După expresia feței lui, mi-am dat seama că îi era greu să rostească numele lui Isus. În cele din urmă, ca și când s-ar fi rupt un stăvilă, de pe buze i-a izbucnit numele lui Isus, iar pe chipul lui s-a așternut pacea. Ei bine, funcționase! Aceasta a devenit metoda folosită de mine ori de câte ori cineva voia să își predea viața Domnului. Spuneam acelui tânăr să ia loc și să rostească numele lui Isus. Aproape fără excepție, nu puteau să o facă de îndată. Începeau să tremure, iar apoi, cu greutate, reușeau să spună numele Lui, după care se umpleau de pace.

Într-o zi, în timp ce eram în bucătărie pregătind aluatul, am auzit un ciocănit în ușa din spate. Când am deschis-o, i-am recunoscut pe cei doi adolescenți din fața mea; erau unii cu care vorbisem deja despre Cristos. I-am invitat înăuntru și unul dintre ei mi-a spus că voia să Îi dea Domnului inima lui. I-am spus să ia loc

și, cum se întâmpla de obicei, a început să tremure și, într-un final, a reușit să rostească numele lui Isus. Când mi-am ridicat privirea, am văzut că celălalt adolescent se dusese în capătul încăperii și stătea cu spatele la noi, ghemuit într-un colț, ca un animal prins în cușcă. Încerca să sape în perete, ca și cum ar fi vrut să se îndepărteze de mine. Purtarea lui era foarte ciudată și nu știam cum să o explic.

În timp ce stăteam și îl priveam, mi-a venit dintr-o dată un gând: „Oare nu e un demon la mijloc?” Nu aveam nicio experiență în domeniul acesta, dar citisem despre demoni în Biblie. Nu găseam nicio altă explicație pentru purtarea ciudată a celui tânăr. Așa că am zis: „Isuse, este un demon?” Dintr-o dată, ca și cum s-ar fi luat un vâl din fața mea, am putut vedea un demon care stătea agățat de acel băiat. Avea aproximativ un metru înălțime și se ținea de tânărul acela, cu picioarele ridicate în sus. Oamenii mă întreabă întotdeauna: „Cum arăta?” Semăna oarecum cu o maimuță, dar era diferit. Era păros și cu brațe lungi, ca o maimuță, dar avea ochii roșii, cu o privire feroce, și era desfigurat. În clipa în care i-am văzut ochii, am țipat. Ura pe care am văzut-o în ei era mai mult decât puteam îndura. Nu o pot descrie decât ca o ură lichidă, pătrunzătoare, aproape tangibilă. Am știut într-o clipă că demonul acela nu doar mă ura, ci era și foarte furios pe mine.

Ce puteam face? Nu știam cum să acționez după ce l-am văzut. Dar m-am gândit că, dacă Numele lui Isus ne strămuta în Împărăția Lui, atunci tot el avea autoritate și asupra acestui demon, așa că am zis cu voce tare: „În Numele lui Isus.” Într-o clipă, vâlul s-a lăsat din nou. Dacă mai țineți minte televizoarele alb-negru de altădată, știți că, atunci când le opream, pe ecran apărea o umbră pală a ultimei imagini, care se estompa încet. Așa mi se părea făptura aceea. Nu o puteam vedea cu adevărat, dar încă întrevedeam umbra ei care pălea tot mai tare. Când vâlul a coborât la loc, adolescentul a fugit dintr-o dată din încăpere.

Prin urmare, știam că demonii erau reali. Aș vrea să pot spune că, odată ce am înțeles că problema mea era un duh, l-am înfruntat și de atunci încolo am fost eliberat. Însă lucrul acesta nu s-a întâmplat imediat. Este trist faptul că, după ce eram de atâția ani în biserică, nu îmi făcusem niciodată timp să aflu cine sunt în Cristos

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

și cum pot exercita drepturile mele legale împotriva dușmanului. Însă acum, când mi-am dat seama sau cel puțin când suspectam că era posibil să am de-a face cu un duh, am fost încurajat să aflu cum îl puteam învinge. Cunoșteam suficient cât să știu că demonul trebuia să răspundă autorității mele, dar mă nedumerea faptul că nu se întâmpla așa. Câteva zile mai târziu, am avut altă experiență pozitivă care a confirmat faptul că problema mea era într-adevăr pricinuită de un duh.

Stăteam în dormitor și mă rugam în duhul meu, hotărât să petrec suficient timp în rugăciune pentru a primi un răspuns cu privire la ceea ce se întâmpla. În timpul acelei sesiuni de rugăciune, am simțit dintr-o dată o eliberare, ca atunci când se rugase păstorul pentru mine. În seara aceea, am fost liber timp de vreo două ore înainte ca apăsarea să revină, dar acum eram absolut convins că era vorba despre un duh și că acesta răspunsese la rugăciune. Am încercat să mă rog din nou, dar nu s-a mai întâmplat nimic. Așa că am început să citesc tot ce am găsit pe tema războiului spiritual și am petrecut timp repetând cine eram eu în Cristos. Dar problema nu se urnea din loc. Doar în împrejurarea amintită am văzut duhul supunându-se autorității mele. Eram confuz și am început să Îl întreb cu stăruință pe Domnul ce să fac. Deși nu eram pe deplin liber, nu mai aveam atacuri de panică și starea aceea care semăna cu paralizia dispăruse. Așadar, am avut parte de unele victorii majore. Încă mă luptam cu gânduri chinuitoare și cu depresia, dar eram încrezător că deveneam tot mai puternic. Petreceam zilnic timp recitind ce spune Biblia despre autoritatea noastră în Cristos.

Într-o după-masă, mă luptam cu simțământul deja familiar al groazei și fricii în timp ce lucram la birou. Încercasem să mă rog și să poruncesc duhului de frică să plece, dar fără niciun efect, ca de obicei. Dintr-o dată, am auzit vocea Domnului. Mi-a spus să poruncesc duhului să plece și să o fac tare, cu autoritate. Apoi a mai adăugat ceva ce a schimbat felul în care priveam autoritatea spirituală. Mi-a spus să nu dau atenție sentimentelor mele când porunceam duhului să plece, ci să mă bazez pe Cuvântul Lui, nu pe ceea ce vedeam sau simțeam. Eram în timpul orelor de muncă, la birou, așa că nu puteam să mă

ridic pur și simplu și să încep să strig la cel rău, fiindcă erau de față și angajații mei. M-am dus în baie și am zis cu glas tare: „În Numele lui Isus, te leg, duh de frică. Ceea ce faci e ilegal și îți poruncesc acum să pleci, în Numele lui Isus.” Nu am simțit nimic, nicio schimbare. Dar mi-am amintit ce mi-a spus Domnul: „Nu da atenție sentimentelor tale.” Așa că l-am mulțumit Domnului pentru autoritatea pe care mi-a dat-o asupra acestui duh și am început să Îl laud pe Dumnezeu pentru că eram liber. M-am dus înapoi în biroul meu și m-am întors la lucru. În timp ce stăteam acolo, deși nu simțeam nicio schimbare, continuam să Îi mulțumesc Domnului că eram liber, de fiecare dată când teama îmi ataca mintea. În timp ce lucram la dosarul unui client, am simțit dintr-o dată prezența lui Dumnezeu coborând peste mine și am văzut un nor negru plecând de la mine și dispărând rapid prin tavanul biroului.

Eram liber!

Acel duh demonic de frică plecase și, dacă se întorcea, știam cum să îl înfrunt. Eram atât de încântat! Am sunat-o pe Drenda și i-am spus ce se întâmplase. A venit imediat la mine la birou și am sărbătorit servind prânzul la restaurantul meu chinezesc preferat. A trebuit să repet hotărât, de multe ori, poziția pe care stăteam în fața aceluia duh de teamă, fiindcă demonii nu se dau bătuti ușor. Și, cu toate că demonul a plecat, haosul financiar din viața mea a rămas. Așa că frica încerca mereu să își facă loc în mintea mea în legătură cu situația noastră financiară și a trebuit să învăț cum să mă raportez la gândurile mele și cum să îmi păstrez pacea.

Am avut de purtat și alte lupte în viață, din care am învățat multe lecții spirituale despre Împărăție; sunt unele lecții pe care încă mai trebuie să mi le însușesc, însă am vrut să vă spun povestea aceasta ca să știți că înțeleg cum îi afectează stresul financiar pe oameni și viața acestora, deschizând ușa pentru teama chinuitoare.

Vreau să mă asigur că știți că am trecut și eu pe acolo.

De aceea, indiferent cât de complicată este situația în care vă aflați astăzi, există speranță. Fără îndoială, aș vrea să fi știut mai devreme în viață ceea ce cunosc astăzi despre Împărăția lui Dumnezeu. Este trist când mă gândesc că eu și Drenda am trăit timp de nouă ani într-un haos financiar prin care nu era neapărat să trecem!

Din nefericire, haosul acesta nu a fost un punct de pe ecranul radarului, ci el era însuși radarul. Era modul nostru de viață. Am

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

trăit nouă ani în care ne-am târât prin viață, nouă ani presărați cu amintirea unor evenimente și circumstanțe umiltoare. Însă am reușit să trec peste ele și îi mulțumesc soției mele pentru aceasta. Ea a avut atâtea de îndurat în acei ani. De aceea astăzi caut să o binecuvânteț ori de câte ori îmi stă în putință.

După cum Domnul a trebuit să mă învețe cum să abordez problema duhului demonic al fricii, a fost nevoie să mă învețe și cum să mă raportez din perspectivă spirituală la resursele mele financiare. Ceea ce Dumnezeu ne-a învățat pe Drenda și pe mine și ce ne-a arătat în legătură cu banii a avut un efect atât de profund și de transformator asupra noastră, încât am decis să ne investim viața în a-i ajuta pe alții să descopere aceleași principii.

Eu și Drenda am trecut de la statutul de oameni falșiți la postura de oameni care și-au plătit cu bani gheață mașinile, și-au construit casa visurilor lor fără să ia credit, care au deschis mai multe firme și au lansat emisiunea zilnică *Rezolvă problema banilor*, televizată pe toate meridianele. Drenda a început să înregistreze și emisiunea săptămânală care îi poartă numele, pe canalul ABC Family, pentru a învăța familiile cum să-și trăiască viața și pentru a încuraja femeile. Simțeam că Dumnezeu ne îndruma spre deschiderea Bisericii Faith Life, unde astăzi învățăm săptămânal câteva mii de oameni despre Împărăția lui Dumnezeu. Acum e nevoie de milioane de dolari pe an pentru ceea ce facem și de peste două sute de mii de dolari pe lună doar pentru emisiunile televizate. Desigur, aceste lucruri nu ar fi fost posibile dacă Dumnezeu nu ne-ar fi arătat ceea ce vrem noi să vă învățăm în această serie de cărți. Nu aș vrea să priviți cartea de față ca pe un alt material despre resursele financiare. Nu este doar o altă carte care să vă învețe cum să concepeți un buget, deși pasul acesta este probabil necesar și vă va fi sugerat. Nu este nici o altă sesiune pe tema vechiului refren: „Venitul e insuficient, deci trebuie să reduceți cheltuielile.”

Nu, ci această carte vorbește despre o revoluție, o revoluție împotriva împărăției întunericului și a sărăciei lui înăbușitoare. Răspunsul primit de mine nu a constatat în niște sfaturi financiare generice. Am descoperit că aveam nevoie de o revizie financiară completă, de

O REVOLUȚIE FINANCIARĂ!

CAPITOLUL 1

ÎMPĂRĂȚIA

V-am spus în introducere că viața mea a fost mistuită de o teamă chinuitoare. De aceea, cred că este important să începem această călătorie cu un îndemn pe care trebuie să îl înțelegem: **NU ÎNVĂȚAȚI SĂ TRĂIȚI CU FRICA!** Teama deschide ușa pentru tot soiul de influențe demonice, pentru confuzie și depresie, așa cum am văzut întâmplându-se în viața mea și cum se întâmplă în alte milioane de vieți. Eu cred că trauma financiară este unul dintre factorii majori care deschid ușa fricii în viața oamenilor. De treizeci și patru de ani ajut personal oamenii în domeniul financiar al vieții lor, prin intermediul firmei mele de planificare financiară, și am descoperit că nu eram singura persoană care a avut de dus lupte în această sferă.

De fapt, potrivit observațiilor mele, douăzeci și trei la sută dintre americani nu reușesc să achite minimul obligațiilor lor bănești, așa că se îndreaptă încetul cu încetul spre un blocaj în domeniul financiar.¹ Aceasta înseamnă un sfert din populația țării! Patruzeci și șapte de milioane, adică a șasea parte din americani, primesc ajutoare sociale pentru achiziția hranei și opt din nouă familii trăiesc de la un salariu la altul, fără a reuși să pună nimic deoparte.² Nici nu voi mai aduce în discuție datoria externă de optsprezece bilioane pe care o are țara noastră și pe care nu o poate achita niciodată. Nu voi pomeni nici obligațiunile în valoare de o sută douăzeci de bilioane de dolari pe care le are statul și în spatele cărora nu există niciun mecanism care să

1 Tracy Turner, “Debt Is People’s Biggest Worry... Finance Problems Rank Higher Than Terrorism and Disasters.” *The Columbus Dispatch*, 2006.

2 Brad Plumer, “Why are 47 million Americans on food stamps? It’s the recession — mostly.” *The Washington Post*, 2013.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

le acopere.³ Trăim într-o țară cu probleme financiare serioase! Ceea ce am descoperit din proprie experiență este faptul că dificultățile financiare nerezolvate și stresul financiar transformă teama într-un mod de viață.

Însă există răspunsuri pentru situațiile de felul acesta. Voi puteți fi liberi! Biblia vorbește clar pe tema aceasta: Isus a venit să predice săracilor Vestea Bună!

*Duhul Dumnezeului Suveran este peste Mine, căci Domnul
M-a uns să proclam Vestea Bună celor săraci.*

— Isaia 61:1

Ce este o veste bună pentru un om sărman? Acea că poate fi liber! Poate că astăzi nu ai nici cea mai vagă idee cum se poate realiza lucrul acesta. La un moment dat în viața mea, m-am simțit cu totul neajutorat. Gândul că puteam avea chiar și o sută de dolari pe care să

**„DUHUL DUMNEZEULUI
SUVERAN ESTE PESTE MINE,
CĂCI DOMNUL M-A UNS SĂ
PROCLAM VESTEA BUNĂ
CELOR SĂRACI.”**

— ISAIA 61:1

nu îi datorez cuiva îmi era atât de străin încât aș fi râs la auzul unei asemenea idei, dacă ea n-ar fi fost atât de înfricoșătoare și de tristă. Acei nouă ani în care am trăit chinându-ne să supraviețuim și-au pus amprenta asupra mea din punct de vedere emoțional. Stresul financiar ne răpește tot ce este bun. Când mă uit la filmările făcute în perioada aceea în familia noastră, mă cuprinde rușinea. Mă văd pe mine însumi în ele coborând din mașină, în timp ce copiii mei iubiți veneau în fugă spre mine, după o zi lungă pe care o petrecusem la birou. Alergau spre mine și se agățau de piciorul meu, strigând: „Salut, tati!” În filmare, nu le răspundeam și nici măcar nu mă uitam la ei. Eram

³ Glenn Kessler, “Does the Nation have 128 Trillion in Unfunded Liabilities.” *Washington Post*, 2013.

atât de stresat și de descurajat încât nici nu eram conștient de ceea ce era important.

Tiparul meu de gândire din perioada aceea îmi amintește de ceva ce am învățat mai demult la orele de înot. Dacă un om se îneacă și strigă după ajutor, ai grijă dacă mergi să îl ajuți. De ce? Fiindcă e atât de disperat să se salveze încât s-ar putea să te tragă sub apă fără să vrea. Așa eram și eu: ca un zombie care nu era conștient de viață și care mergea înainte fără să mai simtă ceva. Ca soț, am căzut examenul. La fel s-a întâmplat și în calitate de tată și de responsabil cu acoperirea nevoilor familiei mele. Traiul meu presupunea o rutină în care se succeda mereu aceeași imagine jalnică a vieții din care lipseau latura emoțională și viziunea.

În perioada aceea, în orașul Columbus din statul Ohio se construiau locuințe într-un ritm frenetic. Peste tot apăreau case noi, motiv pentru care orașul nostru a găzduit timp de mulți ani la rând Parada Caselor. Dacă nu știți despre ce este vorba, vă voi explica. O paradă a caselor este reprezentată de un grup de case realizate de diferiți constructori, pentru a arăta stilurile și abilitățile lor unice, precum și modelele noi de electrocasnice și de finisaje. Pentru toți locuitorii din zonă era un eveniment important, de care se bucurau mii de oameni. Însă mie îmi era groază de Parada Caselor. Dată fiind sărăcia în care trăiam, nu voiam ca Drenda să meargă și să admire casele acelea. Mă simțeam suficient de prost din cauza eșecului meu financiar; nu doream ca soția mea să vadă și mai clar cât de rău ajunsese. Acum știu că perspectiva mea era stupidă, dar așa vedeam atunci lucrurile. Știam că, dacă se ducea acolo, își va dori și ea o asemenea casă. Așa că an după an am refuzat să merg. În cele din urmă, într-un an am cedat și am hotărât să mergem.

Casele, după cum vă puteți închipui, erau pur și simplu splendide. Prin comparație, căsuța noastră din 1800 părea o dărăpănătură care aștepta să fie demolată. După ce ne-am plimbat prin primele câteva case și urma să trecem mai departe, mi-am dat seama dintr-o dată că Drenda nu era alături de mine. M-am întors să văd unde rămăsese și m-a cuprins tristețea văzând-o că zăbovea lângă casa din care tocmai ieșiserăm. M-am dus lângă ea și i-am pus o întrebare stupidă: „Ce

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

s-a întâmplat?” de parcă nu știam care era răspunsul. M-a privit și mi-a zis: „Când pot avea și eu o casă?” Gândurile mele au început să se învălmașească. „O casă ca astea? Toate costă între 500.000 și 700.000 de dolari.” Eu încă mă chinuiam să găsesc o cale de a plăti chiria de trei sute de dolari pentru căsuța noastră veche. Știu că e trist, dar nu vedeam nicio cale de ieșire, așa că nu i-am putut da nicio speranță frumoasei și prețioasei mele soții. Teama și eșecul începeau să-mi deformeze gândirea și înfățișarea. Acesta nu eram eu; ce se întâmplase cu bucuria, cu fericirea mea? Nu mai reușeam să văd nimic dincolo de stresul meu financiar.

Era ora două sau trei dimineața și nu puteam dormi. Durerea îmi străfulgera maxilarul și fața cu o mulțime de ace și aveam nevoie disperată de alinare. Cu treizeci și șase de ore în urmă avusesem o obturație de canal pentru oprirea unei infecții care îmi făcuse fața să se umfle ca un balon. Durerea și disconfortul erau incredibile. Luasem Tylenol din patru în patru ore, pentru calmarea durerii, dar pastilele nu păreau să mă ajute prea mult. Fiindcă nu puteam să dorm, am mers în sufragerie să iau încă o doză de calmant. Stând acolo, am aruncat o privire spre instrucțiunile scrise pe cutie, nu pentru că nu știam cum se ia Tylenolul, ci din pură plictiseală, așa cum citim cu toții ce scrie pe cutia de cereale dimineața, în timp ce servim micul dejun. Nu o facem pentru că suntem într-adevăr interesați de subiect, ci fiindcă informațiile se întâmplă să fie sub ochii noștri. Da, erau recomandate două tablete la fiecare patru ore, dar ce altceva mai spunea? Nu mai mult de zece pastile pe zi? Am început să socotesc rapid în minte câte tablete consumă un om care ia câte două din patru în patru ore, așa cum făcusem eu în ultimele două zile. Erau doisprezece pastile, cu două mai mult decât doza maximă. Dintr-o dată, mi s-a strâns stomacul și frica a pus stăpânire pe mine.

Cei nouă ani în care de-abia ne descurcaserăm de pe o zi pe alta, eșecul meu ca soț, ca tată și ca întreținător al familiei mă transformaseră într-o epavă din punct de vedere emoțional. Medicii îmi prescrieseră antidepresive în încercarea de a mă ajuta. Însă nimic nu îmi fusese de folos. În noaptea aceea stăteam în sufragerie,

nedormit de două zile din cauza infecției dentare, iar durerea era atât de intensă încât îmi luasem gândul de la somn. Citind instrucțiunile de pe cutia cu analgezice, mi-am dat seama că aveam încă un motiv de îngrijorare: o posibilă supradoză de Tylenol. Nu aveam idee care puteau fi efectele unei asemenea supradoze asupra mea, dar eram sigur că erau destul de blânde, din moment ce luasem un medicament pe care îl putea cumpăra oricine fără prescripție. M-am gândit că avertismentul de pe cutie era trecut acolo doar pentru liniștea avocaților firmei producătoare și pentru respectarea cerințelor legii. Nu-mi puteam închipui că două tablete în plus îmi puteau provoca probleme serioase. Dar duhul de frică a pus stăpânire pe mintea mea, a luat informația și a început să mă bombardeze cu o mulțime de gânduri care începeau cu cuvintele: „Dar dacă...?” De aceea, pentru liniștea mea, m-am gândit că ar fi bine să sun la Centrul de Toxicologie, să mă lămuresc. Eram sigur că mi se va spune că nu era mare lucru.

Doamna care mi-a răspuns avea un aer foarte profesionist. M-a întrebat cu ce mă putea ajuta și i-am explicat că luasem Tylenol din patru în patru ore în ultimele treizeci și șase de ore, astfel că depășisem cu două tablete numărul maxim de zece. I-am spus că sunasem doar să mă asigur că cele două pastile în plus nu puteau avea efecte grave. A urmat o pauză în care auzeam cum scrie ceva pe computer. Apoi mi-a spus cuvintele pe care le citez cu exactitate: „Domnule, nu am întâlnit niciodată pe cineva care să supraviețuiască după o asemenea doză.” Oare auzisem bine? Cu siguranță că nu! Așa că i-am mai explicat o dată că doar luasem cu două tablete în plus față de numărul admis zilnic și că făcusem asta de două zile.

De data aceasta mi-a răspuns cu un ton destul de sec: „Domnule, după cum spuneam, nu am întâlnit niciodată pe cineva care să supraviețuiască după o asemenea doză. Trebuie să mergeți la urgență ACUM!” Când am încercat să-i mai explic odată ce se întâmplase, fiindcă eram sigur că nu înțelesese bine, m-a oprit și mi-a zis: „Ori mergeți singur la spital, ori trimit o ambulanță să vă ia.” Am rămas șocat. „Merg singur”, am îngăimat eu. „La ce spital veți merge?” m-a întrebat. I-am spus la care și ea a închis.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Am rămas pe scaun năucit. Aveam o întâlnire foarte importantă la ora nouă în dimineața aceea și acum era trei și jumătate dimineața. Mi-am târât picioarele pe scări, până în dormitor, și am trezit-o pe Drenda să-i spun ce se întâmplase. Mi-a aruncat o privire în care se citea exasperarea. Soțul ei se purta destul de ciudat de câteva luni, ea obosise să țină toate lucrurile pe linia de plutire, iar acum urma încă un episod? „Gary, ai luat doar cu două tablete în plus. Doar nu crezi că te vor ucide. Sună-i din nou”, mi-a zis ea. Dar teama este irațională și chinuitoare. „Doamna aceea a spus că pastilele ar putea să măucidă. Trebuie să merg la spital.” În timp ce m-am întors să ies din dormitor, am văzut în ochii soției mele o privire care spunea: „Trebuie că glumești.”

Când am ajuns la spital, doi inși îmbrăcați în halate albe mă așteptau la intrarea secției de urgențe. Când am oprit mașina, au venit la mine și m-au întrebat: „Sunteți Gary Keese?” M-au dus în grabă într-o sală de tratament și, în timp ce treceam pe lângă panoul unității de primire a urgențelor, mi-am văzut numele scris acolo: „Gary Keese – supradoză”. Nu-mi venea să cred. Pentru a rezuma povestea, când medicul mi-a luat o probă de sânge, m-a întrebat: „De ce ești aici? Nivelul de Tylenol pe care îl ai în sânge nu ajunge nici măcar pentru a potoli o durere de cap.” Când i-am spus povestea cu Centrul de Toxicologie, a început să râdă. Mie nu mi s-a părut prea amuzantă, iar când am primit ulterior o chitanță de două mii de dolari pentru vizita făcută la urgențe, chiar că nu mi s-a părut câtuși de puțin amuzant. Diavolul mă trăsese pe sfoară și mă jefuise din nou.

Vă povestesc aceste experiențe, alături de cele din introducere, ca să vă ajut să vedeți cum arăta viața mea înainte să descopăr Împărăția lui Dumnezeu. Da, eram creștin. Da, dădeam zeciuială. Da, am condus o vreme închinarea în biserica mea. Da, Îl iubeam pe Dumnezeu. Dar ceva era greșit, teribil de greșit! V-am spus cum m-a învățat Dumnezeu să lupt cu duhul de frică și cum am scăpat de antidepresive și de atacurile de panică. Dar nu fusesem încă eliberat de circumstanțele care dăduseră naștere luptei mele cu frica la început, situației mele financiare deznădăjduite! Încă mă confruntam zi după zi cu o presiune uriașă de a câștiga bani și de a plăti facturile, pe lângă faptul că aveam zece carduri de credit de pe care scosesem sumele

maxime admise și care îmi fuseseră blocate, trei împrumuturi, datorii la fisc, bani împrumutați de la rude și bunuri sechestrate.

După cum am spus, viața noastră era un dezastru financiar. Stresul și tulburarea emoțională făceau parte din rutina zilnică. Deși eram creștin, ne scufundam din punct de vedere financiar, iar cardurile mele au fost blocate unul după altul. Aveam procese de punere sub sechestru, credite revocate și eram sunat de creditorii. În etapa cea mai dificilă a necazurilor noastre financiare și în contextul în care afacerea noastră nu aducea prea mult profit, nu ne puteam permite nici măcar să cumpărăm hrana necesară. Familia noastră se strângea să se încălzească în jurul sobei pe lemne din sufragerie, fiindcă nu ne permiteam să plătim nici încălzirea. Verificam să vedem dacă nu căzuseră cândva monede în pliurile huselor canapelei sau scaunelor, sperând să găsim destui bani pentru un meniu Happy Meal de la McDonald's pe care să îl împărțim copiilor noștri.

„ȘI DUMNEZEUL MEU VA ÎMPLINI TOATE NEVOILE VOASTRE POTRIVIT CU BOGĂȚIILE LUI GLORIOASE, ÎN CRISTOS ISUS.”

— FILIPENI 4:19, KJV

Mă pricepeam destul de bine la a-i amâna pe creditorii atunci când mă sunau, dar într-o zi, unul dintre ei a angajat un avocat care să îi recupereze banii. Omul acesta m-a sunat și s-a dovedit lipsit de personalitate. Mi-a spus doar atât: „Am nevoie de bani în trei zile; altfel, te dau în judecată în numele clientului meu.” Eram terminat. Nu aveam nicio alternativă, nu puteam lua alt credit și deja apelasem la toți prietenii mei. În momentul acela, mi-am dat seama că nu mai aveam nicio soluție. M-am târât înapoi în dormitor, m-am prăbușit pe pat și am strigat spre Dumnezeu. Am auzit îndată vocea Lui. În minte mi-a venit un verset pe care îl auzisem de multe ori.

Și Dumnezeul meu va împlini toate nevoile voastre potrivit cu bogățiile Lui glorioase, în Cristos Isus.

— Filipeni 4:19, KJV

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

I-am răspuns Domnului că știam versetul acela, dar că nevoile mele nu erau împlinite! El mi-a zis îndată: „Într-adevăr, dar nu este vina Mea. Nu ți-ai făcut niciodată timp să înveți cum funcționează Împărăția Mea. De fapt, cea mai mare parte a Bisericii Mele trăiește la fel ca poporul Israel în Vechiul Testament: în sclavie. Credincioșii duc o viață împovărată de datorii, trăind într-o continuă robie financiară. Eu vreau ca poporul Meu să fie liber.”

Am dat fuga la parter pentru a-i împărtăși soției mele ce îmi spusese Domnul. M-am pocăit înaintea ei de faptul că nu Îl căutasem pe Dumnezeu și nu învățasem cum funcționa Împărăția Lui. De fapt, în vremea aceea, noi nici nu știam prea bine la ce Se referea Dumnezeu când îmi spusese că nu cunoșteam modul în care opera Împărăția Sa. La urma urmei, noi mergeam la biserică, dădeam zeciuială de obicei din venitul nostru și Îl iubeam pe Dumnezeu. Credeam că eram oameni a căror viață avea în centrul ei Împărăția. Însă adevărul era, după cum urma să aflu, că eu mă îndreptam într-adevăr spre cer, dar că nu aveam idee cum să aduc puterea și autoritatea cerului în viața mea, astfel ca circumstanțele în care mă aflu să fie influențate. Așa că am început să studiem Biblia, iar Dumnezeu ne-a vorbit și ne-a ajutat să înțelegem la ce Se referea când menționa Împărăția. Ceea ce am descoperit a fost șocant! Parcă am fi aprins lumina într-o încăpere întunecată. Pentru prima dată de când ne știam, am găsit răspunsuri privitoare la viața noastră financiară!

Doamne, la ce Te referi când vorbești despre Împărăție?

Când Dumnezeu mi-a spus că nu învățasem niciodată cum funcționa Împărăția Sa, cuvintele Lui mi-au stârnit nedumerirea. Împărăție? Eu și Drenda nu aveam idee la ce Se referea. Ne-am rugat și I-am cerut lui Dumnezeu să ne arate despre ce vorbea: „Doamne, învață-ne la ce Te referi când vorbești despre Împărăție!” Așadar, primul lucru pe care trebuia să îl învăț era în ce consta conceptul Împărăției. Cred că el este unul greu de priceput pentru mintea noastră de occidentali, de oameni care trăiesc având o mentalitate bazată pe principiile democrației și ale libertății de exprimare. Împărăția lui Dumnezeu nu este o democrație; este o Împărăție care are un Împărat. Autoritatea

Împăratului este delegată de sus în jos diferitelor slujbe de conducere și oamenilor care operează sub umbrela ei. O gloată de oameni nu formează o împărăție. Puteți avea un milion de oameni adunați într-o mulțime, însă ei nu ar forma o împărăție. O împărăție este un grup de oameni care sunt reuniți sub umbrela aceleiași legi sau guvernări. Definiția din dicționar a cuvântului împărăție este aceasta: „un stat sau o guvernare în fruntea căreia se află un împărat sau o împărăteasă.”

Deși noi celebrăm de Crăciun venirea lui Isus pe pământ, de obicei ne scapă faptul că El a adus cu Sine o guvernare. Biblia vorbește despre ea în Isaia 9:6-7:

Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii. El va face ca domnia Lui să crească și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci: iată ce va face râvna Domnului oștirilor.

Isus este capul acestei guvernări și, când Îl acceptăm pe El ca Mântuitor personal, devenim parte a acestei guvernări; devenim cetățeni. Pe lângă faptul că primim această cetățenie, devenim parte a familiei lui Dumnezeu, ca fii și fiice ale Lui.

Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.

— Ioan 1:12-13

Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu.

— Efeseni 2:19

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Ca membri ai casei lui Dumnezeu, noi devenim parte a familiei Lui și, astfel, părtăși la tot ce stăpânește El. În același timp, devenim cetățeni ai mării Lui guvernări. Aceasta implică faptul că avem drepturi și beneficii legale sub umbrela cărmuirii Lui. Ca să înțelegeți mai bine despre ce vorbesc, dați-mi voie să folosesc exemplul cetățeniei Statelor Unite. Ca cetățeni ai acestei țări, aveți o serie de drepturi. Ele sunt scrise în Constituție și în legile promulgate de guvernarea noastră. Aceste legi și beneficii sunt valabile pentru fiecare cetățean, oricine ar fi el. Ele nu se bazează pe sentimentele noastre sau pe nivelul nostru de inteligență. Nu, ci sunt instituite prin lege, fiind valabile pentru fiecare cetățean al acestei țări. Se poate ca un cetățean nici să nu își cunoască drepturile garantate de lege, dar, cu toate acestea, beneficiază de ele prin simplul fapt că este cetățean al Statelor Unite ale Americii.

Voi folosi un exemplu care vă va da de gândit și care sper că va schimba cu totul modul în care Îl priviți pe Dumnezeu și în care primiți ce are El să vă dea. Aici, în Statele Unite, dacă cineva sau ceva încearcă să ne lipsească de drepturile noastre legale sau dacă am fost nedreptățiți cumva, avem acces la justiție (aceasta însemnând aplicarea legii), la un proces care să pună în aplicare drepturile legale pe care le avem. Mergem în fața curții de justiție și judecătorul nu ține cont de înfățișarea noastră, nici nu se uită cât de bogați sau de săraci suntem. El se uită doar la lege. El trebuie să dea de fiecare dată o sentință care aplică legea. În aceasta stă siguranța noastră: în faptul că avem drepturi garantate de lege și că guvernarea noastră le va pune în aplicare printr-un proces în justiție desfășurat în Statele Unite. Gândindu-ne la imaginea aceasta, haideți să privim mai atent la Isaia 9, care vorbește despre noua guvernare adusă de Isus pe pământ.

El (Isus) va domni pe tronul lui David și peste Împărăția Lui, instaurând-o și conducând-o cu dreptate și neprihănire...

— Isaia 9:7b, NIV

Textul acesta spune că Împărăția lui Dumnezeu este instaurată și condusă cu dreptate, prin administrarea legii divine. Administrarea se referă la procesul implementării sau aplicării drepturilor voastre legale. Aceste drepturi sunt reprezentate de ceea ce Dumnezeu numește neprihănire sau de ceea ce El spune că este drept, de legea Lui. Pentru a Se asigura că beneficiați de ceea ce Dumnezeu spune că este drept în Împărăția Lui, de ceea ce vă aparține de drept, ca cetățeni ai ei, Domnul v-a dat acces la justiție, oferindu-vă garanția că vă veți bucura de ceea ce v-a promis. Dumnezeu ne-a făcut cunoscută voia Lui prin Cuvântul Său, prin Biblie, ca să știm care sunt drepturile noastre în Împărăția Sa. Aceasta este o veste bună! Tot ce citiți în Biblie cu privire la ce v-a promis Dumnezeu vă aparține deja de drept, în calitate de cetățean al Împărăției Lui!

Pasajul din 2 Corinteni 1:20 spune clar că fiecare promisiune, FIECARE PROMISIUNE este „da” și „amin”. Lucrurile au fost deja hotărâte; ele vă aparțin deja potrivit legii.

Făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt „da”; de aceea, și „Amin” pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu.

— 2 Corinteni 1:20

Însăși temelia Împărăției lui Dumnezeu este dreptatea și neprihănirea, iar această temelie nu se poate clătina. Gândiți, deci, în felul următor: „Dacă eu cunosc legea Împărăției lui Dumnezeu (voia Lui) și dacă știu că am acces la justiție (la procesul aplicării care îmi garantează ce spune legea), atunci sunt încrezător și nu mă tem.”

Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut.

— 1 Ioan 5:14-15

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Când versetul spune că Dumnezeu ne ascultă, nu înseamnă că El doar ne aude, în sensul că percepe cuvintele, grație undelor sonore, ci se referă la faptul că Domnul preia cazul nostru. Gândiți-vă la un judecător care ascultă un caz pentru a se asigura că se face dreptate. Curtea de judecată și judecătorul există pentru a face dreptatea accesibilă fiecărui cetățean. Hotărârea judecătorului nu se bazează pe sentimentele lui, ci pe prevederile legii pe care el o aplică în

ÎMPĂRĂȚIILE OPEREAZĂ POTRIVIT LEGILOR, IAR LEGILE NU SE SCHIMBĂ.

cazul fiecărui cetățean. Judecătorul există pentru a se asigura că justiția (aplicarea legii) s-a împlinit potrivit legislației în vigoare. În cazul lui Dumnezeu, tronul Lui (autoritatea Sa) și puterea Lui există pentru a asigura dreptatea (punerea în aplicare a voii divine) tuturor oamenilor care vin la Isus și care intră în Împărăția Lui.

Vă rog să citiți încă o dată afirmația aceasta, foarte încet, și să o raportați la perspectiva voastră curentă despre Dumnezeu. Cei mai mulți oameni au impresia că Dumnezeu ia decizii în funcție de cazul pe care îl are în față, dar nu este așa. El este Împăratul unei Împărății cu legi care nu se schimbă. El nu ia și nu va lua hotărâri care nu respectă legea Sa. Prin urmare, putem ști care este răspunsul Lui înainte să Îl întrebăm și putem fi siguri că avem ce spune legea Lui că avem, înainte să vedem cu ochii noștri lucrul respectiv, fiindcă El are puterea de a pune în aplicare legea Sa.

Pe măsură ce eu și Drenda am început să învățăm ce drepturi avem potrivit legilor Împărăției, lucrul acesta a schimbat profund modul în care Îl priveam pe Dumnezeu și în care vedeam Scriptura. Ca urmare, viața noastră s-a schimbat. S-a terminat cu cerșitul, cu imploratul. Am aflat ce spunea Dumnezeu că ne aparținea de drept, ca cetățeni ai Împărăției Lui. Trebuia doar să continuăm să învățăm cum să revendicăm potrivit legilor Împărăției ceea ce era de drept al nostru și să aducem aceste lucruri pe tărâmul pământesc. Gândiți-vă la încasarea unui cec. Chiar dacă aveți o mulțime de bani în contul vostru, există un proces stabilit de lege pe care trebuie să îl urmați pentru a revendica banii și a-i încasa. Există un proces în orice sistem

legal prin care putem revendica ceva, chiar dacă lucrul respectiv ne aparține deja.

Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui.

— 2 Petru 1:3

Vorbim despre o Împărăție! Cei ce sunt cetățeni ai Împărăției au aceleași drepturi ca toți ceilalți cetățeni ai acesteia. Este important să înțelegem punctul acesta: Împărățiile operează potrivit legilor, iar legile nu se schimbă. De ce este atât de important? Pentru că înseamnă că, dacă Împărăția funcționează sau operează pe baza unor legi care nu se schimbă, atunci în Împărăție nu există diferențieri între oameni, ci fiecare membru al ei are același drept de a se bucura de aplicarea legilor ei ca oricare alt cetățean al Împărăției.

Acesta este aspectul cu privire la care există o oarecare confuzie în lumea bisericească. Majoritatea creștinilor cred că Dumnezeu decide în mod arbitrar ce vrea să facă în viața cuiva. Cu alte cuvinte, ei cred că Dumnezeu alege să îi binecuvânteze pe unii, iar pe alții nu. Ei cred că Dumnezeu îngăduie să se întâmple oamenilor lucruri asupra cărora ei nu au niciun control. Ei cred că Domnul va vindeca o persoană, iar pe alta nu. Cei mai mulți creștini Îl imploră pe Dumnezeu să îi ajute, când El a făcut deja tot ce putea pentru a-i ajuta. El le-a dat Împărăția, toată Împărăția!

Când Dumnezeu a început să îmi vorbească despre resursele mele financiare și când mi-a spus că trebuia să învăț mai multe despre Împărăția Lui, mi-a amintit versetul următor:

Ferice de voi, care sunteți săraci, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a voastră.

— Luca 6:20b

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Dumnezeu îmi spunea că răspunsul la problema mea financiară era Împărăția Lui, aceasta însemnând și deprinderea de a aplica legile ei aici, pe pământ, așa cum a făcut-o Isus. La început, nu aveam idee ce însemna lucrul acesta. Dar, pe măsură ce m-am gândit la ceea ce îmi spusese Dumnezeu, mi-am dat seama că împărățiile operează de fapt pe baza legilor. Putem ști cum se aplică și care este efectul unei anumite legi, după cum putem conta și pe aplicarea ei în același mod de fiecare dată, pentru că legile nu se schimbă. Nu privisem niciodată lucrurile în felul acesta din perspectivă spirituală. Însă, dacă aceasta era realitatea și dacă Împărăția lui Dumnezeu chiar opera așa, atunci însemna că puteam învăța acele legi și le puteam aplica, bucurându-mă de beneficiile lor în viața mea. Mi-am dat seama că legile care guvernează pământul acesta nu se schimbă. De fapt, ne putem baza pe aplicabilitatea lor constantă și neschimbabilă pentru a trimite un om pe lună sau pentru a face un avion să zboare. Însă cei mai mulți creștini nu se raportează în felul acesta la Dumnezeu, ci cerșesc și plâng atunci când au nevoie de ceva, încercând să Îl convingă de nevoia lor, ca și cum trebuie mai întâi ca Dumnezeu să aleagă să le poarte de grijă.

De exemplu, dacă ar urma să predic la o conferință organizată într-o biserică anume, membrii ei ar începe să se roage ca luminile să fie aprinse la acel eveniment? Ar posti și s-ar ruga, implorându-L pe Dumnezeu: „Doamne, știi cât de importantă este întâlnirea aceasta și câtă nevoie avem de lumină”, în timp ce și-ar aduce cu suspine și gemete cererea înaintea Lui? Nu prea cred. De fapt, nici nu cred că le-ar trece prin minte să se îngrijoreze cu privire la lumină în timp ce planifică întâlnirea. Dacă s-ar întâmpla să vină în seara aceea și luminile să nu fie pornite, credeți că ar suna la compania electrică, implorând-o să deschidă lumina? Nu. Dacă ar face-o, sunt sigur că reprezentantul firmei ar asculta o clipă, după care s-ar întoarce spre colegul lui zicând: „Am o țicnită la telefon.” Apoi ar continua: „Doamnă, curentul merge; problema e la voi.”

Când le dau oamenilor exemplul acesta la conferințe, toți încep să râdă. Știți de ce? Fiindcă ei știu că ar fi stupid să sune la compania electrică, suspinând din greu, pentru a le cere angajaților acestora

să pornească lumina; cei mai mulți ar ști exact ce trebuie să facă. Ar apăsa pur și simplu pe întrerupător. Soluția ar fi foarte simplă! Nu ar implica niciun efort emoțional și niciun stres. Nu ar trebui decât să apese pe întrerupător. Știți de ce nu s-ar alarma cu privire la lumină? Pentru că SE AȘTEAPTĂ ca ea să se aprindă. Se așteaptă ca becurile să se aprindă, pentru că știu cum funcționează curentul electric. Ei înțeleg LEGILE care îl guvernează și știu că ele nu se schimbă niciodată.

Dar, dacă v-ați întoarce în timp cu o mie de ani și ați spune cuiva că veți lumina un oraș întreg cu niște sfere mici de sticlă, ar spune că ați luat-o razna. Iar dacă oamenii de atunci ar vedea un bloc de locuințe luminat cu becuri, ar spune că au în față un miracol. Oamenii numesc minune tot ceea ce nu pot explica. Însă nu ar fi un miracol, ci doar o situație în care legile electricității funcționează așa cum ar face-o în cazul oricui își face timp să învețe cum se aplică ele.

Tocmai am învățat cum funcționează electricitatea sau, am putea spune, ne-am înnoit cunoștințele privitoare la legile care guvernează curentul electric. Prin urmare, noi ne așteptăm ca el să funcționeze și nu suntem mirați când îl vedem făcând-o. De fapt, suntem mai surprinși când vedem că nu merge. Dacă înțelegem legile care guvernează electricitatea și dacă le consemnăm în scris, putem multiplica sistemul iluminatului pretutindeni în lume. Cum? Învățându-i pe alții cum funcționează aceste legi și permițându-le astfel să se bucure și ei de beneficiile lor. Toate acestea sunt posibile când înțelegem legile care guvernează electricitatea. Același lucru este adevărat și în cazul legilor spirituale. Dacă nu le înțelegem, nu vom avea abilitatea de a ne bucura de beneficiile lor sau de a le reproduce atunci când avem nevoie de ele.

Când vedem un avion zburând, nu spunem: „O, ce miracol!” Nu, ci ne așteptăm să vedem avionul zburând, fiindcă înțelegem cum și de ce zboară o aeronavă. Dacă ne-am întoarce cu o mie de ani în urmă și pe deasupra copacilor ar trece un model nou de Airbus 380, ce ar spune oamenii? Că sunt martorii unei minuni! Sunt de acord că modelul 380 e destul de impresionant, cântărind 544 de tone și transportând peste 800 de pasageri cu o viteză de 900 de kilometri

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

pe oră, pe o distanță de până la 14.000 de kilometri. Este atât de uimitor încât ați putea fi tentați să spuneți că e o minune. Dar nu este așa. Am putea întreba inginerii care au construit modelul 380 cum zboară acesta, iar ei ne-ar spune fiecare lege a fizicii pe care au folosit-o pentru a face avionul să zboare și ne-ar putea face o listă cu fiecare șurub și piesă folosită. Inginerii nu au stat pe pistă la primul zbor al acestui tip de aeronavă, zicând: „Ooo... ia te uită! Nu-mi vine să cred că mașinăria asta chiar zboară!” La rândul nostru, urcăm cu încredere la bordul unui avion, știind că abilitatea lui de a zbura se bazează pe legi fizice care nu se schimbă. Cât timp rămânem în parametrii lor, avionul va zbura. Nu uitați: legile nu se schimbă!

Nu am urca niciodată într-un avion dacă legea ar varia. Dacă am cumpăra un bilet de avion pe care ar scrie: „Călătoria cu această aeronavă este pe riscul dumneavoastră, fiindcă legea acțiunii și reacțiunii funcționează sporadic. Într-o zi funcționează și în una nu, dar nimeni nu știe cu siguranță în care. Credeți că veți avea noroc? Atunci vă urăm un zbor plăcut.” Când a fost ultima dată când v-ați temut că veți începe să plutiți prin aer când vă așezați pe scaun? Niciodată? De ce nu? Fiindcă știți că legea gravitației nu se schimbă niciodată.

Cele menționate mai sus sunt legi fizice ale tărâmului pământesc pe care l-a creat Dumnezeu. Dar știți ceva? Legile spirituale ale Împărăției Lui funcționează în același fel: ele nu se schimbă! Înainte ca Dumnezeu să-mi vorbească despre Împărăția Lui, știam foarte bine cum funcționează legile fizice ale planetei noastre, dar mă gândisem că lucrurile stau altfel în Împărăția lui Dumnezeu. Credeam că El face doar ce dorește, oricând dorește. Însă am descoperit că nu este așa. Când am văzut că legile Împărăției spirituale a lui Dumnezeu nu s-au schimbat și că ele puteau fi descoperite, înțelese și aplicate, am priceput de ce Isus repeta: „Împărăția lui Dumnezeu se aseamănă cu...”, după care apela la o imagine din sfera lumii fizice, pentru ca oamenii să înțeleagă felul în care funcționa realitatea spirituală. Dintr-o dată, parcă s-a aprins un bec în mintea mea. Mi-am zis: „Dacă Dumnezeu ne-a dat Împărăția Lui, iar El a făcut lucrul acesta,

și dacă Împărăția operează potrivit unor legi care nu se pot schimba, atunci le-aș putea descoperi și aplica în viața mea.”

Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.

— Luca 12:32

Aceea a fost ziua în care am devenit un cercetător în sfera spirituală! Am văzut Biblia într-o lumină cu totul diferită. Am început să pun întrebări când citeam din Scriptură: „De ce s-au înmulțit peștii aceia? De ce a fost vindecat acel om? De ce s-a înmulțit pâinea?” și așa mai departe. Când am abordat Biblia în felul acesta, rugându-L pe Dumnezeu să-mi arate legile cuprinse în ea, am rămas uluit.

Când Domnul mi-a vorbit în ziua în care m-a sunat avocatul și când El mi-a spus că necazurile mele erau pricinuite de faptul că nu-mi făcusem niciodată timp să aflu cum funcționa Împărăția Lui, m-am dus imediat la soția mea și m-am pocăit înaintea ei pentru că nu Îl căutasem pe Domnul și astfel ajunseserăm în situația aceea. Însă nu știam ce însemna să ne punem încrederea în Împărăție pentru a primi răspunsurile de care aveam nevoie. Repet: noi mergeam deja la biserică, ne îndreptam spre cer și Îl iubeam pe Dumnezeu. Pe atunci nu știam la ce Se referea Dumnezeu când folosea noțiunea de Împărăție. Ne confruntam cu o problemă reală și nu știam cum să facem rost de banii pe care avocatul spusese că trebuia să îi restituim în trei zile, nici cum să facem față procesului care urma să ne fie intentat dacă nu veneam în acele trei zile cu banii.

Așadar, era un test bun. Aceasta era prima mea experiență în privința rezolvării problemei financiare și voiam ca Domnul să-mi arate la ce Se referea când vorbea despre Împărăție. Dați-mi voie să vă spun ce s-a întâmplat. Nu uitați: avocatul îmi spusese că aveam la dispoziție trei zile să achit toată suma, iar eu nu aveam nici măcar o parte din banii cu pricina! Disperarea pricinuită de situația aceea m-a făcut să merg în dormitor și să strig spre Domnul. Aveam

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

necazuri serioase. Atunci El mi-a vorbit despre Împărăție ca răspuns pentru problemele mele; eu nu aveam nici cea mai vagă idee ce însemna aceasta, dar voiam să aflu.

Două zile mai târziu, seara, aveam o întâlnire cu un client legată de asigurarea lui de viață. Apropo, în vremea aceea, îmi parcam întotdeauna minivanul după colțul casei unde locuiau clienții, niciodată în fața casei. Mașina pe care o conduceam avea o mică problemă. Când o porneam, umplea parcare sau strada cu fum alb, în cantități serioase. Mă gândeam că afacerea nu avea de câștigat dacă parcam în fața casei clientului, iar la plecare o lăsam învăluită într-un nor de fum. Credibilitatea mea în domeniul financiar putea avea de suferit în urma unui asemenea incident, din moment ce le ceream clienților să investească sute de mii de dolari în oferta mea. La urma urmei, dacă eram un manager atât de grozav al banilor, de ce conduceam o mașină care de-abia mergea? La fel s-a întâmplat și în seara aceea.

Când am ieșit din casa clientului, m-a cuprins groaza văzând că el mă însoțea spre mașină. Nu urmărea ceva anume, ci doar stătea de vorbă cu mine. Dar eu mă temeam să nu zăbovească până când porneam eu mașina. Am continuat să povestim în timp ce am urcat în mașină. Cu fereastra deschisă, am tot vorbit, sperând că îmi va ura noapte bună și că apoi mă puteam preface că aveam ceva de făcut un minut sau două, în timp ce el se îndepărta, dar nu s-a întâmplat așa. Știam că am dat de belea. Am pornit motorul, nădăjduind că, poate, de data aceasta, nu va împrăștia fum pretutindeni în jur, dar dorința mea nu s-a împlinit. În clipa următoare, aerul s-a umplut de un fum gros, din cauza căruia ne ustureau ochii.

Omul mi-a făcut semn grăbit să opresc motorul. S-a apropiat de fereastra mea și m-a întrebat dacă puteam să ridic capota. Apoi a început să-mi explice că lucra cu jumătate de normă ca mecanic auto și că voia să verifice ceva. Un minut mai târziu, s-a întors și mi-a zis: „Exact cum mă gândeam; ți s-a rupt o garnitură. Mergi acasă și du imediat mașina la reparat.” I-am mulțumit și am plecat, dar soluția lui nu mă ajuta cu nimic. Nu aveam bani să repar mașina.

Biroul meu era doar la vreo nouă kilometri de casa clientului, așa că m-am îndreptat spre el, în timp ce giulgiul cunoscut al depresiei se așternea peste mine. Dar, în timp ce conduceam, mi-am amintit ce îmi spusese Domnul și am început să vorbesc cu El despre mașina mea. „Doamne, am zis, nu am niciun ban să o repar. Încă am rate de plătit la ea și nici nu o pot vinde stricată. Nu știu ce să fac. Poate ar fi mai bine dacă ar arde pur și simplu. Măcar așa firma de asigurări ar plăti-o pe toată și aș scăpa de ea.”

Când mai aveam vreo cinci kilometri până la birou, am observat pe capotă o umflătură pe care nu o mai văzusem până atunci. Sub ochii mei, umflătura s-a făcut tot mai mare până când, în momentul în care am oprit în parcare biroului, a explodat într-o minge de foc. Toată partea din față a vanului a fost cuprinsă de flăcări care se înălțau la vreo doi metri deasupra capotei. Am dat fuga în clădire și am chemat pompierii. A doua zi, firma de asigurări a încadrat mașina în categoria „daună totală”

și mi-a dat un cec a cărui sumă acoperea ratele pe care le mai aveam la ea, ba chiar și datoria pe care trebuia să o plătesc avocatului care mă sunase cu trei zile în urmă. Eu și Drenda am rămas uimiți. Nu știam ce să credem. Știam că Dumnezeu lucra pentru noi și că ceva se schimba. Însă consacrarea

noastră față de Împărăție urma să fie testată într-un mod nou, care avea să ne traseze direcția pentru anii viitori.

După ce vanul a ars, am fost entuziasmați, desigur, dar apoi ne-am dat seama că rămăseserăm fără mașină. Deși vanul era acum plătit în întregime, ca și datoria față de creditorul al cărui avocat mă sunase, nu aveam bani să cumpărăm un van nou. Aflând despre pierderea mașinii noastre, tatăl meu m-a sunat și mi-a spus că voia să ne ajute să cumpărăm alta. Am fost încântați la auzul veștii. Am

**ÎN ETAPA ACEEA, DOVEDISERĂM
PENTRU NOI ÎNȘINE CĂ SISTEMUL
LUI DUMNEZEU FUNCȚIONA ȘI
AM HOTĂRÂT SĂ CONTINUĂM
SĂ ÎNVĂȚĂM ȘI SĂ FOLOSIM DE
ATUNCI ÎNCOLO SISTEMUL DIVIN
AL ÎMPĂRĂȚIEI.**

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

mers împreună cu tata la o reprezentanță de mașini și am găsit un van care mie și Drendei ne plăcea. Tata mi-a spus că ne va da cinci mii de dolari din prețul de șaptesprezece mii al mașinii. Aceasta însemna că ne rămâneau de acoperit doisprezece mii de dolari. Am completat fără tragere de inimă formularul prin care solicitam un credit pentru suma respectivă, iar tata l-a semnat împreună cu mine. Firma urma să ne dea răspunsul în dimineața următoare.

În noaptea aceea, nu am putut dormi. Știam că nu puteam face împrumutul acela. Domnul tocmai îmi vorbise cu privire la ideea îndatorării. Dar, în lipsa unei mașini, mă simțeam presat să cedez. După o noapte groaznică, în care nu ne-am putut odihni, eu și Drenda am convenit că pur și simplu nu ne puteam angaja să luăm împrumutul acela. L-am sunat pe tatăl meu și i-am mulțumit pentru oferta lui binevoitoare, dar i-am spus că nu o vom accepta. Apoi am sunat la reprezentanța de mașini și am comunicat agentului de vânzări același lucru. Acesta a fost dezamăgit, fiindcă împrumutul fusese aprobat în dimineața aceea, iar vanul putea fi ridicat de la ei oricând. Deși nu aveam idee cum urma să ne ajute Dumnezeu în privința mașinii, aveam pace cu privire la decizia luată.

În perioada aceea, Drenda se ocupa de vânzarea câtorva antichități pe care le găsisese mergând la garage sale-uri. Cu o lună înainte să ia foc vanul nostru, îi lăsase un mesaj unui om de la care voia să cumpere câteva camere pline cu mobilă pe care acesta le avea de vânzare, dar nu reușise să ia legătura cu el. La câteva zile după ce mașina a ars, omul ne-a sunat și a fost de acord să îi vândă Drendei toată mobila din cele trei încăperi pentru mai puțin de o mie de dolari. Drenda a făcut o înțelegere cu o firmă de licitații ca aceasta să vândă mobila în locul nostru și a reușit să negocieze un comision în schimbul căruia firma urma să îi dea o mașină în stare bună dintre cele pe care le avea. Așa că acum am ajuns să avem o mașină combi bună, plătită integral, un credit achitat și problema cu creditul luat pentru minivan rezolvată.

Oau! Deci așa operează Împărăția. În etapa aceea, dovediserăm pentru noi înșine că sistemul lui Dumnezeu funcționa și am hotărât să continuăm să învățăm și să folosim de atunci încolo sistemul divin

al Împărăției. Poate că veți întreba: „La ce principiu ai apelat?” Cel mai mare principiu pe care l-am descoperit atunci a fost să nu ne punem încrederea în datorii, ci să Îi cerem lui Dumnezeu ce aveam nevoie și să Îl lăsăm pe El să ne arate cum să culegem ce ne oferea.

Incidentul cu vanul m-a intrigat și mi-a amintit o altă situație care survenise cu câteva luni în urmă, dar în care nu reușisem să înțeleg ce îmi arăta Dumnezeu. Punctele nu fuseseră încă unite în mintea mea pentru a contura realitatea aceea ca pe un principiu al Împărăției.

Mie îmi place să vânez căprioare, dar de ani de zile mă întorceam cu mâinile goale în urma expedițiilor mele. Mergeam și stăteam în frig zi după zi, dar fără noroc. Pe lângă faptul că îmi plăcea vânatoarea, aveam copii de hrănit și carnea mi-ar fi prins foarte bine. Deși avusesem un oarecare succes în trecut, erau ani buni de când nu mai prinsesem nimic în sezonul de vânatoare și nu mai adusesem carne acasă. Într-o zi, în timp ce mă gândeam la sezonul de vânatoare care se apropia, am auzit glasul Domnului. El mi-a zis: „De ce nu Mă lași să-ți arăt cum să prinzi vânatul anul ăsta?” Cuvintele Lui m-au făcut să tresar. Să îmi arate cum să prind vânatul? Ce însemna aceasta? În timp ce mă rugam cu privire la cele auzite, am simțit imboldul de a semăna o sămânță financiară sau de a face un dar bănesc pentru a pune mâna pe căprioara aceea. Am simțit că Domnul îmi spunea că, atunci când semănam pentru căprioara mea, trebuia să cred că o primisem deja, înainte să pun efectiv mâna pe ea, potrivit versetului din Marcu 11:24:

De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea.

Creștin fiind, întotdeauna dăruisem și îmi susținusem financiar biserica, dar ideea de a semăna în felul acesta, cu un obiectiv clar, crezând că am primit atunci când m-am rugat, era nouă pentru mine. Am luat un cec și am scris în secțiunea „mențiuni”: „Pentru căpriorul meu din 1987.” Mi-am pus mâinile peste el și l-am trimis prin poștă unei lucrări creștine în care aveam încredere, după care

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

am declarat că tocmai mi-am primit căpriorul în momentul în care am expediat cecul. Fiindcă locuiam pe atunci în orașul Tulsa din Oklahoma, nu prea aveam unde să merg la vânatoare, dar un prieten de la biserică m-a invitat să merg de Ziua Recunoștinței la casa bunicii lui de la țară. Mi-a spus că, în jurul fermei ei, erau câteva căprioare. Așa că, în dimineața acelei zile de sărbătoare, am pornit cu familia spre fermă, dornici să ne bucurăm de o zi minunată, cu mâncare bună și părtașie, în vreme ce eu eram pregătit să pun mâna pe vânat.

Prietenul meu nu prea știa unde să îmi spună să merg, dar în apropiere se întindea o pășune mărginită de pădure și mi-a sugerat să mă duc acolo și să stau lângă un copac mare care se afla în mijloc. Imaginați-vă scena: stăteam pe o pășune cu iarba cosită, lângă singurul copac din mijlocul ei. M-am așezat cu spatele sprijinit de trunchiul lui și cu fața spre pădure, care era la aproximativ o sută douăzeci de metri de mine. Privind retrospectiv situația, faptul că stăteam pur și simplu pe un câmp deschis, lângă un copac, nu era tocmai situația ideală.

Trecuseră vreo 30-40 de minute din dimineața aceea când, fără ca eu să observ, un căprior a început să străbată în fugă pajiștea din spatele mele, îndreptându-se spre pădurea pe care o aveam în față. Între mine și el se afla copacul, așa că nici căpriorul nu m-a văzut pe mine, nici eu pe el. Căpriorul fugea drept spre copac, fără să vadă că eu ședeam acolo. Când s-a apropiat, mi-a simțit mirosul și s-a oprit, întrebându-se unde eram. S-a uitat în spatele copacului și privirile ni s-au întâlnit dintr-o dată, când ne despărțeau doar câțiva pași. Nu știu cine a fost mai surprins, dar căpriorul nu a stat pe gânduri și a zbughit-o cu viteză maximă. Cu un pufăit zgomotos, a pornit în goană spre pădure, în timp ce eu am rămas pe loc, încercând să îl prind în bătaia puștii. Încercarea de a ținti pe nepregătite căpriorul care alerga cu cea mai mare viteză nu mi se părea cea mai ușoară. Adevărul era că nu mai trăsesem niciodată într-o căprioară în mișcare. Țin minte că de-abia reușeam să îmi țin pușca ațintită spre căpriorul care se îndepărta cu salturi mari, așa cum fug căprioarele când aleargă cu viteza maximă. Dar, când am apăsat pe trăgaci,

căpriorul a căzut și nu s-a mai mișcat. Am rămas șocat. Totul se întâmplase într-o clipă. Doborâsem căpriorul de la aproximativ o sută de metri distanță.

La auzul împușcăturii, prietenul meu a ieșit din casă și m-a felicitat pentru căpriorul pe care l-a văzut întins pe pământ. Nu îi spusese până atunci ce îmi vorbise Domnul cu privire la primirea căpriorului, dar i-am zis atunci: „Nu cred că am prins vânatul ăsta datorită marilor mele abilități vânătorești.” Apoi am scos din buzunarul hainei o bucată de hârtie pe care notasem data în care trimisese prin poștă cecul acela. Acolo scrisesem: „Cred că primesc vânatul meu din 1987, în Numele lui Isus.” Pe hârtie erau trecute data și ora la care rostisem acea rugăciune. I-am arătat-o prietenului meu și apoi i-am povestit ce îmi spusese Domnul să fac. Evenimentul acela mi-a atras atenția. Știam fără umbră de îndoială că venea de la Dumnezeu. Dar, nu știu din ce pricină, nu am înțeles că aveam în față o lege a Împărăției. De fapt, nici nu mă gândisem până atunci la conceptul de „Împărăție”. Era uimitor faptul că prinsesem acel căprior, dar întâmplarea aceea avea să se mai repete? Neavând conceptul de legi ale Împărăției, nu știam cum sau ce legi făcuseră căpriorul să apară. Așa că am așezat experiența aceea în categoria celor în care era implicat Dumnezeu și așteptam cu nerăbdare să văd dacă se va întâmpla din nou în următorul sezon de vânatoare. Dar, înainte să înceapă acest sezon, ne-a luat foc mașina. După ce vanul a ars și ne-am ales cu o mașină combi plătită integral, Dumnezeu a reușit să îmi capteze toată atenția. Acum abia așteptam să prind următoarea căprioară când începea sezonul de vânatoare. Voiam să testez teoria care mi se contura în minte și să învăț mai multe despre Împărăția lui Dumnezeu. Sezonul de vânatoare la căprior nu era departe!

Vănasem acel prim căprior în Oklahoma, în toamna anului 1987, dar în iulie 1988 ne-am mutat în Ohio, statul în care crescusem. Deși copilărisem acolo, nu mai locuisem în Ohio de doisprezece ani. Cât timp fusesem acolo, nu reușisem niciodată să prind vreo căprioară. Deși încercasem de mai multe ori, nici măcar nu trăsesem vreun glonț spre una. După ce ne-am mutat în casa

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

pe care o închiriaserăm într-un oraș din Ohio, mi-am dat seama că nu știam unde să merg la vânătoare. Băiat fiind, vânasem iepuri peste drum de casa tatălui meu, în lungul unui pârau din apropiere. Folosisem capcane pentru iepuri mai mulți ani, dar nu văzusem niciodată în preajma pâraului nici măcar o căprioară sau vreun semn că ar fi trecut căprioare pe acolo. Într-o zi, când eram student la colegiu, m-a sunat fratele meu și mi-a spus, plin de entuziasm, că văzuse o căprioară lângă pârau din apropierea casei tatălui meu. Eram amândoi uluiți.

Amintindu-mi discuția aceea, am hotărât să merg acolo în prima zi a sezonului de vânătoare. L-am sunat pe fratele meu și l-am întrebat unde era mai bine să stau la pândă. Deși nu mai fusese nici el acolo de câțiva ani buni, și-a amintit de un arțar mare aflat lângă pârau, în apropierea pădurii, și s-a gândit că era un loc bun pentru pândă. Fiindcă în copilărie străbătusem în lung și în lat împrejurimile pâraului și îi cunoșteam toate meandrele, știam exact unde îmi spunea să merg.

Eu și Drenda am repetat ceea ce ne arătase Domnul cu un an în urmă în Oklahoma: am semănat o sămânță, am notat în scris data și am crezut că am primit atunci când ne-am rugat, potrivit textului din Marcu 11:24. În vremea aceea, în Ohio era stabilită o limită de două capete pe vânător, iar noi ne-am gândit că vom prinde unul și că vom repeta mai târziu experiența pentru a-l vâna pe al doilea. Eu și Drenda am semănat sămânța pentru un căprior și am crezut că l-am primit când ne-am rugat. În mod uimitor, în dimineața primei zile a sezonului de vânătoare, la patruzeci de minute după ce am ajuns lângă pârau, aveam nu un exemplar, ci două. Nu încăpea îndoială că descoperisem ceva important!

O lună mai târziu, am avut un vis despre o idee de afaceri. Afacerea implica toate cunoștințele financiare pe care le dobândisem în munca mea de agent de asigurări, însă în vis avea un alt scop. Nu l-am înțeles pe deplin, dar eram sigur că Dumnezeu mă conducea spre începerea unei afaceri și spre părăsirea firmei unde lucrasem timp de opt ani. Când am avut visul acela, încă vindeam asigurări de viață.

În săptămâna cu visul, programasem o întâlnire cu o familie pentru a discuta despre o asigurare și, cu toate că am stat de vorbă despre asigurarea de viață, știam că semnarea acelei hârtii nu reprezenta soluția la adevărata lor nevoie sau problemă. Viața celor doi soți era dată peste cap din cauza bugetului lor lunar și erau împovărați de datorii. Ca parte a planificării obișnuite pentru clienții mei, le ceream să completeze niște informații despre situația lor financiară. În felul acesta, îmi dădeam seama de ce fel de asigurare de viață aveau nevoie. În seara aceea, m-am supărat văzând situația familiei cu care mă întâlnisem. Voiam să îi ajut, dar nu știam cum. M-am așezat având în față hârtiile pe care erau completate datele lor și am început să conturez câteva opțiuni posibile. În timp ce făceam socoteli cu calculatorul, am lăsat deoparte subiectul asigurării de viață și am încercat să văd dacă puteam modifica bugetul lor lunar așa încât să le rămână o anumită sumă de bani gheață. Rearanjând câteva lucruri și jucându-mă cu calculatorul, am rămas șocat descoperind că, în mai puțin de șapte ani, această familie putea scăpa de datorii, inclusiv de ipotecă, fără să își modifice venitul.

**AM RĂMAS ȘOCAT
DESCOPERIND CĂ, ÎN MAI
PUȚIN DE ȘAPTE ANI, ACEASTĂ
FAMILIE PUTEA SCĂPA DE
DATORII, INCLUSIV DE IPOTECĂ,
FĂRĂ SĂ ÎȘI MODIFICE VENITUL.**

La data aceea, lucram de opt ani în domeniul financiar și nu auzisem niciodată pe cineva spunând că așa ceva era posibil. Am analizat încă o dată cazul și am ajuns la același rezultat: în 6,2 ani, oamenii puteau scăpa de datorii. Atunci m-am dus la sertarul în care țineam dosarele și am scos din el documentele cu datele altor clienți. Am făcut aceleași calcule și am tras aceeași concluzie: în mai puțin de șapte ani puteau rămâne fără datorii. Sincer să fiu, am rămas șocat de cele descoperite.

M-am gândit că acel client va fi încurajat să vadă calculele mele, așa că am hotărât să fac o prezentare frumoasă și să îi arăt

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

concluzia mea când ne întâlneam să vorbim despre asigurarea de viață. Îmi părea tare rău de familia aceea. Știam cum afectează stresul financiar fiecare sferă a vieții și voiam să știe că situația lor nu era una deznădăjduită. Le-am prezentat, așadar, hârtia cu calculele mele și, pe măsură ce le arătam cifrele, ei mă urmăreau uluiți. După ce le-am explicat cât de repede puteau scăpa de datorii, soțul a sărit de pe scaun cu lacrimi în ochi și a început să-mi mulțumească. Parcă am fi fost la un show televizat unde o familie câștigă la loterie sau primește marele premiu la un concurs. Nu le venea să creadă ce le spuneam. Experiența aceasta i-a mișcat nu doar pe ei, ci și pe mine.

În timp ce mă gândeam la seara aceea, nu reușeam să-mi scot din minte faptul că, prin simpla rearanjare a activelor și a capitalului clientului, îi puteam arăta cum să scape de datorii în mai puțin de șapte ani. Am văzut impactul uriaș și speranța pe care i le dăduse vestea aceasta. Am început să analizez dosarele clienților mei, să văd câți dintre ei intrau în categoria celor care își puteau achita datoriile în mai puțin de șapte ani și am rămas surprins văzând că 85 la sută dintre ei se încadrau aici. Dar cine le spunea oamenilor lucrul acesta? După seara petrecută cu acel client și după ce am verificat dosarele multora dintre vechii mei clienți, mi-am dat seama că puteam începe o afacere prin care să arăt oamenilor cum puteau scăpa de datorii folosind planul meu.

La momentul acela, nu scăpasem nici eu de toate datoriile, dar aveam empatie pentru oamenii stresați din cauza banilor, iar misiunea aceasta mi se părea mult mai atrăgătoare decât vânzarea de asigurări de viață. Am început să le arăt tuturor clienților mei care voiau să încheie o poliță de asigurare socotelile făcute de mine și toți, fără excepție, au rămas șocați.

Aveam de rezolvat câteva probleme pentru implementarea unui plan de afaceri. În primul rând, dura foarte mult să fac eu toate calculele și apoi să le dactilografiez într-un format care să poată fi prezentat. În al doilea rând, cum urma să câștig bani din așa ceva? În cele din urmă, am făcut o înțelegere cu un programator care a conceput un soft pe care îl puteam folosi pentru a realiza mai repede planul. În privința problemei numărul 2, nu puteam taxa oamenii

ca să îi scot din datorii, când ei oricum nu aveau bani. Am început să mă rog cu privire la aspectul acesta.

Într-o zi, în timp ce stăteam și mă gândeam, am simțit că Dumnezeu mi-a dat o idee care mă ajuta să îmi conduc firma venind în sprijinul oamenilor fără să îi taxeze, dar câștigând în același timp și eu niște bani. Potrivit acestui plan, urma să caut ceea ce eu numeam „banii pierduți”, banii pe care clientul îi avea, dar pe care nu îi vedea. De exemplu, urma să compar ratele pe care le plătea la mașină, casă și polița de asigurare de sănătate, căutând să văd cum putea face economii. Voiam să compar ratele ipotecii, să văd dacă avea rost să facă o refinanțare. Urma să verific multe asemenea elemente, deși nu stăpâneam fiecare domeniu pe care urma să îl analizez. Când stăteam de vorbă cu clientul la el acasă, urma să îi arăt sumele care puteau fi economisite și apoi să îl trimit să caute o firmă care putea implementa ideile mele sau reprezentantul unei firme găsite de mine, care era mai puțin costisitoare pentru el. Dintr-o dată, mi-am dat seama că, pentru un astfel de client, firmele cu pricina îmi puteau plăti un anumit comision.

În esență, eu făceam deja toată munca și îi dirijam pe clienți spre o firmă sau un produs anume. Tot ce aveau ele de făcut era să îi preia. Așa că am început să contactez furnizori de servicii, reprezentanți ai firmelor și profesioniști pe care urma să îi recomand clienților mei și le-am spus ce făceam, întrebându-i dacă li se părea că merit un comision pentru clienții pe care li-i trimiteam. Toți au răspuns afirmativ. Așa că am trecut la treabă. Am plecat de la firma unde eram angajat și mi-am deschis propria afacere, ajutându-i pe oameni să scape de datorii. Afacerea a început să se dezvolte și, pe parcurs, a obținut destul profit încât eu și Drenda să ne achitam toate datoriile în doi ani și jumătate! Eram atât de entuziasmați! (Dacă sunteți interesați să primiți gratuit un astfel de plan, sunați la 1-800-815-0818. Încă oferim aceste servicii și astăzi, după douăzeci și opt de ani!)

Fiecare zi aducea cu ea lucruri noi, pe măsură ce Dumnezeu ne descoperea tot mai multe despre felul în care opera Împărăția Lui. În timp ce aveam o întâlnire cu un alt client, Dumnezeu mi-a

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

vorbit despre ideea angajării unor oameni și a transformării micii mele afacere în una serioasă. În timp ce am angajat oameni care să lucreze cu noi, afacerea noastră a început să prospere și să ajungă la niveluri tot mai înalte. După cum v-am spus în introducere, am ajuns să cumpărăm mașinile cu bani gheață și să construim casa visurilor noastre. În timpul întâlnirilor lunare pe care le aveam cu noii angajați, le vorbeam despre Împărăția lui Dumnezeu, iar oamenii erau atrași spre firma mea pentru a auzi mai multe despre Împărăție și despre felul în care puteam aplica principiile ei în viața lor, nu doar pentru oportunitatea de afacere pe care le-o ofeream.

Lețiile pe care mi le arăta Dumnezeu erau uimitoare și, desigur, pe multe dintre ele le-am învățat în timp ce am mers la vânătoare an după an. Experiențele de care am avut parte au fost cel puțin uluitoare. Nu le-aș fi crezut dacă nu le-aș fi văzut cu ochii mei. Fiecare dintre ele m-a învățat despre Împărăție ceva nou, ceva ce nu mai văzusem până atunci.

M-am gândit să vă împărtășesc în cartea aceasta câteva dintre ele, dar dacă vreți să citiți poveștile mele vânătoarești, puteți comanda un exemplar al cărții *Faith Hunt* de pe site-ul meu.

Povestea aceasta s-a întâmplat la vreo doi ani după ce am descoperit cum să vânez căprioare folosind cunoștințele nou însușite despre Împărăție. După cum v-am împărtășit deja, Dumnezeu m-a învățat să semăn pentru căpriorul meu și să îl primesc în momentul în care m-am rugat, ca și cum îl aveam deja. Fără excepție, în fiecare an prindeam căpriorul în treizeci sau patruzeci de minute după ce mergeam la vânătoare. Apropo, experiența aceasta se repetă de douăzeci și opt de ani încoace. În unul dintre ani, m-am dus la vânătoare ca de obicei, deplin încrezător că va apărea curând în preajma mea un căprior. Într-adevăr, după câteva minute, am văzut unul trecând pe lângă mine și îndreptându-se spre terenul vecinului meu, aflat la vreo două sute de metri distanță. Știam că, odată ce intra în pădure, îl voi pierde, dar aveam convingerea că acela era căpriorul meu. Întâmplarea avea loc în vremea când nu știam prea multe despre vânatul cu arbaleta sau despre atragerea căpriorilor imitând mugetul lor sau zgomotul scos de coarnele masculilor care

se luptă. Știam că acel căprior era recolta mea, dar priveam neajutorat cum era gata să dispară în pădurea de pe proprietatea vecinului meu. Dintr-o dată, am auzit în duhul meu cuvintele: „Spune căpriorului să vină la tine.” „Poftim? Să spun căpriorului să vină la mine? Ce înseamnă asta?” Nu eram prea sigur, așa că am zis, dar nu cu voce atât de tare încât să mă audă căpriorul: „Îți poruncesc să te oprești, să te întorci, să vii și să stai sub locul meu de pândă.” Vănam cu arbaleta și am adăugat ultima parte cu opritul sub locul meu de pândă fiindcă voiam ca vânatul să vină foarte aproape de mine. Mi-am zis că, dacă vânatul urma să se apropie de mine în urma exercitării credinței, atunci puteam și să-l fac să vină sub copacul meu, într-un loc de unde aveam o țintă bună.

În mod uimitor, când am spus acele cuvinte, căpriorul s-a oprit dintr-o dată, s-a întors și s-a îndreptat spre copacul meu. Am rămas șocat văzându-l cum a străbătut cei două sute de metri și a venit direct sub copacul meu. S-a oprit exact acolo, iar eu eram la doar patru metri mai sus. Nu purtam haine de vânătoare care să mă camufleze, nu imitasem mugetul căpriorilor, ci fuseserăm implicați doar eu și Dumnezeu în toată povestea aceea, dar iată că vânatul stătea acum chiar sub locul unde mă aflam eu. Nu cred că ar fi putut rata cineva ținta din poziția aceea. Am dus căpriorul acasă cu mare bucurie, dar nu îmi puteam scoate din minte ceea ce văzusem. Chiar venise căpriorul acela la mine pentru că așa îi poruncisem eu? Așa părea.

Ferma pe care o închiriaserăm în Ohio se întindea pe 89 de acri, suprafață care includea o parte de pădure, văile pline de tufișuri ale unor pâraie și terenuri întinse. În lunile de iarnă, mai ales când era zăpadă, ne plăcea să mergem la vânătoare de iepuri. În Ohio era un sezon de vânătoare pentru fazani în paralel cu cel pentru iepuri, însă rareori văzusem asemenea zburătoare pe terenul nostru.

Într-o zi, am mers să vânăm iepuri în lungul văii unui pârau, când a trecut pe lângă noi un fazan. Am țintit îndată spre el și am tras. În momentul în care am apăsat trăgaciul am știut că de-abia îi atinsesem o aripă. Fazanul a căzut, dar în clipa în care a atins pământul, a luat-o la goană. Un fazan poate fugi cu cincizeci și cinci

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

de kilometri pe oră, iar acesta își dădea toate silințele să arate că era în stare de o asemenea performanță. Pământul era acoperit cu un strat proaspăt de zăpadă, iar pasărea alerga pe câmpul deschis care urca ușor în fața noastră, așa că puteam vedea fiecare pas pe care îl făcea în încercarea de a scăpa.

Am stat pe loc câteva clipe, neajutorat, gândindu-mă că îmi va scăpa printre degete, dar în duhul meu am simțit dintr-o dată un imbold. Știam ce se întâmplase când poruncisem căpriorului să se oprească și să vină spre mine. Am simțit că trebuia să fac la fel acum, așa că am strigat: „Fazanule, în Numele lui Isus, OPREȘTE-TE!” În următoarea clipă, nu am mai văzut pasărea. Aveam în fața ochilor întregul câmp care se întindea înaintea mea, iar fazanul se oprise în momentul în care strigasem. Fiul meu, Tim, era cu mine și a zis: „Tată, fazanul s-a oprit când ai strigat.” Dar unde era pasărea? Eu și Tim am pornit pe urmele fazanului și l-am găsit în zăpadă. Capul îi era îngropat pe jumătate în zăpadă, dar tot trupul îi era întins în fața noastră. Se afla în spatele unui smoc mai mare de iarbă și de aceea nu îl văzusem. Oare mai era în viață? Am ridicat pasărea, care a început dintr-o dată să se zbată, dând din răspuțeri din aripi, și să cârâie. Era cât se poate de viu! Când am tăiat fazanul și l-am cercetat, am văzut că abia îi zgâriasem aripa dreaptă. Eu și Tim ne-am uitat uimiți unul la altul. Nimeni nu ar fi crezut scena la care fuseserăm noi martori; nimeni.

După cum am spus mai devreme, în Ohio, numărul căprioarelor vâdate era limitat la două capete, dar dintre acestea numai un exemplar putea fi mascul. Statul încerca să reducă populația de căprioare, permițând să fie vâdate mai multe femele decât masculi. Așa că eu semănam sămânța mea pentru un căprior și o căprioară și, cu precizia unui ceasornic, căpriorul apărea în 30-40 de minute prima dată când mergeam la vânătoare, iar data următoare venea o căprioară. Într-o zi, mi-am zis: „Stai o clipă... căprioarele vin în ordinea în care le-am notat eu când am semănat sămânța.” Chiar așa să fi fost? Ce se întâmpla dacă inversam ordinea? De obicei, semănam pentru un căprior și o căprioară și aceasta era ordinea în care apărea vânatul. De data aceasta, am scris o căprioară și

un căprior în loc de un căprior și o căprioară; animalele au venit din nou, dar acum a apărut întâi căprioara și apoi căpriorul. Am schimbat ordinea lor timp de câțiva ani, punându-mi la încercare teoria, iar lucrurile au funcționat de fiecare dată. Când am văzut aceste lucruri întâmplându-se, am rămas cu totul uimit de felul în care opera Împărăția și de cât de puține cunoșteam despre ea. Un lucru era limpede: Domnul îmi arăta că aveam mult mai multă autoritate cu privire la felul în care se desfășura viața mea decât crezusem vreodată că am.

În paranteză fie spus, în prezent e în plină desfășurare sezonul de vânătoare al anului 2015. Am semănat pentru un căprior cu patru sau mai multe ramificații pe coarne, o căprioară de un an și un căprior tânăr, căruia nu i-au crescut coarnele încă, pentru mâncare. Cu precizia unui ceasornic, prima dată când am mers la vânătoare a venit direct sub copacul meu un căprior cu șase ramificații pe coarne. Data următoare, am vânat o căprioară de un an, singura care a venit spre copacul de unde pândeam eu. Sunt convins că data viitoare va apărea un căprior tânăr, fără coarne. Știu că sună a nebunie, dar vă spun doar ce am văzut întâmplându-se.

Însă una dintre experiențele mele într-ale vânatului a făcut ca principiul acesta să fie atât de clar încât m-a speriat. Semănasem sămânța mea pentru un căprior cu cel puțin patru ramificații pe coarne și pentru unul tânăr, fără coarne (un asemenea căprior este considerat căprioară, fiindcă încă nu i se văd coarnele, ci ele sunt ascunse sub piele, ca niște mici umflături). Am mers la vânătoare, ca de obicei, și căpriorul mare a apărut după cincisprezece minute. Când m-am dus tura următoare, eram sigur că va veni unul tânăr, fără coarne.

Au trecut două săptămâni între cele două partide de vânătoare și, în timp ce stăteam sus la pândă, am văzut un mascul frumos, matur, străbătând pajiștea, la vreo trei sute de metri distanță. Se îndrepta direct spre mine. Nu a luat-o nici în stânga, nici în dreapta, ci a venit până sub locul unde stăteam eu la pândă și s-a oprit acolo vreo douăzeci de secunde. Apoi s-a întors și a plecat, pe același drum pe care venise. Nu uitați, potrivit legii statului Ohio, poate fi vânat

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

doar un singur mascul matur, iar eu doborâsem deja unul, așa că am stat acolo privind căpriorul acesta, pe care nu îl puteam împușca. Nu înțelegeam ce se întâmpla. Era prima dată când mergeam la vânatoare și se apropia de mine alt tip de exemplar decât cel pentru care semănasem sămânța. Purtarea acelui căprior, care străbătuse toată pajiștea și se oprise exact sub locul unde stăteam eu la pândă, pentru a face apoi cale-ntoarsă exact pe același traseu, era pur și simplu ciudată. Parcă ar fi fost un căprior care avea de îndeplinit o misiune. Am așteptat toată dimineața, dar căpriorul tânăr, fără coarne, nu a apărut.

În noaptea aceea, am rămas în biroul meu și mă frământam cu privire la cele întâmplate. Ceva nu era în ordine; ar fi trebuit să apară căpriorul tânăr. De ce venise în locul lui exemplarul acela mare? Am început să mă rog în duhul meu și L-am rugat pe Dumnezeu să îmi arate ce se întâmplase. Am auzit glasul Lui spunându-mi: „Uită-te la sămânța ta.” Să mă uit la sămânța mea? Știam pentru ce semănasem. Banca făcea copii ale cecurilor semnate de mine, așa că am luat extrasul de cont și am verificat cecul pe care îl scrisesem când semănasem pentru vânatul meu. Crezusem că notasem acolo doi căpriori, un exemplar adult și unul tânăr, fără coarne, care era socotit drept căprioară, cum am spus mai devreme. Dar iată ce scrisesem pe cecul acela: „doi căpriori cu cel puțin patru ramificații pe coarne și un căprior fără coarne”. Deși voisem să scriu doi căpriori, unul cu cel puțin patru ramificații pe coarne și unul fără coarne, notasem altceva pe hârtie: „doi căpriori cu cel puțin patru ramificații pe coarne și un căprior fără coarne”. Câte exemplare trecusem pe hârtie? Trei, iar al doilea era un căprior cu cel puțin patru ramificații pe coarne, la fel ca primul. Când am văzut cuvintele notate acolo, am rămas uluit. Căpriorul acela de talie mare avea o misiune. Trebuia să vină acolo din pricina legilor Împărăției. Am sărit de pe scaun și am început să fug prin casă strigând. OAU!

În același timp, ceea ce am observat m-a speriat. Dacă ceea ce văzusem arăta cât de precis și de specific funcționa Împărăția, atunci trebuia să fiu mai atent. Eu puseseam în mod necugetat în mișcare evenimente pe care nu dorisem să le văd întâmplându-se, dar ele au

avut loc pentru că eu le pornisem, potrivit legilor spirituale. Acum înțelegeam că mulți oameni, inclusiv eu, aveau parte de lucruri pe care nu voiau să le vadă petrecându-se dar pe care, cu toate acestea, ei înșiși le pusese în mișcare. Nu uitați, Isus a uscat prin cuvintele Lui un smochin și tot prin ele l-a chemat pe Lazăr să iasă din mormânt. Ambele situații au folosit aceeași lege în scopuri diferite. Data următoare când am mers la vânătoare, a apărut acel căprior fără coarne, potrivit cu ceea ce semănase eu.

Această serie întregă de evenimente m-a luat prin surprindere și a avut un impact puternic asupra perspectivei pe care o aveam cu privire la Împărăție. Acum știam, fără să mai am îndoieli, că Împărăția era, într-adevăr, foarte specifică. Dar ar trebui oare să ne surprindă faptul acesta? Fiecare lege fizică din lumea pământească este la fel de exactă. Cred că nu înțelesesem până atunci că legile spirituale funcționau la fel ca cele fizice pe care tărâmul spiritual le adusese în existență. Ar fi trebuit să înțeleg mai devreme lucrul acesta. Acum știu că Împărăția este foarte, foarte specifică.

Fiindcă tot ați cerut, vă voi mai spune încă o poveste vânătoarească. (Îmi plac aceste lecții pe care le-am învățat la vânătoare, așa că va trebui să aveți răbdare cu mine.) Când am văzut cât de precis operau legile Împărăției, am hotărât să fac un experiment și mai specific. Într-un an, am hotărât să semăn pentru un căprior cu șapte ramificații pe coarne. De obicei, căpriorii au același număr de ramificații pe fiecare parte. Unul cu patru ramificații are câte două pe ambele coarne; unul cu opt are patru pe fiecare parte. Dar, din diferite motive, se întâmplă ca ramificațiile să nu fie simetrice, ci pe un corn să fie mai multe decât pe altul. Însă, după cum spuneam, în mod normal întâlnim același număr pe fiecare parte.

Am vrut să îmi pun în acțiune credința pentru ceva specific și care nu reprezenta norma, fiindcă făceam un experiment, ca să spun așa. Descoperisem deja următorul principiu: cu cât ești mai specific, cu atât s-ar putea să fie nevoie să aștepți mai mult și cu atât vor fi mai precise instrucțiunile primite de la Duhul Sfânt pentru a face lucrurile să devină realitate. De aceea, în prima zi a sezonului de vânătoare cu arcul, am știut că nu trebuia să merg după pradă.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Știam că vânatul meu nu era acolo. De fapt, am așteptat toată luna octombrie și știam în duhul meu: „Nu, încă nu e acolo.” Începea să mă cuprindă frustrarea. Culorile toamnei și pădurea parcă mă chemau pe nume și îmi doream din toată inima să merg. Dar am continuat să aștept.

Apoi a venit momentul. Într-o seară, în timp ce stăteam în sufragerie și vorbeam cu părinții soției mele, care veniseră din Georgia să ne viziteze, am auzit mesajul. A doua zi dimineța era momentul potrivit. Căpriorul cu șapte ramificații pe coarne urma să fie acolo! Am spus întregii familii că a doua zi mergeam să prind căpriorul. M-am trezit plin de entuziasm și am pornit înainte să se crape de ziuă. Vănam cu o arbaletă și stăteam pe un suport prins pe trunchiul unui copac de unde vedeam o întindere mlăștinoasă de vrei zece acri, aflată la marginea pădurii mele. Era un loc frumos. Dacă stai acolo, poți vedea rațele care vin și coboară în apropiere, guzgani de mosc și chiar nurci. Partea cu smârcuri e mărginită de tufișuri și aceasta este zona de pe proprietatea mea unde vedeam cel

**ACUM ȘTIAM, FĂRĂ SĂ MAI
AM ÎNDOIELI, CĂ ÎMPĂRĂȚIA
ERA, ÎNTR-ADEVĂR, FOARTE
SPECIFICĂ.**

mai des căprioarele. Așteptam la locul meu, dar nu se întâmpla nimic. Am stat acolo trei sferturi de oră, apoi o oră și tot nimic.

Am auzit uși de mașină deschizându-se și închizându-se în apropierea casei mele și am știut că părinții Drendei se

pregăteau să plece spre Georgia. Le promisesem că voi servi micul dejun cu ei înainte să plece și eu eram bucătarul. Planul meu inițial fusese să prind căpriorul dimineța devreme și apoi să ajung acasă la timp pentru micul dejun. Dar căpriorul nu sosise încă, așa că am coborât fără tragere de inimă și m-am îndreptat spre casă. Știam din experiența de pe proprietatea mea că vânatul apărea în zona smârcurilor în a doua parte a dimineții, acela fiind locul unde se adunau căprioarele. Știam că vânatul meu urma să sosească dintr-o clipă în alta, dar nu mai puteam aștepta. Trebuia să ies la vânătoare în altă dimineță.

Am salutat pe toată lumea și am început să pregătesc micul dejun. Eu sunt cel care se ocupă întotdeauna de prima masă a zilei la noi acasă și am făcut asta dintotdeauna. Am propria rețetă de waffle cu grâu integral, care sunt de-a dreptul nemaipomenite, dacă îmi e permis să mă laud. Meniul e completat cu ouă, cârnați și brânză, dar ingredientul care face micul dejun să fie atât de grozav este siropul de arțar adevărat. Ohio este statul siropului de arțar și oamenii de pretutindeni din zona noastră fac și vând sirop de arțar. Eu nu accept în casa mea niciun sirop contrafăcut, ci doar pe cel autentic. Așa că iată-mă pregătind micul dejun în fața ferestrei de la bucătărie, care dă spre pădure și spre terenul acoperit de smârcuri. Dintr-o dată, am văzut un căprior traversând câmpul și îndreptându-se spre zona mlăștinoasă. Am strigat: „Uite căpriorul meu!” Am spus celorlalți să continue ce începusem, fiindcă eu plecam să-l prind!

Văzusem și altădată căprioare care traversau câmpul și mergeau în aceeași direcție ca acel mascul. Ca să ajungă acolo, trebuia să treacă exact pe sub locul meu de pândă. M-am gândit că, dacă reușeam să ajung acolo mergând prin spate și să urc în copac înainte să ajungă acolo căpriorul, poate reușeam să îl țintesc. Era greu să ajung acolo înaintea lui și, dacă voiam să am vreo șansă, trebuia să plec chiar atunci! Am ieșit în goană pe ușă, înșfăcând din mers arbaleta. Am ocolit în fugă tot câmpul și apoi m-am îndreptat în cea mai mare liniște de care eram în stare spre locul meu de pândă și am urcat în copac. Deocamdată totul părea în ordine. Nu văzusem nici urmă de căprior.

M-am instalat pe platforma mea și am și văzut căpriorul îndreptându-se direct spre locul unde stăteam. Animalul nu părea să fie atent decât la căprioara căreia voia să îi dea de urmă și nu m-a văzut, nici nu mi-a simțit mirosul. Căprioara trecuse pe sub copacul meu și se îndreptase spre terenul mlăștinos, iar căpriorul urma același drum. Nu aș fi putut cere o poziție mai bună. Când căpriorul a ajuns la douăzeci și cinci de metri distanță, am ochit cu grijă și am dat drumul săgeții. În clipa în care aceasta a zburat din coardă, mi-am dat seama că ratasem ținta. Adevărul era că abia îmi trăgeam răsuflarea după ce alergasem prin partea din spate a câmpului, în

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

jurul zonei mlăștinoase, ca să ajung înaintea căpriorului la locul de pândă.

Am rămas dezamăgit văzând că săgeata l-a nimerit foarte jos și știam că nu lovisem nicio zonă vitală. Când a fost atins de ea, căpriorul a sărit în tufișurile dese care mărgineau zona mlăștinoasă și a dispărut curând din raza mea vizuală. Observasem cu ocazia altor partide de vânătoare că, atunci când sunt ochite cu o săgeată, căprioarele nu știu uneori ce li s-a întâmplat când sunt nimerite. Deseori continuă să meargă mai departe, cât timp nu l-au văzut sau nu l-au adulmecat pe vânător. Mai știam și că, de obicei, o căprioară rănită se ghemuiește jos, printre tufișuri, și nu se îndepărtează prea tare. Fiindcă acest exemplar nu mă văzuse, acționase exact așa. Am coborât în liniște din copac și m-am îndreptat spre casă pe același traseu pe care venisem, mergând pe ocolite ca să nu sperii căpriorul.

Când am ajuns acasă, toată lumea a început să mă întrebe ce se întâmplase și dacă prinsesem căpriorul. Le-am spus ce se petrecuse și le-am cerut băieților mei să vină să mă ajute să gonim căpriorul din tufăriș, sperând că voi avea astfel șansa de a mai ținti o dată. Am înconjurat zona acoperită de tufișuri și am început să o străbatem încet. Pe neașteptate, unul dintre fiii mei a speriat căpriorul, care a început să se îndepărteze în salturi printre tufe. Era la vreo șaptezeci de metri în fața mea, înaintând de la dreapta la stânga mea.

Dintr-o dată, căpriorul l-a văzut pe celălalt băiat al meu la marginea câmpului. Dându-și seama că era altă persoană decât cea care îl speriasse și că nu știa spre ce direcție putea fugi în siguranță, s-a oprit să își cântărească rapid opțiunile. Știam că aceasta este singura mea șansă, dacă eram gata să profit de ea. Căpriorul încă nu mă văzuse și pe mine. Acum îl vedeam dintr-o parte, la vreo șaptezeci de metri distanță, unde se oprise privindu-l pe fiul meu. O arbaletă are suficientă forță săucidă o căprioară aflată la distanța aceasta, dar săgeata coboară mulți centimetri, chiar de ordinul zecilor, pe o distanță de șaptezeci de metri. Nu mai trăsesem niciodată cu arbaleta atât de departe și modelul meu nu era unul nou, care să poată trage o săgeată cu peste o sută douăzeci de metri pe secundă. Precizia armei mele era limitată la o distanță de 35-40 de metri.

Fiindcă vedeam căpriorul din lateral, stând nemișcat, am hotărât să îl țintesc. Am ridicat arbaleta, l-am ochit estimând cam cât urma să piardă săgeata în altitudine pe distanța aceea și i-am dat drumul din coardă. Am urmărit-o cu privirea și am văzut surprins că l-a lovit în gât. Săgeata a pătruns adânc (îmi cer scuze pentru detalii) și a ieșit pe partea cealaltă, în timp ce căpriorul a făcut un salt. Când a sărit printre tufișuri, nu am văzut încotro se îndreptase. Am pornit spre locul de unde îl pierdusem din vedere. L-am găsit îndată. Săgeata își îndeplinise rolul, iar eu am pus mâna pe căpriorul meu.

Când băiatul meu, Tim, mi s-a alăturat, eram mai interesat de coarnele vânatului mai mult decât de orice altceva. Încă nu apucasem să mă uit atent la ele, dar când le-am numărat, am văzut că aveau șapte ramificații. Privindu-le mai îndeaproape, am văzut că avusesse opt, dar că una dintre cele mai mici i se rupsese, așa că rămăsese doar cu șapte. Eu și Tim am rămas uluiți, laudându-L pe Domnul. Împărăția era absolut uimitoare! În timp ce stăteam acolo împreună cu Tim, m-am întrebat: „Cine ne-ar crede dacă i-am povesti cele întâmplate? Oare știe cineva că Împărăția operează în felul acesta?”

Cred că ați prins ideea. Împărăția operează potrivit unor legi foarte specifice, care sunt stabilite și pe care putem conta că vor funcționa în același fel de fiecare dată. Am fost foarte entuziasmat la început, când mi-am dat seama că legile acestea se aplicau în toate domeniile, inclusiv în cel al banilor. Puteam învăța cum funcționau aceste legi, așa încât să devin un cercetător în domeniul spiritual, descoperind cum opera această Împărăție. Dumnezeu avea să mă ajute.

CAPITOLUL 2

CEAȚA ALBĂSTRUIE

Când eu și Drenda am început să vedem Împărăția operând și funcționând în viața noastră, am reușit să scăpăm de toate datoriile și am vrut să spunem ceea ce descoperiserăm tuturor celor pe care îi întâlneam. Le-am vorbit despre adevărurile acestea tuturor celor dispuși să ne asculte, în timp ce am deschis biserica noastră și îmi conduceam afacerile. Dar în duhul meu simțeam că mai era ceva; nu știam ce, dar știam că Dumnezeu mă conducea spre a face mai mult ca să împărtășesc Împărăția cu oamenii.

Pe tot parcursul anului 2005, am simțit în duhul meu imboldul de a organiza ceea ce urma să numesc mai apoi o conferință pe tema revoluției financiare, structurată în cinci întâlniri în care aveam timp să prezint câteva dintre principiile financiare ale Împărăției care îmi schimbaseră viața. Crescând în Biserica Metodistă, participasem la întâlnirile de trezire spirituală care se organizau uneori și care durau câte o săptămână. Acesta a fost modelul pe care l-am văzut în duhul meu: unul alcătuit din cinci sesiuni în care puteam parcurge împreună cu oamenii conceptele și principiile pe care mi le descoperise Dumnezeu în domeniul financiar. Până în momentul acela, nu le structurasem niciodată într-o formă sistematică. Dar, în duhul meu, mă vedeam mereu desfășurând o întâlnire de cinci sesiuni pe tema finanțelor.

În timp ce mă rugam cu privire la subiectul acesta, m-am întâlnit cu Larry, un prieten al meu pe care nu-l mai văzusem de câțiva timp. El mi-a spus despre o conferință organizată de el, care urma să se desfășoare în Albania, și m-a invitat să vorbesc în cadrul ei. Larry slujise ca misionar în Albania de aproape doisprezece ani și avea un

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

impact mare în țara aceasta. Gândul de a merge atât de departe era puțin nou pentru mine. Nu călătorisem prea mult până atunci, nu mai fusesem niciodată în Albania și nici nu eram sigur că știam prea bine unde se afla țara aceasta. Larry m-a încurajat, spunându-mi că întâlnirea aceea era una organizată la nivel național, că mulți dintre păstorii albanezi aveau să participe și că învățătura mea despre Împărăție și resursele financiare urma să le fie de folos. Larry mi-a spus că aveam două sau trei sesiuni la dispoziție pentru a vorbi pe tema aceasta în cadrul conferinței. Deși nu erau cinci sesiuni, tot așteptam cu nerăbdare să prezint aceste învățături în timpul care îmi era alocat, așa că i-am spus că îmi făcea plăcere să merg.

Când am coborât din avion în Albania, cuvintele cu care m-a întâmpinat Larry m-au uimit. „Gary, mi-a zis el, unul dintre invitații mei și-a anulat venirea în ultima clipă, așa că vei avea cinci sesiuni.” Inima mea a început să bată mai tare. Asta era! Știam că Dumnezeu programase întâlnirea aceasta și că urma să văd cum funcționa în practică ceea ce văzusem în duhul meu. Aveam notițele cu mine, însă nu le organizasem în formatul a cinci sesiuni. Așa că în fiecare zi aveam o sesiune de învățătură, după care mă întorceam în camera mea și mă rugam în duhul, după care îmi scriam notițele pentru următoarea sesiune. Ungerea Domnului a fost pur și simplu incredibilă la fiecare dintre ele.

Înainte să continui povestea, trebuie să vă spun că Albania era o țară extrem de săracă în anii aceia. Venitul mediu era de cinci sute de dolari pe lună, iar mita era la ordinea zilei. Nu știam cum vor primi oamenii învățătura mea privitoare la resursele financiare. Cuvântul Domnului se aplica la fel tuturor oamenilor, știam, dar experiența aceea era nouă pentru mine. La prima sesiune de învățătură, am simțit la început că aveam în față un zid. La a doua, am văzut foamea spirituală a oamenilor prințând contur și credința crescândă care se oglindea pe chipurile lor, în timp ce auzeau Vestea Bună a Împărăției. Oamenii deveneau tot mai bucuroși cu fiecare zi care trecea și mi-am dat seama că începea să îi cuprindă entuziasmul în legătură cu Împărăția.

În seara dinaintea ultimei sesiuni de învățătură, Domnul mi-a vorbit și m-a îndemnat să fac o colectă pentru bisericile locale. Nu eram prea sigur cum să procedez, fiindcă, în primul rând, nu eram eu organizatorul, iar în al doilea, nu știam cum vor reacționa oamenii. Eu și Larry plătiserăm o mare parte a cheltuielilor de transport și cazare ale păstorilor locali, ca ei să poată veni la întâlnire. Am stat de vorbă cu Larry despre colectă, iar el mi-a spus să o fac.

Prin urmare, în timpul ultimei sesiuni, am făcut colecta, iar ungera era atât de puternică încât de-abia puteam sta în picioare. Toți cei din încăperea dansau și strigau în timp ce veneau în față cu banii pentru colectă. Ușierii care țineau săculețele în care se strângeau banii plângeau și de-abia reușeau să stea în picioare. Nu mai văzusem niciodată o asemenea manifestare, cel puțin nu în timp ce făceam o colectă. Îi priveam pe oameni dansând și strigând de bucurie în timp ce dăruiau și m-am simțit copleșit de ungera divină, dar și de credința sinceră a celor care dăruiau acea sămânță prețioasă.

După serviciul acela, Larry a fost mișcat de cele văzute. A rămas și surprins de cele două săculețe pline cu bani pe care le-am dus în apartamentul lui după serviciul din seara aceea. Larry mi-a spus că, de obicei, atunci când făcea o colectă, banii strânși nu umpleau nici măcar una. Am străbătut în grabă străduțele aglomerate, ascunzând banii, în timp ce ne îndreptam spre micul apartament al lui Larry.

Când am ajuns acolo, ne-am așezat în sufragerie și am deschis săculețele, să numărăm banii. Când Larry i-a golit pe masă, s-a întâmplat ceva ce îmi e greu și acum să descriu în cuvinte. Dintr-o dată, o ceață de un albăstrui deschis a umplut încăperea și prezența lui Dumnezeu ne-a copleșit. Am rămas nemișcați în timp ce ungera Lui umplea locul acela. Era o ungeră diferită de tot ce simțisem vreodată în timp ce predicam sau mă rugam pentru oameni. Ungerea aceasta era însoțită de o prezență. Era ceva sfânt ce mă făceam să simt că eram în prezența lui Dumnezeu Însuși. În timp ce stăteam acolo, prezența divină devenea tot mai puternică. Nu puteam face nimic altceva decât să stăm pe loc și să plângem. Apoi, în mijlocul mormanului cu bani pe care îl golisem pe măsută, am

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

văzut verigheta cuiva. Am rămas copleșit de faptul că unul dintre participanții din seara aceea, care nu avusese bani pentru colectă, dăruise singurul obiect de valoare pe care îl avea. Domnul mi-a vorbit atunci și mi-a zis:

„Te chem la națiunile lumii să îi înveți pe oameni aceste principii pe care ți le-am arătat despre Împărăție și despre resursele financiare. Inelul acesta a fost pus în colecta de astă-seară cu mare credință. Dar Eu vreau să îl iei și să îl păstrezi, ca semn de aducere aminte al acestei seri. De asemenea, vreau să știi că, așa cum o verighetă vorbește despre un legământ, tu declari copiilor Mei legământul promisiunii Mele că le voi purta de grijă. Oriunde te voi trimite, îți voi asigura banii pentru plata cheltuielilor.”

Toată noaptea aceea nu am putut dormi. Stăteam în apartamentul lui Larry, iar ungera Domnului încă stăruia acolo. Nu am reușit să închid un ochi nici în timpul drumului spre casă. Nu am putut decât să privesc în gol pe fereastră și să plâng în timpul celor opt ore de zbor. În următoarele patruzeci și șase de ore de la momentul în care mi-a vorbit Domnul în seara aceea, nu am putut dormi. Timp de luni de zile după acea experiență, ori de câte ori mă gândeam la ea, simțeam aceeași prezență și începeam să plâng.

Nu i-am împărtășit lui Larry ce mi-a spus Domnul despre verighetă. Bani din colectă aparțineau bisericilor din Albania, iar inelul putea fi vândut pentru a fi valorificat, dar eu știam ce îmi spusese Domnul cu privire la el. Așa că am fost atât de bucuros când Larry m-a sunat să îmi transmită că Domnul îi vorbise și îi spusese să îmi dea mie inelul. L-am pus într-o montură specială și acum stă în biroul meu. Pe parcursul anilor care au urmat, l-am privit de multe ori de atunci încoace și, atunci când m-am confruntat cu provocări financiare care păreau uriașe, mi-am amintit cuvintele Domnului din seara aceea. Dumnezeu s-a dovedit credincios de fiecare dată și S-a îngrijit de toate nevoile mele ca să pot merge în direcția pe care mi-a arătat-o atunci. Experiența trăită în Albania

mi-a schimbat viața, însă Dumnezeu urma să îmi arate mult mai multe în zilele care au urmat.

Când m-am întors din Albania, am simțit un imbold puternic de a duce acest mesaj al Împărăției oriunde puteam. Eram plin de pasiune pentru răspândirea acestei informații și eram nerăbdător să prezint din nou cele cinci sesiuni și să văd dacă se întâmpla același lucru. Nu a trebuit să aștept prea mult. Am fost invitat de un păstor din Utah să țin cele cinci seminarii de învățătură. Auzise de la Larry că erau de natură să schimbe viața participanților și dorea să merg la biserica lui. Avea o congregație mică și foarte săracă de amerindieni. Oamenii lui aveau nevoie de ajutor din punct de vedere financiar și, dacă ceea ce îi spusese Larry era adevărat, sosirea mea le putea fi utilă.

Am luat avionul până acolo și am ținut întâlniri începând de duminică dimineața până miercuri seara. Am prezentat toate cele cinci sesiuni, ca în Albania, și am avut parte de aceeași reacție. Oamenii strigau și dansau în ultima seară a conferinței, sub o ungere plină de putere, în timp ce se făcea colecta. De data aceasta nu am văzut ceața albăstruie, dar am simțit o ungere puternică pe parcursul tuturor celor cinci sesiuni. După ultima dintre ele, am rămas șocat, așa cum fusese și Larry în Albania, văzând suma uriașă pe care o dăruiseră doar șaptesprezece familii. Am pus suma într-un plic pe care l-am dus la birou, pentru a fi înregistrată a doua zi.

În dimineața acelei zile, am primit un telefon de la birou. Era secretara mea și mi-am dat seama că se întâmplase ceva. Îi tremura glasul și părea că plângea. Primele ei cuvinte au fost: „Pastore, e ceva cu banii pe care i-ai adus.” „Ce vrei să spui, Tracy?” am întrebat eu. Mi-a spus că deschisese plicul ca să numere banii și să îi depună la bancă, dar în clipa aceea, ungera divină venise peste ea cu atâta putere încât se prăbușise pe podea. Auzind zgomotul, cealaltă secretară a mea a venit în grabă și a început la rândul ei să tremure din pricina ungerii. Tracy m-a întrebat: „Ce s-a întâmplat cu banii în Utah?” I-am spus că nu știam.

După două săptămâni, predam aceleași principii într-o biserică mică din partea de sud a statului Ohio. Trimiseseam acelei

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

congregații primele patru sesiuni pe DVD și oamenii le urmăriseră în cele patru săptămâni anterioare. Eu am mers duminică seara pentru a încheia cu cea de-a cincea sesiune. Ungerea a fost din nou

**ISUS NU DOAR A PLĂTIT
PENTRU DREPTUL NOSTRU
DE A MERGE ÎN CER, CI A
FĂCUT POSIBILĂ PENTRU NOI
VIEȚUIREA CA FII ȘI FIICE DE
DUMNEZEU, BUCURÂNDU-NE
DE BENEFICIILE ÎMPĂRĂȚIEI LUI
AICI, PE PĂMÂNT.**

gata să ne doboare din picioare. Când am făcut colecta, am avut parte de aceeași reacție pe care o văzusem la celelalte întâlniri. Oamenii erau încântați să dăruiască. În timpul colectei, a fost adus un coș în față, în care oamenii să pună darurile lor. De data aceasta, ceața albăstruie a apărut din nou. În jurul coșului pentru colectă, în timp ce oamenii dăruiau, se vedea un cerc cu diametrul de

un metru și jumătate. Ungerea era atât de puternică încât am avut nevoie de ajutor pentru a ajunge la mașină după întâlnire, fiindcă nu puteam merge singur.

Când s-au petrecut aceste lucruri, nu știam prea bine ce se întâmpla și nu mai auzisem ca astfel de experiențe să fi avut loc în altă parte. Am continuat să particip la conferințe și ungerea a rămas foarte puternică. Și, da, ceața albăstruie a mai apărut la câteva dintre ele. Însă partea care m-a uimit cel mai mult a fost faptul că ungerea era asupra banilor înșiși. După o conferință, echipei mele i-a fost greu să numere banii din colectă. Mai țineți minte ungerea care a coborât peste apartamentul din Albania când eu și Larry am golit banii pe masă? Luam în mână o bancnotă dintre cele puse în colectă și începeam imediat să simt ungerea și să tremur. Știu că sună a nebunie, dar așa am observat că se întâmpla.

În calitate de cercetător în domeniul spiritual, am rămas nedumerit de toate acestea și L-am întrebat pe Domnul ce se întâmpla. El mi-a vorbit și mi-a spus de ce această ungere puternică apărea când se făcea colecta. Mi-a spus că cei mai mulți oameni dau din simțul datoriei sau dintr-un imbold legalist. Unii dăruiesc

potrivit unei formule, dar nu își exercită cu adevărat credința atunci când dau. Mulți dăruiesc având convingerea că Dumnezeu Se va supăra pe ei dacă nu o fac. Alții dau ca și cum ar plăti o factură emisă pe numele lor. Mi-a spus că, pe măsură ce îi învăț despre Împărăția Lui și le descopăr principiile financiare ascunse ale Împărăției, în inima oamenilor crește credința. Apoi, când dăruiesc, o fac cu credință și astfel se formează conexiunea Împărăției, din care curge ungera.

După călătoria făcută în Albania în 2005, viața mea s-a schimbat foarte mult. Dorința de a duce oamenilor Vestea Bună a Împărăției ne-a făcut pe Drenda și pe mine să folosim televiziunea pentru a răspândi această veste în rândul națiunilor lumii. Cheltuim anual milioane de dolari pentru a spune oamenilor despre această Împărăție pe care am descoperit-o cu ani în urmă. Poate că voi nu ați auzit această veste bună a Împărăției. Așa am fost și noi: credincioși care mergeau spre cer, dar care nu știau cum să aducă cerul pe pământ. Dar Isus nu doar a plătit pentru dreptul nostru de a merge în cer, ci a făcut posibilă pentru noi viața pe pământ. Mai important decât atât, sunt milioane de oameni la care trebuie să ducem Vestea Bună a Evangheliei și este nevoie de bani pentru aceasta. Oamenii se uită la noi, iar viața noastră ar trebui să arate altfel!

Ce învățătură am dat în Albania care a deschis ușa pentru ungera aceea? Ce mi-a spus Dumnezeu să predic la toate națiunile? Acesta este subiectul cărții de față și cred că ea va schimba viața voastră, așa cum a schimbat-o pe a mea.

CAPITOLUL 3

TE ROG, DOAMNE, AI MILĂ!

Jerry m-a sunat pe numărul de la birou și m-a întrebat dacă putea trece pe la mine să luăm masa împreună cât timp urma să fiu în zona lui. Aveam programat un interviu la un post de televiziune dintr-un oraș aflat în apropiere și voia să-mi spună cum se schimbase viața lui după ce urmărise materialele mele și emisiunile difuzate la televizor. Nu îl mai întâlnisem niciodată pe Jerry până atunci, doar vorbiseram la telefon o dată sau de două ori. I-am răspuns: „Desigur.” Trebuia să mergem oricum la masă și mi-am spus că, în timp ce eram acolo, mi-ar fi plăcut să îl întâlnesc și să aud povestea lui.

La masa de prânz, i-am întâlnit pe Jerry și pe fiul lui, iar cel dintâi a început să-mi povestească experiența lui. Jerry fusese păstor timp de treizeci de ani, dar fusese nevoit să părăsească lucrarea creștină din pricina unui atac cerebral în urma căruia nu își revenise pe deplin. În perioada de după incidentul acela, viața lui s-a năruit. Nefiind capabil să mai muncească, a rămas în urmă cu achitarea facturilor și a ratelor, astfel încât casa lui a fost scoasă la licitație. Plata utilităților și cumpărarea alimentelor deveniseră și ele o adevărată provocare. Situația se agravase atât de tare încât Jerry mi-a povestit că, într-o zi, stătea cu un revolver încărcat într-o mână și cu Biblia în cealaltă, contemplând ideea sinuciderii.

În toiul acelei perioade deznădăjduite a vieții lui, Jerry a văzut emisiunea noastră la televizor și a comandat câteva dintre materialele mele. Mi-a spus că, atunci când le-a primit, avea nevoie urgentă de vreo două mii de dolari, ca să achite facturile și să cumpere mâncare. A ascultat iar și iar materialele, până când credința a început să

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

crească în inima lui. A hotărât să își pună încrederea în Dumnezeu pentru cei două mii de dolari de care avea nevoie. Așa că a procedat așa cum făcuserăm eu și Drenda pentru prima căprioară primită. A semănat o sămânță pentru cei două mii de dolari. A notat pe o hârtie data și ora la care a crezut că a primit banii, potrivit textului din Marcu 11:24, și a trimis cecul prin poșta lucrării noastre.

Eu nu știam nimic despre cele întâmplate, fiindcă nu vorbisem încă cu Jerry. El mi-a povestit că, după o săptămână și jumătate, la ușa lui a venit un om care voia să stea de vorbă cu el. Jerry îl cunoștea de mai multă vreme, însă nu mai vorbisera de ceva timp. Au discutat puțin și apoi omul i-a spus că venise să îi aducă un cec de două mii de dolari. I-a explicat că, în urmă cu o săptămână și ceva, într-o zi și la o oră anume, simțise că Duhul Domnului îl îndemna să îi dea lui Jerry două mii de dolari.

Jerry a rămas uluit. Și-a scos repede portmoneul, unde pusese hârtiuța pe care scria ziua și ora la care crezuse că a primit banii de care avea nevoie. Datele notate de el pe hârtie se potriveau întocmai celor la care omul îi spusese că simțise îndemnul de a-i da cei două mii de dolari. Jerry a știut că aceasta nu era o coincidență, ci efectul direct al legilor Împărăției lui Dumnezeu.

Și-a continuat povestea și mi-a spus că avea șapte copii, toți căsătoriți, mai puțin fiul lui de șaisprezece ani (cel care îl însoțea la masa de prânz), care se îndepărtase de Domnul văzând prin ce trecuse tatăl lui. Fiul lui Jerry era supărat pe Dumnezeu, fiindcă tatăl său fusese credincios timp de treizeci de ani, iar fiului i se părea că Dumnezeu îl abandonase.

Jerry își dorea să găsească o cale de a ajunge la inima băiatului său și i-a venit o idee. În materialele mele vorbesc mult despre vânătoarea de căprioare și despre felul în care Dumnezeu m-a învățat să vânez prin credință. Vânărea căprioarelor era și pasiunea fiului său, iar Jerry i-a explicat cum să prindă un căprior în toamna aceea, folosind metodele Împărăției. Băiatul s-a gândit la ideea aceasta și a acceptat în cele din urmă. Apoi el și Jerry și-au pus credința în acțiune, așa cum făcuse acesta din urmă cu privire la cei două mii de dolari. Fiul lui a prins un căprior frumos în doar opt minute.

Când l-au dus la măcelărie, Jerry avea pornit în mașină CD-ul meu. În timp ce Jerry ducea vânatul înăuntru, băiatul i-a spus că el voia să rămână în mașină, să mai asculte puțin. Când tatăl lui s-a întors, fiul i-a zis: „Tată, cred că în toți acești ani ne-a scăpat ceva. Știu că vânatul ăsta a fost rezultatul legilor Împărăției.”

Fiul lui și-a rededicat viața Domnului și i-a spus tatălui său că, dacă Dumnezeu putea aduce la ei două mii de dolari și un căprior, atunci le putea da și cei șaptesprezece mii de care aveau nevoie ca să nu le mai fie vândută casa la licitație. Acela a fost momentul în care am auzit prima dată despre Jerry. Țin minte că am primit scrisoarea cu sămânța semănată de el și de fiul lui pentru a salva casa. Scrisoarea era scurtă, dar menționa clar nevoia lor. Nu pomenea nimic altceva, ci doar scoaterea casei de pe lista celor care se vindeau la licitație. Îmi aduc aminte și că mi-am pus mâna peste acea scrisoare, unindu-mă cu ei. Țin minte cu exactitate momentul când am făcut lucrul acesta.

Jerry mi-a povestit că, după alte două săptămâni, la ușa lui a venit alt om. Și acesta era o persoană pe care Jerry o cunoștea de mai mult timp. Omul i-a spus că văzuse casa lui trecută pe lista celor scoase la licitație și l-a întrebat de ce sumă avea nevoie pentru a nu mai fi executat silit. Jerry i-a spus că suma era de șaptesprezece mii și ceva de dolari. Cunoscutul acela i-a scris un cec pentru suma respectivă și a plecat. Jerry a rămas ținut locului, cu ochii la cec. Jerry stătea acum în fața mea la restaurant, cu ochii în lacrimi, și îmi mulțumea pentru că îi învățam pe oameni despre Împărăția lui Dumnezeu. Mi-a spus că era nespus de bucuros că toți copiii lui văzuseră mâna lui Dumnezeu și că faptul acesta îi dăduse ocazia de a le vorbi și lor despre Împărăție. Îmi place atât de mult mărturia lui! Aceasta este realitatea Împărăției lui Dumnezeu și sunt atât de binecuvântat să o pot împărtăși oamenilor, iar apoi să ascult experiențele lor. Vedeți voi, Jerry nu avea nevoie de milă. El avea nevoie de răspunsuri și le-a găsit în Împărăție.

Simt nevoia de a adăuga ceva cu privire la povestea lui Jerry. Deși ar putea părea că la ușa lui au apărut pur și simplu oameni care i-au dat bani, nu aș vrea să vă faceți impresia greșită că răspunsul vostru financiar va apărea în fața voastră în timp ce stați cu brațele

ADEVĂRAT VĂ SPUN CĂ, DACĂ AȚI AVEA CREDINȚĂ CÂT UN GRĂUNTE DE MUȘTAR, AȚI ZICE MUNTELUI ACESTUIA: „MUTĂ-TE DE AICI COLO” ȘI S-AR MUTA; NIMIC NU V-AR FI CU NEPUTINȚĂ.

— MATEI 17:20b

suferit. El a cules ceea ce semănase, de la oamenii din biserică în viața cărora investise în toți acei ani.

Trebuie să vă mai spun că, atunci când l-am întâlnit pe Jerry la masă, el era pe deplin vindecat în urma atacului cerebral suferit și că slăbise peste treizeci de kilograme. Slavă Domnului că a pus mâna pe Împărăție. Poate veți spune: „Ei bine, Jerry era păstor; cu siguranță că știa totul despre Împărăție.” Se pare că lucrurile nu au stat chiar așa și sunt sigur că nu este singurul, din câte am văzut. Din nefericire, mulți dintre cei care merg la biserică nu înțeleg Împărăția lui Dumnezeu și nu știu cum să primească răspunsuri. O relatare din Matei ilustrează modul de gândire al multor oameni.

Când au ajuns la norod, a venit un om care a căzut în genunchi înaintea lui Isus și I-a zis: „Doamne, ai milă de fiul meu, căci este lunatic și pătimește rău: de multe ori cade în foc și de multe ori cade în apă. L-am adus la ucenicii Tăi și n-au putut să-l vindece.”

„O, neam necredincios și pornit la rău!” a răspuns Isus. „Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi? Aduceți-l aici la Mine.” Isus a certat dracul, care a ieșit afară din el. Și băiatul s-a tămăduit chiar în ceasul acela.

TE ROG, DOAMNE, AI MILĂ!

Atunci ucenicii au venit la Isus și I-au zis deoparte: „Noi de ce n-am putut să-l scoatem?” „Din pricina puținei voastre credințe”, le-a zis Isus. „Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: „Mută-te de aici colo” și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință.

— Matei 17:14-20

În povestea aceasta, vedem un om disperat. Fiul lui era chinuit de duhuri rele, care aproape reușiseră să îi ia viața. Auzind despre lucrarea lui Isus și despre puterea Lui de a scoate demonii afară, tatăl a vrut să îl ducă pe băiat la El, ca Isus să îl vindece. Însă, când a ajuns acolo, nu l-a găsit pe Isus, fiindcă El îi luase pe trei dintre ucenicii Săi și urcase pe munte să Se roage. Ceilalți ucenici care erau de față și-au zis că nu era nicio problemă; și ei scosese demoni de când le dăduse Isus autoritatea să o facă în Numele Lui, așa că se puteau ocupa de băiatul acelui om. Însă, când s-au rugat pentru copil, demonul nu a plecat. Au încercat, dar duhul necurat nu a ieșit afară. Tatăl era necăjit, iar mulțimea care Îl urmărea pe Isus era nedumerită.

Chiar în clipele acelea, Isus și cei trei ucenici au coborât de pe munte și au intrat în scenă. Văzând agitația, Isus a întrebat ce se petrecea. Tatăl l-a explicat că îl dusesse pe fiul lui la ucenici, dar că aceștia nu putuseră scoate demonul din el. Apoi tatăl a acționat așa cum fac mulți, dacă nu majoritatea oamenilor care se confruntă cu o criză la care nu par să existe răspunsuri. A strigat apelând la îndurarea lui Isus. Deși a implora îndurare poate părea un lucru bun când sunteți disperați, nu în gestul acesta stătea răspunsul de care avea omul nevoie și nici cel de care aveți voi nevoie. Dorind să stârneasă mila lui Isus față de situația lor, tatăl i-a spus că demonul îl chinuia pe copil, aruncându-l în foc și încercând să-l omoare. Isus l-a oprit. Nu avea nevoie să audă mai multe despre chinul pe care îl îndura fiul lui. Dând glas frustrării, Isus a strigat: „O, *neam necredincios și pornit la rău [generație pervertită și necredincioasă]!... Până când voi fi*

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

cu voi? Până când vă voi suferi? Aduceți-l aici la Mine.” Isus a explicat pe deplin în cuvintele acestea de ce nu a ieșit demonul afară.

Dar, înainte să analizăm în profunzime implicațiile spuselor lui Isus, trebuie să declarăm din nou temelia pe care suntem așezați, și anume că Dumnezeu nu minte și că nu poate să mintă. Ceea ce spune El este adevărat. Acestea fiind clarificate, putem evalua situația afirmând: „Demonii ar trebui să iasă.” Dacă nu ies, înseamnă că ceva nu este în regulă, iar problema nu ține de Dumnezeu, ci de noi. Nu uitați, când vine vorba să primim ceva din partea Lui, problema este întotdeauna la noi. Isus ne spune clar motivul pentru care demonul nu a ieșit: gândirea pervertită și necredința. Vom aborda imediat aceste două subiecte. Dar, odată ajunși aici, aș vrea să ne concentrăm asupra tatălui și fiului din poveste.

Tatăl este în mod vădit disperat din pricina situației fiului său. Când nimic nu părea să se întâmple în urma rugăciunii ucenicilor, nu îi mai rămăseseră alte opțiuni. Nu mai exista niciun răspuns sigur. Singurul răspuns la care se gândise nu se dovedise de folos. Nu îi mai rămăsese decât să implore îndurare. Sintagma „a implora îndurare” implică faptul că o persoană are puterea sau autoritatea de a ajuta, dar a ales să nu o facă. Prin urmare, singurul lucru care mai rămânea de făcut era de a explica îndelung chinul cumplit prin care trecea copilul, în încercarea de a stârni compasiunea lui Isus pentru situația lui.

Dacă e să fim sinceri, așa se roagă cei mai mulți oameni: știind că Dumnezeu are puterea de a-i ajuta, dar, nefiind siguri de răspunsul Lui, imploră mila Sa. De aceea, cu rugăciuni lungi și o mulțime de vorbe, descriu detaliile durerii și situației lor. „Tată, știi că am nevoie de bani până vineri; Te rog, Doamne, ajută-mă.” Sau, „Doamne, Te rog, dacă îmi vindeci copilul, Te voi sluji tot restul vieții mele. Te rog, Doamne!” Nu privesc cu ușurătate situațiile cu care se confruntă oamenii, dar vă rog să remarcați cât de repede Isus a exercitat puterea lui Dumnezeu în situația aceasta, eliberând copilul. Acțiunea Lui oglindea dorința inimii lui Dumnezeu. Compasiunea, puterea sau autoritatea lui Dumnezeu nu sunt în pericolul de a se epuiza. Nu aceasta era problema din relatarea biblică. Isus arată că problema

TE ROG, DOAMNE, AI MILĂ!

consta în gândirea pervertită și în necredință. Cu alte cuvinte, gândirea greșită și lipsa credinței au îngădit jurisdicția Împărăției în cazul acela.

Sunt multe de spus aici și multe chei ale Împărăției și ale modului în care ea operează. Nu vreau să prezint acum exhaustiv unele dintre conceptele pe care trebuie să le știți, dar le voi menționa, urmând să studiem mai târziu legile pe care le vedem funcționând aici.

Pentru o înțelegere elementară a legii Împărăției, trebuie să pricepem un prim adevăr de bază: Dumnezeu i-a dat lui Adam jurisdicție deplină asupra pământului. Omul trebuia să îl stăpânească.

Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ.”

— Geneza 1:26

Cred că textul din Evrei 2:7-9 lămurește lucrurile:

L-ai făcut pentru puțină vreme mai prejos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: toate le-ai supus sub picioarele lui.

Înțelegeți deocamdată măcar faptul că Dumnezeu nu își poate exercita autoritatea pe tărâmul pământesc (în împărăția oamenilor) decât dacă un om care are jurisdicție legală asupra lui descătușează autoritatea cerului.

De aceea le-a spus Isus ucenicilor Săi în Matei 18:18:

Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer.

Repet: cerul nu are nicio jurisdicție aici, pe tărâmul pământesc, decât printr-un om care descătușează aici autoritatea lui. De aceea

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Isus spune în versetul citat că, dacă un om eliberează autoritatea cerească aici, cerul o va susține. Dacă noi nu eliberăm această autoritate, cerul nu o poate face. Dacă vi se pare ciudat gândul acesta, vă rog să nu vă opriți aici. Voi aborda subiectul acesta mai târziu în

DAR ACESTA NU E CAZUL VOSTRU, PRIETENI; VOI AVEȚI ACCES LA JUSTIȚIE ÎN ÎMPĂRĂȚIE. EXISTĂ RĂSPUNSURI LA PROBLEMELE VOASTRE.

detaliu. Dar, deocamdată, acceptați adevărul acesta ca pe motivul pentru care demonul nu a ieșit din acel băiat: **duhul necurat nu a fost nevoit să plece!** El opera pe temeiul dreptului său legal de a rămâne acolo.

Isus a spus că motivul pentru care demonul nu a trebuit să plece a fost lipsa credinței sau lipsa jurisdicției. Dumnezeu Și-a pierdut jurisdicția asupra sferei de acțiune a omului când Adam L-a dat deoparte prin răzvrătirea lui. Acela a fost și momentul în care Satana a dobândit jurisdicția asupra omenirii.

Diavolul L-a suit (pe Isus) pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului și I-a zis: „Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății, căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc. Dacă, dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.”

— Luca 4:5-7

Așadar, Dumnezeu a pierdut autoritatea asupra tărâmului pământesc atunci când l-a pierdut pe omul care o deținea, pe Adam. Voi vorbi mai târziu despre aceste legi specifice, după cum am spus, însă motivul principal pentru care am adus în discuție relatarea aceasta a fost de a evidenția atitudinea și disperarea tatălui și modul în care imploră milă. Vă rog să citiți cu mare atenție următoarele câteva propoziții.

Dacă nu există autoritate sau lege și nici un sistem care să administreze justiția și să ofere soluții omului în nevoie, atunci acestuia nu îi mai rămâne decât să implore milă. Dați-mi voie să reformulez: dacă un om nu dispune de un remediu legal la o problemă și dacă nu are acces la un proces în care să se facă dreptate, atunci nu are nicio certitudine cu privire la răspunsurile de care are nevoie. Tot ce mai poate face este să implore.

Dar acesta nu este cazul vostru, prieteni; voi aveți acces la justiție în Împărăție. Există răspunsuri la problemele voastre. Nu uitați: o împărăție este o guvernare care funcționează pe baza unor legi imparțiale și la care are acces fiecare cetățean care trăiește sub jurisdicția acelei împărății. După cum afirmam mai devreme în cartea aceasta, Împărăția lui Dumnezeu are ca temelie justiția (procesul legal care accesează autoritatea lui Dumnezeu pentru a pune în aplicare ceea ce legea Lui spune că este corect) și neprihănirea. A existat un motiv pentru care demonul acela nu a ieșit afară; motivul nu consta în slăbiciunea lui Dumnezeu sau într-o schimbare a voii Lui. Isus ne arată lucrul acesta prin rezezierea cu care îi muștră pe ucenici și apoi scoate demonul.

Când nu văd o demonstrație a Împărăției, majoritatea creștinilor își schimbă doctrina, spunând: „Nu toți demonii ies afară.” Ei știu că Dumnezeu are toată puterea, așa că presupun că El poate face orice dorește în sfera pământescă; prin urmare, dacă demonul nu a ieșit, înseamnă că Dumnezeu a ales să nu îl facă să plece. Prieteni, această înțelegere este complet greșită. Isus a spus că gândirea LOR pervertită și necredința LOR a scurtcircuitat în cazul acela jurisdicția cerului. Dați-mi voie să exprim situația astfel: motivul pentru care demonul nu a ieșit era unul de natură legală. Punct. El nu era nevoit să plece, fiindcă nimeni nu adusese autoritatea cerului și nu aplicase jurisdicția legală în acea situație. „Dar, Gary, ei au încercat să îl scoată afară.” Într-adevăr, dar, după cum spuneam, din punct de vedere legal, duhul nu a fost obligat să iasă. De ce? Pentru că cerul nu avea jurisdicția necesară pentru a face demonul să iasă.

Dați-mi voie să parafrmez ce am spus mai sus. Gândirea lor era pervertită, fiindcă numeau bună sau acceptabilă gândirea greșită

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

sau opusă celei pe care o avea Dumnezeu cu privire la acel subiect. Necredința era, de asemenea, o problemă majoră, întrucât credința este necesară pentru ca cerul să aibă jurisdicție pe pământ. Ucenicii

**FIINDCĂ OMUL ARE AUTORITATE
PESTE SFERA PĂMÂNTEASCĂ,
GUVERNAREA LUI DUMNEZEU ȘI
AUTORITATEA LUI NU POT ACȚIONA
DECÂT ATUNCI CÂND UN OM CARE
ARE JURISDICȚIE PE PĂMÂNT
ESTE PE DEPLIN CONVINS DE
CEEA CE SPUNE CERUL ȘI APOI
DESCĂTUȘEAZĂ AICI AUTORITATEA
CEREASCĂ.**

nu erau convinși la modul absolut că demonul va ieși afară. Le era teamă.

Fiindcă omul are autoritate peste sfera pământescă, guvernarea lui Dumnezeu și autoritatea Lui nu pot acționa decât atunci când un om care are jurisdicția pe pământ este pe deplin convins de ceea ce spune cerul și apoi descătușează aici autoritatea cerească. Apropo, vorbim despre credință când avem inima

pe deplin convinsă de ceea ce spune cerul, iar în ziua aceea nimeni nu a avut credință. Ucenicii aveau inima împărțită și plină de necredință, împiedicând astfel jurisdicția cerului să se extindă peste această situație. Dar Isus a avut credință și știa că demonul acela va ieși afară! El a preluat controlul și duhul rău a plecat. „Dar, Gary, motivul pentru care demonul a ieșit când l-a muștră Domnul a fost acela că El era Isus.” Chiar așa să fie? Să privim la textul din Marcu 6:5, când Isus slujea în orașul Lui natal.

(Isus) n-a putut să facă nicio minune acolo, ci doar Și-a pus mâinile peste câțiva bolnavi și i-a vindecat.

Sunteți de acord că Isus avea puterea de a vindeca, nu-i așa? Atunci ar trebui să puteți răspunde de ce nu a putut face tot ce dorea în episodul menționat mai sus. Existau nevoi acolo, dar ceva L-a împiedicat să acționeze. Răspunsul se găsește în versetul 6: „Și Se

TE ROG, DOAMNE, AI MILĂ!

mira de necredința lor.” Credința (acordul cu cerul) conferă cerului autoritate pe pământ. De exemplu, puteți vedea cu ușurință cum a operat principiul acesta în modul în care ați fost mântuiți și ați venit la Cristos.

Căci cu inima ta crezi și ești îndreptățit, și cu gura ta mărturisești și ești mântuit.

— Romani 10:10, NIV

Credeți în inima voastră (ceea ce spune cerul) și sunteți îndreptățiți. Acesta este un termen juridic; el se referă la aplicarea legii și implică faptul că cerul are acum autoritate asupra sferei pământești. Din perspectiva simplă a acestui principiu, să ne amintim că lui Adam i-a fost dată legal stăpânirea asupra pământului și că omul încă are această poziție. Faptul acesta nu trebuie confundat cu abilitatea omului de a conduce din punct de vedere spiritual, pe care el a pierdut-o în Eden, în favoarea Satanei. Dumnezeu nu poate viola poziția legală pe care o deține în prezent omul în sfera pământească. Astfel, Dumnezeu trebuie să găsească un om care să se pună de acord cu cerul, pentru ca El să aibă acces legitim și ca să se poată exprima pe tărâmul pământesc.

În Romani 10:10, veți observa că există două lucruri care trebuie să aibă loc înainte ca autoritatea și puterea cerului să fie descătușate aici, pe pământ. Pe primul l-am menționat deja: trebuie să fim pe deplin convinși în inima noastră și să ne punem de acord cu ceea ce spune cerul; aceasta este credința. În al doilea rând, trebuie să înțelegem că cerul nu va coborî pe pământ prin simplul fapt că avem credință. Sunteți surprinși? Dați-mi voie să explic. Gândiți-vă la un întrerupător. Curentul este disponibil, dar mai întâi trebuie să apăsați întrerupătorul ca să aprindeți lumina. Când noi credem în inima noastră ce spune cerul, aceasta face conexiunea cu el să fie legală sau îndreptățită. Dar apoi trebuie să descătușăm autoritatea lui aici. Ca în exemplul meu, trebuie să apăsam pe întrerupător. Noi

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

facem lucrul acesta când mărturisim și acționăm pe baza autorității Împărăției.

Știu că mă repet, dar înțelegerea acestei legi a Împărăției este VITALĂ pentru a avea abilitatea de a primi ce are cerul pregătit pentru voi. Veți primi tot ce puteți primi din cer în același mod în care ați fost mântuiți: crezând în inima voastră ce spune cerul, iar apoi rostind ceea ce spune el sau acționând potrivit spuselor lui.

Împărăția era total străină ucenicilor lui Isus, în sensul predicat și arătat de El. De multe ori, observăm că erau nedumeriți de ceea ce vedeau. În pasajul citat anterior din Scriptură, cred că ucenicii s-au speriat de manifestarea demonului și au început să aibă inima împărțită, fapt care le-a anulat credința. Presupun că, atunci când au încercat să scoată demonul afară, acesta s-a manifestat, probabil trântindu-l pe copil la pământ și făcând un adevărat spectacol. E posibil ca o asemenea scenă să fi stârnit teama ucenicilor. Speculez, bineînțeles, însă de un lucru sunt sigur. Ceva s-a întâmplat și inima lor nu a mai fost în acord cu cerul, ci a alunecat spre necredință.

Pe de altă parte, Isus era pe deplin convins de ceea ce spunea cerul cu privire la o astfel de situație și i-a poruncit demonului să plece. După cum putem vedea, problema cu duhul necurat care nu ieșea afară se lega de sfera pământească, nu de cea cerească.

Dacă ar fi să aleg un singur pasaj care ar ilustra mai bine decât oricare altul funcția Împărăției pe tărâmul pământesc, probabil aș spune că acesta este cel din Marcu 11:22-24. Pentru a înțelege contextul, trebuie să citim cele câteva versete dinainte și vom vedea

**DE ACEEA VĂ SPUNĂ CĂ, ORICE
LUCRU VEȚI CERE, CÂND VĂ RUGAȚI,
SĂ CREDEȚI CĂ L-AȚI ȘI PRIMIT ȘI-L
VEȚI AVEA.**

— MARCU 11:24

astfel că Isus a vorbit unui smochin, iar acesta s-a uscat. După ce nu a găsit rod în el, Isus l-a blestemat. A doua zi, în timp ce ucenicii treceau pe lângă același pom, au văzut că se uscase. Uimit de ceea ce vedea, Petru I s-a adresat uluit lui Isus.

Isus a luat cuvântul și le-a zis: „Aveți credință în Dumnezeu!” Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: «Ridică-te și aruncă-te în mare» și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut. De aceea, vă spună că orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea.”

— Marcu 11:22-24

Observați că Petru a rămas uluit de cele întâmplate. Cum au avut ele loc? Isus doar a vorbit pomului. Cu toate acestea, nu încapă îndoială că pomul a răspuns cuvintelor Lui și s-a uscat. Apoi Isus i-s spus lui Petru un „adevăr”, o lege a Împărăției lui Dumnezeu. Explicația lui Isus ne ajută să înțelegem mai bine felul în care Împărăția lui Dumnezeu interacționează cu sfera pământească. În exemplul acesta vedem din nou operând aceeași lege despre care am vorbit; un om de pe pământ, deplin convins de ceea ce spune cerul (fiind acum îndreptățit) rostește sau declanșează autoritatea cerului. Desigur, omul din relatarea aceasta era Isus Însuși, dar El arată lămurit în explicația dată ucenicilor că oricine ar putea face la fel.

Sunt convins că sunteți de acord cu mine că, dacă oamenii ar cunoaște și ar înțelege cu adevărat legea aceasta despre care vorbea Isus, faptul acesta ar avea un impact puternic asupra vieții lor. Eu am văzut impactul Împărăției în viața propriei familii, dar a fost nemaipomenit să îl văd și în viața altor familii pe care le-am învățat ceea ce descoperiserăm noi. Dați-mi voie să vă relatez o poveste care demonstrează legea aceasta și care s-a petrecut în biserica mea. De multe ori, cunoașterea Împărăției și a modului în care operează ea poate face diferența dintre viață și moarte. Așa s-a întâmplat în povestea aceasta.

Jennifer a început să frecventeze biserica mea și să audă despre credință și despre Împărăție. A fost încântată să afle despre autoritatea și drepturile pe care le avea în Împărăție, în condițiile în care era însărcinată cu al doilea copil al ei și dorea să nască acasă. A început să studieze ce spunea Cuvântul lui Dumnezeu despre nașterea

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

copiilor și despre promisiunile Împărăției care se aplicau copilașului ei. Era convinsă că putea avea o naștere fără probleme acasă. A luat legătura cu o moașă și a întrebat-o pe una dintre femeile din biserica noastră, care născuse și ea acasă de câteva ori, dacă o putea îndruma în timpul travaliului.

În perioada premergătoare nașterii, a participat la toate serviciile bisericii, absorbind principiile Împărăției. Conceptele erau noi pentru Jennifer și se bucura să afle că existau răspunsuri adevărate în Împărăția lui Dumnezeu. Din păcate, în perioada aceea, soțul ei trebuia să lucreze duminica și nu putea veni prea des cu ea la biserică. În cele din urmă, a venit momentul nașterii copilașului. Au fost chemate moașa și instructoroa.

Pe la ora două sau trei dimineața, a sunat telefonul. La celălalt capăt, am auzit-o pe instructoroa lui Jennifer strigând: „Pastore, roagă-te, te rog; copilașul s-a născut mort!” Vestea m-a trezit într-o clipă. Instructoroa mi-a spus apoi că bebelușul tocmai plecase cu ambulanța spre spital și că echipa medicală declarase că îl găsisse mort când sosise la fața locului.

Eu și Drenda am sărit din pat și ne-am îmbrăcat. Am început să mă rog în Duhul, ascultând ce aveam de făcut. Știam că Diavolul s-ar fi bucurat să defăimeze biserica noastră în urma acestui eveniment. Vedeam deja titlurile din presă: „Bebeluș mort din cauza unei secte care încurajează nașterea acasă.” Noi nu aveam o poziție oficială legată de nașterea copiilor, acasă sau la spital, dar era adevărat că multe dintre femei aleseseră să nască acasă. Eu și Drenda am continuat să ne rugăm în Duhul în timp ce ne îndreptam spre spital, care se afla la douăzeci de minute de mers cu mașina. Pe la jumătatea drumului, am simțit dintr-o dată Duhul lui Dumnezeu coborând peste mine și am știut că bebelușul va fi bine. În aceeași secundă, soția mea s-a întors spre mine zicându-mi că Domnul îi spusese că nou-născutul va fi bine.

Eram convins de ceea ce ne spusese Domnul mie și soției mele, așa că atunci când am ajuns la urgențe eram curios să văd ce vom găsi acolo. Am văzut un grup de șapte sau opt asistente stând în jurul a ceea ce părea a fi un bebeluș absolut obișnuit, de culoare

rozalie, care plângea din răspuțeri. Le-am privit cu atenție fețele. În majoritatea situațiilor în care femeile țin în brațe un bebeluș, le puteți vedea zâmbind. Ei bine, de data aceasta, nici urmă de zâmbet. Pe chipurile tuturor se citea uluiala.

Ne-am întâlnit cu femeia care ne sunase. Ea ne-a spus încă o dată că bebelușul fusese declarat decedat de echipajul ambulanței, când îl preluase de la domiciliul mamei, aflat la douăzeci de minute distanță. Copilul fusese declarat mort și de spital, când ajunsese la Unitatea Primire Urgențe, dar, dintr-o dată, în timp ce era acolo, s-a trezit. Slavă Domnului! Eu și Drenda eram încântați văzând că bebelușul era sănătos, așa cum ne spusese Duhul Sfânt.

Între timp, altă ambulanță o adusese la spital pe Jennifer, mama copilășului. Ea nu știa nimic despre starea fetiței ei. Soția mea, Drenda, s-a dus în salonul unde se odihnea ea și i-a zis: „Jennifer, fetița ta e bine și e minunată.” Asistenta care se afla lângă Jennifer a intervenit și a zis tăios: „Ba nu, trupul copilului e pus într-un sac.” Soția mea a corectat-o cu blândețe. Astăzi, spre slava Domnului, fetița aceasta, pe nume Haley, este o tânără frumoasă al cărei creier nu a suferit niciun fel de leziuni și care nu are alte probleme de sănătate. Înțelegând faptul că Împărăția lui Dumnezeu operează pe baza legilor spirituale, am știut că rezultatul acesta nu era întâmplător. Fiind un cercetător în domeniul spiritual, analizând modul în care operează Împărăția lui Dumnezeu, am vrut să afl cu exactitate ce s-a întâmplat.

Știam că Haley fusese declarată „decedată la ora preluării” de echipajul ambulanței care venise la Jennifer acasă. Știam și că bebelușul fusese declarat decedat când a ajuns la spital. Atunci ce se întâmplase? Am stat de vorbă cu instructoarea care era acolo și i-am cerut să îmi relateze în detaliu ce se petrecuse. Eram în căutarea unor indicii. Mi-a spus că tot travaliul decursese bine, până în momentul nașterii. Fetița nu avea semnele vitale și corpul ei era de un albastru închis. Moașa încercase să o resusciteze, dar fără a reuși. Instructoarea mi-a spus că de față erau mulți membri ai familiei lui Jennifer care au început să intre în panică. Însă Jennifer le-a spus

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

cu calm tuturor să facă liniște, după care a atins obrazul soțului ei, zicând: „Nu spune nimic; bebelușul va fi bine!”

Am întrerupt-o pe instructoare și am întrebat-o dacă putea repeta ce îi spusese Jennifer soțului ei. Mi-a relatat încă o dată același lucru, și anume că Jennifer atinsese obrazul soțului ei, zicând: „Nu spune nimic; bebelușul va fi bine!” Acesta era răspunsul! Acela a fost momentul, declarația care a salvat viața lui Haley! Mă simțeam ca un detectiv care tocmai rezolvase un caz important! Am început să jubilez. Răspunsul era atât de simplu, dar în același timp atât de profund. Jennifer nu făcuse decât să aplice o lege spirituală în acea situație, iar legea respectivă a salvat viața copilului ei! Meditând la ceea ce aflasem, am constatat că totul avea logică.

Jennifer știa că, din pricina programului său de muncă, soțul ei nu reușise să crească în credință la fel ca ea în lunile precedente. Mai știa și că, în calitate de cap al familiei lor, dacă soțul ar fi spus cuvinte care întăreau scena îngrozitoare pe care o văzuseră cu ocazia nașterii, soarta bebelușului ar fi fost pecetluită. De aceea prima ei reacție a fost de a se adresa lui și de a nu-l lăsa să afirme și el moartea copilului. În schimb, Jennifer a fost convinsă că bebelușul va trăi și că va fi bine, fapt pe care l-a declarat cu îndrăzneală și credință.

De îndată ce Jennifer a ieșit din spital, s-a dus la membrii echipajului ambulantei și i-a întrebat ce făcuseră pentru copilul în timp ce se îndreptau în noaptea aceea spre spital. S-au uitat la ea cu priviri rușinate.

- Nimic, a răspuns unul dintre ei în cele din urmă.
- Cum adică nimic? a întrebat ea. Ați încercat să o resuscitați?
- Nu, au zis ei.
- Ați făcut altceva pentru ea?
- Nu, au repetat ei.

I-au spus că bebelușul era pur și simplu mort și că nu existau speranțe să își mai revină. Cu toate acestea, nou-născutul „s-a trezit” după ce au ajuns la spital! Echipajul a primit din partea spitalului și a departamentului de pompieri o distincție specială pentru intervenția anului, un premiu acordat pentru rezultatul obținut într-o situație dificilă. Însă membrii lui au recunoscut că ei nu făcuseră nimic.

Am invitat-o de curând pe Haley, împreună cu mama ei, la una dintre emisiunile noastre. Cu lacrimi în ochi, am sărbătorit cu toții încă o dată Împărăția lui Dumnezeu. Am celebrat faptul că aveam în față o persoană care a știut cum să opereze potrivit legii spirituale și autorității Împărăției.

În povestea aceasta o vedem pe Jennifer pe deplin convinsă de ceea ce spune cerul și descătușând astfel acea autoritate prin cuvintele ei, în situația cu care se confrunta. Legea funcționează!

Altă familie din biserica noastră a avut următoarea experiență cu aceeași lege a Împărăției lui Dumnezeu. Două surori au hotărât să ia masa de prânz împreună, obiectiv nu tocmai simplu de atins, fiindcă aveau cu ele vreo doisprezece sau treisprezece copii. În timp ce serveau masa, au observat că Joel, băiețelul de patru ani al uneia dintre ele, lipsea. L-au căutat în toată casa și nu l-au găsit. S-au gândit că, poate, se ascundea, dar după ce au căutat pretutindeni, tot nu au dat de el. Dintr-o dată, Tinei, mamei lui, i-a venit un gând înfricoșător. Nu cumva căzuse în piscina din spatele casei? A ieșit în fugă pe ușa din spate împreună cu Courtney, nepoata ei de treisprezece ani. Tina a fost copleșită de teamă când l-au găsit pe Joel nemișcat, pe fundul piscinei. Nimeni nu știa de cât timp era acolo. Tina a strigat celorlalți să cheme ambulanța, în timp ce ea a sărit în piscină și l-a scos pe Joel. Băiețelul nu respira, era palid și nemișcat.

Fetița de treisprezece ani, care crescuse în departamentul lucrării noastre cu copiii, i-a spus mătușii:

– Nu, mătușă Tina, nu e nevoie să chemăm ambulanța; noi avem autoritate. Trebuie doar să ne rugăm.

Așa că au început amândouă să se roage, dar tot nu s-a întâmplat nimic. Tina a strigat din nou:

– Chemați ambulanța!

– Mătușă Tina, trebuie să rostim viață peste el, a zis Courtney.

Așa că fata a zis:

– Joel, în Numele lui Isus, trezește-te!

Dintr-o dată, Joel a început să tușească, să scuipe apă, conștient și revenind complet la normal.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Când mă gândesc la povestea aceasta, sunt întotdeauna uimit, dar nu de faptul că băiatul a scăpat cu bine, ci de adolescența de treisprezece ani și de prezența de spirit pe care a avut-o în momentul acela. Într-o situație foarte tensionată, de viață și de moarte, ea a reușit să evalueze ce trebuia făcut, fără să cedeze fricii. Courtney a confirmat astfel următorul fapt: cunoașterea modului în care operează Împărăția este mai mult decât o predică frumoasă; este diferența dintre viață și moarte!

Observați din nou cum a funcționat legea Împărăției. La început, Courtney a spus că trebuia să se roage, ceea ce au și făcut, însă nu s-a întâmplat nimic, aceasta pentru că, atunci când ne rugăm, noi nu descătușăm autoritatea și puterea lui Dumnezeu. Însă ne rugăm pentru călăuzire. Aceasta era tocmai ceea ce trebuia să facă în momentul acela. Puteți observa apoi în povestea relatată că adolescența a spus că trebuia să rostească viață peste copil. Când au făcut lucrul acesta, el s-a trezit fără să rămână cu niciun fel de sechele și este sănătos până în ziua de astăzi. Vedem din nou o inimă pe deplin convinsă de ceea ce spune cerul, dar, cu toate acestea, observăm că nu se întâmplă nimic până când acea autoritate este descătușată în sfera pământească de un om care are credință.

Dați-mi voie să vă mai spun încă o poveste, una care s-a petrecut în familia noastră extinsă. Fratele Drendei o duse pe Candy, soția lui, la spital, pentru nașterea celui de-al cincilea copil al lor. Eu și Drenda am trecut pe la spital în dimineața în care Candy intrase în travaliu, să vedem noul membru al familiei. Ne gândeam că nașterea avusese loc cu mult înainte să ajungem noi acolo. Dar am aflat că, din cauza unor întârzieri, se petrecuse doar atunci. Când am ajuns la maternitate, Holland, nepoțica noastră, tocmai era dusă în salonul nou-născuților. După cum știți probabil, aceste saloane au geamuri de jur împrejur, așa că puteți vedea copilașii când sunt duși înăuntru.

Când a sosit acolo micuța Holland, am observat imediat că era aproape albă. Toți copiii cumnatului meu, Johnny, au la început părul de un blond aproape alb, așa că m-am gândit că lipsa culorii era normală la copiii lui nou-născuți. Cu toate acestea, micuța nu arăta cum trebuie. Dintr-o dată, toți doctorii au început să alerge

încoace și încolo. Asistentele au tras repede perdelele, ca să nu văd în salonul nou-născuților, și am știut că acesta nu era un semn bun. Deși perdelele erau trase, între două dintre ele rămăsese o crăpătură prin care vedeam tot ce se întâmpla. Asistentele au început să scoată tot felul de aparate și un doctor a încercat să o resusciteze pe Holland. M-am dus la cealaltă ușă a salonului, de unde auzeam clar ce vorbeau doctorii. În timp ce ascultam, am rămas șocat auzindu-i că bebelușul nu avea puls și că nu reușeau să-i facă inima să pornească. Am ascultat în continuare și auzeam aparatul care monitoriza activitatea cardiacă înregistrând din când în când câte o bătaie a inimii. Treceau apoi câte 15 sau 20 de secunde până la următoarea. Holland nu avea puls!

**NU UITAȚI CĂ LEGILE
ÎMPĂRĂȚIEI FUNCȚIONEAZĂ
DE FIECARE DATĂ, PENTRU
FIECARE OM!**

Doctorul a ieșit din salon și i-a zis tatălui: „Situația nu e prea bună, Johnny; îmi pare rău, dar încă încercăm.” Nu aveam voie să intrăm în salon, așa că Drenda și Johnny și-au pus mâinile peste una dintre uși, iar eu peste cealaltă. Am început să ne rugăm și să declarăm că Holland va trăi și nu va muri, și că totul va fi bine. Am poruncit inimii să bată, în Numele lui Isus.

Dintr-o dată, doctorul care stătuse de vorbă cu Johnny a ieșit grăbit din salonul nou-născuților. A trecut valvârtej pe lângă noi, fără să spună o vorbă. După câteva minute, s-a întors rapid însoțit de o asistentă care spunea: „Doctore, nu putem face asta. La spitalul acesta nu suntem autorizați să facem această procedură. Nu te pot lăsa să folosești sângele.” El nu a luat-o în seamă și s-a întors în salon. A înșfăcat un manual și mi-am dat seama că citea cu atenție cum să efectueze o procedură. Îl urmăream prin crăpătura dintre perdele și l-am văzut ridicându-se și inserând un tub lung în trupul bebelușului. Mi-am dat seama că urma să îi facă o transfuzie de sânge.

Dintr-o dată, am auzit pulsul reluându-se. Inima a început să bată tot mai tare și s-a stabilizat la viteza normală pentru un nou-

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

născut. Doctorul a ieșit după un minut și a zis: „Au fost îngeri acolo; Dumnezeu m-a ajutat cu acest bebeluș!” Îmi dădeam seama că era tulburat. Apoi am aflat că el nu era de gardă și că nu avusese nimic de-a face cu nașterea lui Candy, ci că trecuse pe la spital să verifice starea unui pacient. Se vedea că era încă uimit de ceea ce se întâmplase și mi-a spus că Holland nu avusese puls timp de treizeci și șase de minute!

Astăzi, Holland este o fetiță de patru ani, frumoasă și sănătoasă. Eu cred că modul în care am înțeles noi legea Împărăției a adus răspunsul la acea situație. Îmi aduc și acum aminte că, în timp ce mi-am pus mâinile peste ușa salonului nou-născuților, mi-am zis: „Nu vom pregăti o înmormântare pentru nepoțica Drendei! Așa ceva nu se va întâmpla cât stăm noi de strajă!”

În timp ce ne oprim să analizăm modul în care Împărăția a influențat fiecare dintre aceste experiențe pe care le-am împărtășit, aș vrea să vă amintesc faptul că legile ei funcționează de fiecare dată, pentru fiecare om! După cum spuneam la începutul acestei cărți, legile fizice ale pământului operează de fiecare dată cu aceleași rezultate. Ele sunt imparțiale și vor funcționa pentru toți cei care își fac timp să le descopere și să le aplice. Electricitatea funcționează la fel în America și în Africa; nu există nicio deosebire între cele două continente.

Când am început să înțeleg că Împărăția lui Dumnezeu era una cu legi clar definite, deși ascunse, am știut că găsisem răspunsul la problemele mele. Mi-am dat seama că nu Dumnezeu mi le ascunsesese, alegând să nu mă binecuvânteze și să nu mă ajute atunci când avusesem nevoie. Nu, ci am înțeles că El îmi dăduse tot ce îmi era necesar în viață, prin Isus Cristos, a cărui jertfă îmi oferea acces la tot ce are cerul. Acum am înțeles că Împărăția operează conform unui set de legi pe care le puteam descoperi și aplica în viața mea.

Am început să citesc fiecare relatare din Biblie cu altă mentalitate, căutând indicii care îmi revelau alte legi ale Împărăției. Am hotărât să devin un cercetător în sfera spirituală, ca să descopăr de ce s-au întâmplat lucrurile pe care le citim în istorisirile pe care le citim atât de des în Biblie. Următorul pasaj din 1 Ioan sună neobișnuit

TE ROG, DOAMNE, AI MILĂ!

și ciudat pentru mulți oameni. Știu că l-am mai citit înainte, dar haideți să îl parcurgem din nou, fiindcă în el vom găsi adevărul care constituie răspunsul vostru.

Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă (că preia cazul nostru), orice I-am cere, ȘTIM că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut (știm că avem ce I-am cerut).

— 1 Ioan 5:14-15

Îmi place mult acest text, pentru că vorbește despre o lege care ne face să fim încrezători că vom avea parte de dreptate. Iată în ce constă încrederea noastră: dacă cerem ceva după voia lui Dumnezeu (în conformitate cu legea Lui, cu ceea ce Dumnezeu numește corect), El ne ascultă. Cuvântul „ascultă” nu se referă la faptul că Dumnezeu percepe sunetul cuvintelor noastre, deși El o face, ci mai degrabă la acela că preia cazul nostru. Dacă vă gândiți la un judecător care preia un caz și hotărăște cu privire la el potrivit legii, nu a propriilor sentimente (cel puțin așa ar trebui să facă), atunci veți înțelege aceste versete. Dumnezeu ne aude; El preia cazul sau îl audiază, iar noi putem avea certitudinea că ni se va face dreptate, că vom obține ce este de drept al nostru.

Prieteni, cred că ar trebui să vă opriți și să repetați rar cuvintele acestea. Dacă este adevărat ce citiți, și chiar este, atunci viața voastră urmează să explodeze de bucurie! Oamenii care se roagă fără să cunoască faptul acesta nu au nicio încredere; ei doar bolborosesc când se roagă. Isus a vorbit despre ei în Matei 6:7-13.

Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați.

Matei 6:7

Cuvântul „a bolborosi” înseamnă a rosti un amestec fără sens de cuvinte sau sunete. Așa se roagă cei mai mulți oameni. Ei nu știu că au dreptul să li se facă dreptate și nici nu cunosc ce le-a dat

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Dumnezeu deja, de drept, în cadrul Împărăției Lui. Nu e nevoie să implorați sau să plângeți cu privire la ceva ce aveți deja!

Să presupunem că un polițist care ar sta pe șosea și ar vrea să oprească un tir ar începe să strige și să îl implore să se oprească. „Te rog, tirule, oprește-te. Ai milă de mine! Te rog frumos, din toată inima, oprește-te.” O asemenea purtare ar fi cea mai patetică și rușinoasă insultă la adresa națiunii Statelor Unite și a sistemului juridic al acestei țări. Polițistul stă însă drept în fața autovehiculului și îi cere să oprească, iar acesta îi dă ascultare datorită legilor țării și a poziției pe care polițistul o are ca reprezentant al conducerii ei.

Oamenii care Îl imploră pe Dumnezeu și cerșesc înaintea Lui nu cunosc nici legea Împărăției, nici poziția lor. Motivul pentru care un polițist care ar implora un tir să se oprească ar fi o asemenea insultă adusă țării este acela că ar prezenta-o ca fiind una fără legi și fără autoritate. Într-o asemenea țară nu ar exista decât anarhie. Când creștinii își trăiesc viața implorând, ei prezintă Împărăția lui Dumnezeu ca pe una slabă, care nu oferă răspunsuri. Ei îi fac pe oameni să se îndoiască de dorința sau de puterea lui Dumnezeu de a-i ajuta, când ei au deja dreptul de a face lucrul pe care îl cer. Răspunsul lui Isus la această rugăciune de tip ezitant, care imploră, este unul clar: „Opriți-vă!”

Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați. Să nu vă asemănați cu ei; căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință mai înainte ca să-I cereți voi. Iată dar cum trebuie să vă rugați: „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta precum în cer și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi; și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri.”

— Matei 6:7-13

Nu uitați, Isus ne învață în acest pasaj cum să ne rugăm. Din păcate, mulți oameni au aceste versete puse în rame frumoase în casele lor, dar nu înțeleg sensul lor. Pasajul poartă numele de „Rugăciunea domnească”, însă Isus îi învața în el pe ucenicii Lui cum să se roage cu aceste cuvinte. El nu le rostea efectiv ca pe o rugăciune, cum facem noi la serviciile bisericilor noastre. Cuvintele acestor versete constituie un manual de instrucțiuni, dacă vreți, privitor la modul în care trebuie să ne rugăm ca să avem rezultate; nu avem în față doar un pasaj pe care să îl cităm din memorie.

„*Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta precum în cer și pe pământ*” este o instrucțiune legată de felul în care ne rugăm. Noi trebuie să ne rugăm aducând voia cerească a lui Dumnezeu pe tărâmul pământesc și în situațiile noastre. Care este, deci, răspunsul vostru? Credeți în inima voastră ce spune Dumnezeu și folosiți autoritatea pe care o aveți în Împărăția cerurilor pentru a aduce pe pământ cerul și a îndeplini nevoile pe care le aveți voi și cei din jurul vostru.

Opriți-vă, așadar, câteva clipe și gândiți-vă la lucrul acesta. Dacă ați ști fără umbră de îndoială că rugăciunea voastră este eficientă și că tot cerul o susține, ați fi încrezători când v-ați ruga? DESIGUR! Când știți cu exactitate ce drepturi aveți ca cetățeni ai cerului și ce v-a fost dat fără plată, când înțelegeți procesul în urma căruia primiți și când vă bucurați de beneficiile acestor legi, puteți umbla trăind cu totul altfel, după stilul Împărăției. Ce s-ar întâmpla cu frica? Dar cu nesiguranța? Cum ar întări cunoașterea aceasta încrederea voastră privitoare la viitor și încrederea pe care o aveți în mijlocul furtunii? Acesta a fost efectul pe care Împărăția l-a avut asupra mea și a Drendei când am început să o descoperim. Deseori eram uimiți de ceea ce vedeam. Ba nu, dați-mi voie să reformulez. Eram mereu surprinși și uimiți! Mai mult, eram uimiți de autoritatea pe care Dumnezeu a dat-o Bisericii ca ea să opereze pe pământ în numele și prin guvernarea Lui.

În adevăr, LEGEA Duhului de viață în Cristos Isus m-a izbăvit de LEGEA păcatului și a morții.

— Romani 8:2

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Am fost copleșiți când am descoperit că am fost eliberați de „legea păcatului și a morții”, primind în schimb Împărăția și „legea Duhului de viață”. Și mai copleșitor pentru noi a fost să vedem cum legea aceasta dădea naștere neprihănirii Împărăției în viața noastră.

Împărăția a făcut să fiu vindecat fizic și emoțional, să fiu umplut de o speranță nouă și să fiu eliberat de nevoia de antidepresive. Mi-a permis să las în urmă starea de sărăcie, în care mă chinuiam să plătesc trei sute de dolari pe lună pentru o casă dărăpănată de la țară, construită pe la 1800, făcându-mă în stare să construiesc și să plătesc integral o casă de șapte sute de metri pătrați, aflată pe o frumoasă proprietate de cincizeci și nouă de acri. Și soția mea mă agrea acum mult mai mult! Faptul că puteam conduce mașini decente, care nu se stricau în fiecare zi, era un câștig de mare preț. Ideea că am putea dărui sute de mii de dolari pentru Evanghelie ar fi părut imposibilă cu doar câțiva ani în urmă. Viața în lumina Împărăției înghițea întunericul și, puteam spune la fel ca Dumnezeu în cartea Geneza, când a privit creația, că toate erau foarte bune. Și eu am făcut un pas în spate, privind cu uimire, și am zis: „Toate sunt bune, atât de bune!”

Eu și Drenda eram atât de încântați că vorbeam despre Împărăție tuturor celor dispuși să ne asculte, spunându-le povestea noastră. Oamenii din biserică au prins ideea și s-au bucurat de aceleași rezultate; unul dintre beneficiarii ei a fost chiar fiica noastră de doisprezece ani. Ea Îl văzuse pe Dumnezeu făcând atât de multe și fusese martoră în repetate rânduri la modul în care legile infailibile ale Împărăției operaseră în viața noastră. Știam că ea le vedea și că învăța despre ele, însă o întâmplare anume mi-a arătat cât de mult își însușise cu privire la ele.

Într-o zi, am intrat în dormitorul ei să îi urez noapte bună și observat că ceva era diferit în încăpere. Pe peretele ei atârna imaginea unui câine din rasa Pomeranian. Pentru orice om care e părinte de câțva timp, o astfel de poză e un semn clar că odrasla lui urmează să ceară un câine. Ei bine, am hotărât să nu dau curs dorinței ei, fiindcă nu voiam încă un câine pe care să îl ținem în casă. Sora lui Kirsten, Polly, avea deja un câțel de interior și fetele împărțeau

același dormitor, așa că animalul lui Polly era întotdeauna acolo, cu amândouă.

I-am spus lui Kirsten cu blândețe că îmi plăcea poza, dar că nu voiam încă un câine în casă. Dacă își dorea un asemenea animal de companie, putea petrece mai mult timp mângâind cățelul surorii ei, care era rasa Dachshund. Kirsten nu a spus nimic în seara aceea, ci s-a mulțumit să mă asculte. Credeam că subiectul a fost închis, dar Pomeranianul a revenit în discuție de câteva ori, prin comentarii de felul: „Nu ar fi grozav să avem un Pomeranian?” sau „Sunt atât de pufoși!” Apoi, desigur, Kirsten îmi arăta o poză cu un exemplar pe care îl găsisese online. Răspunsul meu a continuat să fie: „Nu.” Eu eram autoritatea în casa noastră și nu aveam de gând să accept încă un câine înăuntru.

Am crezut din nou că povestea se terminase, până într-o zi, după vreo lună, când ne-am întors de la biserică și Kirsten a venit la mine încrezătoare și mi-a spus zâmbind: „Tati, azi am primit cățelul prin credință, așa cum ne înveți tu.” I-am amintit ce îi spusese cu privire la un al doilea câine în casă. Zâmbind în continuare, a zis: „Dar, tati, mama spune că Dumnezeu poate schimba și inima unui împărat.” Cuvintele ei nu trădau răzvrătirea față de poziția mea. Kirsten doar se pusese de acord cu mama ei și se rugase ca Dumnezeu să schimbe inima mea. Eram depășit. Știam că soția și fiica mea stătuseră de vorbă și că mama ei o încurajase, spunându-i că Dumnezeu putea schimba într-adevăr inima mea.

Pe baza acestei încurajări, Kirsten își exercitase în dimineața aceea credința la biserică, semănând și mărturisind că a primit un câine prin credință. Eu m-am încăpățânat să rezist; am asigurat-o de dragostea mea, dar i-am spus încă o dată pe ce poziție eram: „Nu vom ține încă un câine în casă.” I-am spus că îmi părea rău, dar că așa ceva nu se va întâmpla. Nu a părut să îi pese de cuvintele mele; s-a îndepărtat zâmbind. Am crezut din nou că terminasem cu chestiunea aceea.

După aproximativ o lună, am fost invitat să vorbesc la o congregație micuță din Mississippi. Aceasta avea o clădire mică, undeva în mediul rural, înconjurată de kilometri întregi de câmp

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

deschis. La finalul primei seri, păstorul a venit la mine și mi-a spus că Domnul îi vorbise în timpul serviciului. Mi-a zis: „Nu am idee dacă știi sau nu, dar eu cresc câini rasa Pomeranian și Domnul mi-a spus să-ți dau unul dintre puii care au acum șase săptămâni și sunt gata să își găsească un stăpân.” Am rămas cu gura căscată. Încă eram decis să nu iau câinele, așa că i-am spus: „Te voi anunța ce hotărâsc.” Nu aveam habar că omul creștea câini de niciun fel și nici nu pomenisem că fiica mea dorea un cățeluș de rasa aceea.

În cele din urmă, i-am spus Drendei ce se întâmplase și că nu voiam să aduc câinele acasă. S-a uitat la mine și m-a întrebat: „Ai de gând să respingi credința fiicei tale?” Nici Drenda nu își dorea un al doilea câine în casă, dar o iubea pe Kirsten mai mult decât conta orice neplăcere pe care urma să ne-o producă încă un câine. Acum, când Dumnezeu adusese câinele ca urmare a credinței lui Kirsten, cum puteam respinge rezultatul ei? Prin urmare, i-am spus păstorului că voi lua câinele.

Nu am anunțat-o pe Kirsten despre surpriză, dar am vorbit cu sora ei, ca să se asigure că o va lua cu ea la aeroport când veneau să ne ducă acasă. Kirsten a ajuns acolo și, când ne-am întâlnit, i-am întins cușca de voiaj pe care o cumpăraserăm pentru cățel. Când Kirsten a văzut micul Pomeranian, a izbucnit în plâns. Toți oamenii din jur s-au oprit și priveau scena din fața lor. În câteva clipe, în jurul nostru și al lui Kirsten, care plângea cu cățelușul în brațe, s-a strâns o mulțime de oameni. Drenda le-a povestit tuturor cum am primit câinele și că fiica noastră crezuse că Dumnezeu îi va da acel cățel.

Atunci mi-am dat seama că puteam desfășura o întâlnire de trezire spirituală într-un aeroport, dacă țineam pur și simplu un cățel în brațe. Toți oamenii voiau să vadă cățelușul, iar mulțimea din aeroport, chiar și personalul angajat, plângea împreună cu Kirsten. Deja mă simțeam un tată îngrozitor. Când am văzut bucuria pe care cățelușul i-a adus-o fiicei mele și modul în care Dumnezeu ni-l dăduse ca rezultat al credinței fetei mele, m-am întrebat de ce mă împotravisem atât de tare unui lucru care conta atât de mult pentru ea. Shakespeare, cum i-a pus Kirsten numele, era pur și simplu adorabil. A devenit o adevărată parte a familiei. Deși era un cățeluș

foarte independent, o urma pe Kirsten zi și noapte, oriunde mergea ea.

Deși povestea aceasta este una înduioșătoare, trebuie să pun o întrebare care are nevoie de un răspuns și care constituie obiectivul acestei cărți. **Cum a apărut câinele acela?** Nimeni nu îmi mai oferise un câine până atunci. Și cum de era exact rasa pentru care își exercitase fiica mea credința? Să fi fost doar o întâmplare fericită? Nu, evident că nu. Era rezultatul direct al Împărăției și al legilor care o guvernează, operând în viața familiei mele. Ele au funcționat așa cum o vor face de fiecare dată pentru fiecare om care are credință și care descătușează autoritatea Împărăției aici, în sfera pământească. Noi ne dăm seama că Împărăția lui Dumnezeu a adus câinele acela. Dar cum anume? Ce legi au operat făcând să se întâmple lucrul acesta? Sper că, pe măsură ce parcurgem paginile acestei cărți, vom avea niște răspunsuri clare, care vă vor ajuta să aflați cu exactitate cum să vă bucurați de Împărăția lui Dumnezeu. La urma urmei, sunteți cetățeni ai ei și aveți în consecință o serie de drepturi și de beneficii! Dar îngăduiți-mi mai întâi să vă dau un alt exemplu al modului în care a operat Împărăția în viața familiei noastre.

CAPITOLUL 4

PEȘTELE URIAȘ

În timp ce eu și Drenda învățam despre Împărăția lui Dumnezeu și despre autoritatea pe care o aveam în sfera pământescă, am devenit tot mai conștienți de faptul că noi determinam felul în care trăiam. Împărăția lui Dumnezeu influența fiecare domeniu al vieții noastre, dar noi eram cei care aveau rolul de a descătușa purtarea de grijă de care aveam nevoie sau pe care o doream în viața noastră. Ea nu opera de la sine. Ca în cazul cățelului ficei noastre, nimic nu era prea mărunț sau lipsit de importanță pentru a fi așezat sub guvernarea Împărăției. Când am înțeles lucrul acesta, nimic nu a mai fost pentru noi cu neputință de realizat sau dincolo de sfera posibilului. În cea mai mare parte a vieții mele, nu am înțeles cu adevărat că Dumnezeu ne-a dat Împărăția, TOATĂ Împărăția să ne bucurăm de ea. A fost atât de antrenant să vedem cum ea influența fiecare domeniu al vieții noastre, chiar și pe cele mărunte, care nu erau esențiale. Un exemplu al acestui fapt este ilustrat de povestea următoare, intitulată de mine „Povestea peștelui uriaș”.

Familia noastră a trăit experiența aceasta în timp ce eram în vacanță în Alaska. Simplul fapt că ne aflam acolo era un vis pentru mine. Am zburat din Anchorage, am închiriat o rulotă pentru trei săptămâni și am călătorit în lungul unei mari părți a coastei de vest. A fost atât de frumos! Într-o zi, în timp ce conduceam mașina în peninsula Kenai, am observat un pește uriaș atârnat pe marginea unei bărci pentru turiști. Cele mai multe asemenea bărci tocmai se întorseseră din larg și pretutindeni în port am văzut pești mari, de soiul acesta, care fuseseră prinși. Pentru mine, semănau cu niște calcani de mari dimensiuni. Nu mai văzusem niciodată până atunci

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

un pește din specia halibut și nu știam nimic despre ei, dar erau uriași. Am rămas uimiți în timp ce treceam pe lângă diferite firme care aveau bărci pentru turiști și făceau reclamă la câte o zi de pescuit halibut. Dintr-o dată, soția mea s-a întors spre mine și a zis: „Mi-ar plăcea să prind un halibut și aș vrea să mergem la pescuit cu căpitanul acela.” A arătat spre o reclamă la un vas de pescuit halibut care avea pe ea și semnul creștin al peștelui.

Am rămas uluit. „Vrei să prinzi un halibut?” Soția mea nu își dorise niciodată până atunci să meargă la pescuit. Dar ea a insistat, așa că am intrat în biroul firmei respective. Angajații erau ocupați cu alt client, așa că am început să ne uităm în jur în timp ce așteptam, citind anunțurile de pe afișier. Am văzut un anunț despre un concurs de pescuit halibut care era în desfășurare, dar care se încheia curând. Fiindcă nu știam despre ce era vorba, se prea poate ca nici voi să nu știți, așa că vă voi explica. Halibut Derby era și continuă să fie un concurs câștigat de căpitanul de vas care prinde cel mai mare pește al lunii. Câștigătorul se alege cu poza lui publicată într-un ziar și cu un cec drept recompensă. Drenda și eu am început să vorbim despre ideea de a ne înscrie la concurs, din moment ce oricum urma să mergem la pescuit. Taxa de participare era de doar câțiva dolari și, după ce am achitat-o, a început povestea.

Drenda, soția mea cea scumpă și feminină, s-a întors spre mine și mi-a spus că hotărâse să câștige competiția, pentru ca afacerea aceluia căpitan să se bucure de recunoaștere în rândul tuturor celorlalți din breaslă, fiindcă el era creștin și Dumnezeu urma să primească gloria în urma acelei victorii. Prin urmare, când a venit rândul nostru să ne înscriem, Drenda a declarat cu îndrăzneală că va câștiga concursul, pentru ca Dumnezeu să primească slava și firma aceea să devină cunoscută pentru că era una creștină. Desigur, vă puteți închipui ce i-a trecut prin minte căpitanului vasului de pescuit. Bineînțeles, toată lumea își dorea să câștige competiția și sunt convins că auzise lucrul acesta de la mulți, dacă nu de la toți turiștii pe care îi dusese în larg. Dar nu sunt sigur că întâlneau mulți clienți care să declare efectiv că vor câștiga pentru gloria lui Dumnezeu.

Omul nu a spus prea multe despre comentariul Drendei privitor la derby. Când am pornit la pescuit, am început să prindem pești, iar Drenda îl tot întreba pe căpitan, care era și patronul firmei de pescuit, cât de mare trebuia să fie captura pentru a câștiga concursul. Răspunsul lui era că peștele trebuia să fie mai mare decât cel care tocmai ajunsese în cârligul ei, ceea ce o făcea pe Drenda să repete întrebarea de fiecare dată când prindea câte unul. Când ea a prins un pește de optsprezece kilograme, căpitanul a spus că nu era destul de mare. Când a prins unul de treizeci de kilograme, tot nu era destul de mare. Desigur, toată lumea știe cât de bună este carnea de halibut, așa că ne-am gândit să trimitem acasă ce reușiserăm să prindem. Limita era de doi pești pe persoană, așa că l-am păstrat pe cel de treizeci de kilograme.

Ziua se apropia de final și începea să se întunece. Fiul meu, Tom, fiica mea, Polly, și eu prinseserăm fiecare cei doi pești pe care voiam să îi păstrăm. Ceilalți doi copii ai mei, Amy și Tim, trebuiseră să se întoarcă mai devreme acasă, pentru a participa la o conferință, așa că nu erau cu noi. Drenda avea exemplarul de treizeci de kilograme, dar niciunul dintre peștii pe care îi aveam la bord nu se califica să câștige concursul. Însă Drenda continua să fie convinsă că va prinde peștele cel mare. Fiindcă se lăsa înserarea, căpitanul ne-a spus să ne strângem undițele, fiindcă era vremea să ne întoarcem spre chei. Drenda nu a luat în seamă ordinul căpitanului, care începuse să ne ajute să strângem echipamentul. L-a rugat să îi mai acorde câteva minute și a declarat din nou că avea să prindă peștele câștigător. Căpitanul a mai așteptat câteva minute, după care s-a îndreptat spre ea și i-a zis: „Îmi pare rău, dar trebuie să mergem.”

Chiar înainte să ajungă la undița Drendei, firul ei s-a întins dintr-o dată. Era limpede că aveam de-a face cu un pește mare, fiindcă undița s-a arcuit mult și piedica pusă cârmei a început să scrâșnească. În clipa aceea, căpitanul a ridicat undița, să simtă cât de mare era peștele, și a confirmat că aveam unul de mari dimensiuni, dar credea că era un rechin. Își dădea seama după felul în care trăgea undița. Ei bine, a durat ceva timp până când Drenda a reușit să aducă peștele la suprafață. Și-a încordat toate puterile să ridice peștele de

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

pe fundul apei, care era la vreo nouăzeci de metri adâncime. Când peștele a ieșit la suprafață, toată lumea a văzut că era un halibut uriaș, mai mare decât Drenda.

Când peștele a ajuns lângă ambarcațiune, căpitanului a spus că era prea mare să fie tras cu o cange în ea, fiindcă s-ar fi zbatut prea mult și, la mărimea lui, putea vătăma pe cineva sau chiar barca. Avea o unealtă specială pe care o folosea pentru capturi atât de mari. Unealta avea o parte ascuțită care ieșea în afară când atingea capul peștelui, omorându-l. Când căpitanul a îndreptat unealta spre capul peștelui și vârful ascuțit al acesteia a ieșit în afară, peștele s-a smuls într-o parte, astfel că manevra nu a reușit.

Peștele s-a îndreptat cu toată forța lui înapoi spre fundul apei. Firul s-a întins din nou până la nouăzeci de metri adâncime, cu un scrâșnet al undiței. Ne temeam că firul nu va rezista sau că se va smulge cârligul din gura peștelui care se îndrepta în grabă spre adânc. Drenda a trebuit să tragă din nou peștele la suprafață. Îi era greu să o facă, fiindcă îl mai adusese o dată până lângă barcă, așa că mi-am pus brațele în jurul ei și am început să tragem împreună peștele în sus, încetul cu încetul. De data aceasta, căpitanul a reușit să îl tragă în barcă, unde ne-am minunat toți văzând cât de mare era.

Am dus halibutul în centrul orașului, unde era un cântar suficient de mare pentru el. Peștele cântărea cincizeci și cinci de kilograme și era mai lung decât Drenda. Omul care l-a cântărit ne-a spus că era cea mai mare captură din concurs de până atunci, însă competiția se încheia doar peste două săptămâni, așa că nu aveam certitudinea că peștele o va câștiga. Dar, într-o zi, a sosit prin poștă un cec pe numele Drendei și un exemplar al ziarului local în care apăruse poza ei. Am fost în culmea fericirii.

Împărăția operase din nou! Și trebuie să pun încă o dată întrebarea: „Cum a prins Drenda peștele acela?” Nu a mai încercat să pescuiască decât de două ori de când ne căsătoriserăm și pescuitul nu era pasiunea ei. Încă eram surprins de dorința ei de a merge să prindă un halibut. Însă ea avea motivele ei și voia să prindă peștele câștigător al concursului! Așa s-a și întâmplat. Când am stat de vorbă cu acel căpitan din Alaska, i-am împărțit legile Împărăției

lui Dumnezeu și i-am spus cum prinseserăm acel pește. Deși în ziua în care ne-am luat rămas bun de la căpitan, captura noastră nu era încă în mod oficial câștigătoare competiției, peștele era suficient de mare cât să îi atragă atenția, iar mai apoi s-a dovedit a fi premiantul concursului.

Poate veți crede că povestea peștelui nostru sau, mai bine spus, al Drendei, s-a încheiat aici. Știu că unii vor considera că soția mea a fost pur și simplu norocoasă, dar ce ar spune dacă ar auzi că experiența s-a repetat încă o dată? Ei bine, după vreo cinci ani, eu și Drenda am invitat un păstor cu care eram prieteni să meargă cu noi la pescuit de somon în Alaska. Nu mai ajunseserăm acolo de la excursia aceea pe care o făcuserăm într-o rulotă cu familia și de atunci căutaserăm un pretext pentru a ne întoarce în zonă. Am închiriat din nou o rulotă și plănuiam să mergem la pescuit de somoni, fiindcă eram în plin sezon de migrație a acestora spre amonte. În timp ce pescuiam somon, a venit vorba despre experiența noastră cu halibutul prins de Drenda. Prietenul nostru nu fusese niciodată la pescuit de halibut, așa că am zis: „Atunci haide să mergem.” Am hotărât că voiam să ne întoarcem în același loc și să-l căutăm pe același căpitan, să vedem dacă încă mai lucra.

Am mers cu mașina până acolo și am văzut că el nu mai era cu barca în port, așa că ne-am gândit că angajase un alt căpitan. Ne-am gândit să căutăm informații despre el pe internet, dar nu ne aminteam numele bărcii sau al firmei. După puțin timp, am reușit să dăm de o copie a articolului din ziar despre captura Drendei, tipărit cu cinci ani în urmă. Articolul menționa numele ambarcațiunii și al firmei, așa că am dat un telefon și am reușit să aflăm ce ne interesa. Firma încă exista, dar se mutase la vreo cinci mile distanță.

Când am intrat în biroul acesteia, femeia de la teighea, care era soția căpitanului și proprietarului firmei, și-a ridicat privirea și a zis: „Câștigătoare concursului de halibut!” Am stat puțin de vorbă despre peștele uriaș și am întrebat cum le mersese afacerea în ultimii cinci ani. Era o perioadă de recesiune economică și afacerea nu o dusesse prea grozav. Femeia ne-a spus că oamenii nu mai călătoreau la fel ca înainte și nu mai cheltuiau atât de mult pentru pescuit,

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

astfel că soțul ei era descurajat. I-am adus aminte de Împărăție, dar ea ne-a spus că soțul ei nu era interesat să Îl slujească pe Dumnezeu.

Când am ajuns pe barcă, și căpitanul și-a amintit de Drenda și de peștele uriaș. Soția mea s-a dus la el și l-a întrebat cum mersese pescuitul, iar el i-a spus că peștii prinși în ultima vreme fuseseră mici în comparație cu captura ei. A mai adăugat că peștii mari nu mai trăiau în zona aceasta, fiindcă apa nu era destul de adâncă. Ne-a spus că motivul pentru care se mutase era acela că locul unde pescuise înainte și unde prinsese Drenda peștele câștigător avea apa mai adâncă, dar plină de rechini. Aceștia furau momeala înainte ca ea să ajungă pe fundul apei, ceea ce îi consuma prea multă momeală și prea mult timp.

L-am întrebat ce mărime aveau peștii prinși în această zonă nouă, iar el ne-a spus că nu văzuse de o lună pești mai mari de 10-13 kilograme. Așa că Drenda l-a privit și i-a zis: „Ei bine, eu voi prinde azi unul mare, cel mai mare pe care l-ai văzut în ultima vreme, și vei ști că Dumnezeu este credincios.” Însă el doar s-a amuzat auzindu-i cuvintele. Pe tot parcursul zilei am prins pești de vreo zece kilograme, exact cum ne spusese căpitanul, iar el a tot tachinat-o pe Drenda în legătură cu „peștele cel mare” pe care urma să îl prindă ea. Parcă se repeta experiența de data trecută.

La finalul zilei, căpitanul ne-a spus să ne strângem undițele, iar Drenda nu l-a luat în seamă, spunând că avea nevoie de încă un minut sau două ca să prindă peștele cel mare. Căpitanul a mai așteptat din nou câteva minute și apoi i-a spus că trebuia să ne întoarcem. Atunci undița ei s-a îndoit și, ca să scurtez povestea, a prins un pește de treizeci și ceva de kilograme. Căpitanul a fost surprins din nou.

Când am mers la un restaurant după încheierea partidei de pescuit, am povestit cu alt căpitan care servea și el cina acolo. Când a auzit că Drenda prinsese un pește de peste treizeci de kilograme, nu i-a venit să creadă. Ne-a întrebat unde fuseserăm la pescuit și cât de departe merseserăm în larg. Voia să știe unde prinseserăm peștele cel mare. După ce am plecat de la restaurant, trebuia să trecem încă

o dată pe la barcă, fiindcă era nevoie de semnătura noastră ca peștele să fie trimis la noi acasă.

Înainte să ne despărțim de căpitan, am avut încă o dată șansa de a-i vorbi despre Împărăția lui Dumnezeu. L-am privit în ochi și i-am zis: „Trebuie să afli cum a prins Drenda cei doi pești. Legile Împărăției operează și când vine vorba despre bani.” De data aceasta ne-a ascultat cu atenție și a fost cel puțin interesat de ceea ce-i spuneam. I-am lăsat un exemplar al cărții mele intitulată *Fixing the Money Thing* și am plecat.

Erau cei doi pești rezultatul întâmplării sau cel al acțiunii legilor Împărăției? Voi decideți, însă eu și Drenda am hotărât cu mult timp în urmă. Experiența noastră legată de Împărăția lui Dumnezeu (care inclusează partidele de pescuit, scăparea de datorii și vindecarea) se dovedise entuziasmantă și de natură să ne schimbe viața. Și alți oameni se bucură de efectele acelor legi ale Împărăției. Iată o scrisoare primită de la o doamnă care a auzit povestea Drendei:

Salutări, Gary și Drenda,

După ce am citit cartea în care apare povestea prinderii peștelui câștigător, m-am gândit să vă împărtășesc experiența mea într-ale pescuitului. Am mers de curând cu familia într-o vacanță la Cocoa Beach, în orașul Cape Canaveral din Florida. Soțul meu, Robert, a vrut să meargă cu barca să pescuiască în ape adânci, cu speranța că vom duce cu noi câțiva pești acasă, în Colorado. Plănuiam călătoria de câteva luni, iar când mi-a spus că voia să meargă la pescuit, am exclamat entuziasmată: „Să mergem și să credem că Dumnezeu ne va da o captură mare!” L-am întrebat pe Bob ce fel de pești puteam prinde în Florida, acolo unde mergeam noi. Dintre toate speciile pe care mi le-a înșirat, eu am ales să mă rog și să cred că vom prinde un biban roșu de mare.

A venit ziua planificată și acum așteptam să auzim instrucțiunile din partea căpitanului și echipajului bărcii.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Eu mărturisisem că voi prinde un biban roșu de mare, așa că entuziasmul meu a sporit când căpitanul a început să vorbească, dar am fost dezamăgită aflând că singurii pești pe care nu îi puteam păstra erau bibanul comun, calcanul și bibanul roșu. Of, mi-am zis eu, pentru ce îmi mai puteam exercita atunci credința?

Ei bine, nu aveam de gând să pierd această oportunitate de a-mi folosi credința, așa că am zis: „Doamne, mi-am manifestat credința cu privire la un biban roșu, deci așa rămâne; voi prinde unul și tot voi duce și acasă un pește de un fel sau de altul!”

În timp ce eram pe barcă, m-am întors spre Rachel, fiica mea de opt ani, și i-am zis: „Ține minte că te poți ruga și poți crede că Dumnezeu te va ajuta să prinzi astăzi un pește. Crezi?” A zâmbit și a încuviințat. I-am spus aceleași cuvinte încurajatoare lui Jordan, fiica mea de douăzeci și unu de ani. Mi-a aruncat o privire surprinsă, dar a încuviințat și ea. M-am uitat spre Bob și i-am spus: „Să credem că vom prinde o captură mare!”

Au trecut câteva ore și în cârligele noastre nu s-a prins nimic. Apoi, dintr-o dată, firul lui Rachel s-a întins și ea a sărit entuziasmată. L-a strigat pe tatăl ei să o ajute. Câteva minute mai târziu, au tras în barcă un rechin de Atlantic! Se părea că Rachel înțelesese cum stăteau lucrurile cu credința. Am lăudat-o pentru încrederea ei.

Țin minte că am început să-mi spun că, poate, eu nu voi prinde nimic, dar am pus capăt aceluia gând și am mărturisit că aveam deja peștele cerut. M-am așezat și m-am relaxat, iar atunci L-am auzit pe Dumnezeu spunând: „Dacă stai liniștită și Mă lași să aduc peștele la tine, îl vei avea.” Știam că nu mă pricepeam deloc la pescuit, așa că nu mă puteam baza oricum pe abilitățile mele. Stăteam jos și am tras adânc aer în piept, întărindu-mi încrederea în Dumnezeu, după care am așteptat. După vreo douăzeci-treizeci de minte, firul

undiței mele s-a smucit; cel puțin așa mi s-a părut, dar s-a dovedit că aveam dreptate: se prinsese un pește în cârlig.

Soțul meu a început să mă îndrume, iar apoi i s-a alăturat și căpitanul. Mi-a spus că prinsesem un pește mare, probabil un biban roșu de mare. Am fost surprinsă văzând că știa ce captură aveam înainte să vadă cum arăta peștele. Am continuat să mulinez și bibanul meu de vreo zece kilograme a ieșit la suprafață! I-am mulțumit lui Dumnezeu, plină de bucurie și entuziasm. Știam că avusesem parte de o victorie la nivelul sistemului convingerilor mele. Îmi tot amintisem mie însemi de încrederea Drendei și mi-am spus că puteam avea și eu aceeași credință. Am perseverat și apoi am cules roadele.

Vă mulțumesc pentru lucrarea voastră și pentru cărțile scrise, inclusiv pentru *The Faith Hunt*. Sunt recunoscătoare și mulțumitoare lui Dumnezeu și lucrării voastre, care m-a ajutat să am parte de binecuvântări mai mari. Acum aștept viitorul cu mai multă credință și încântare. Știu cât de mult a contat această experiență pentru familia mea.

Cu drag,
S.T.

CAPITOLUL 5

A CUI A FOST ALEGEREA?

În relatările anterioare, am văzut Împărăția lui Dumnezeu având ca efect aici, în sfera pământească, un câțel, un pește, banii pentru scoaterea unei case de sub sechestru, suma necesară pentru plata mașinilor și caselor de care aveam nevoie, salvarea vieții copiilor noștri și multe altele. Toate aceste istorisiri au fost efectul Împărăției lui Dumnezeu sau, ca să mă exprim într-un mod și mai personal, al Împărăției Dumnezeului NOSTRU! Nu ar trebui să fim surprinși de faptul acesta, fiindcă Împărăția Lui este de o măreție nemăsurată.

Textul din 2 Petru 1:3a spune astfel:

Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot [ce avem nevoie în] ce privește viața și evlavia.

Pentru toate întâmplările pe care le-am relatat, vreau să pun o întrebare foarte importantă: „A cui a fost alegerea?” Adică Dumnezeu a hotărât dintr-o dată să îi aducă acel câțeluș lui Kirsten sau peștele acela soției mele, Drenda? Au fost acestea evenimente pe care Dumnezeu, în voia Lui suverană, le-a hotărât pentru noi? Sau a existat alt motiv pentru care s-au întâmplat lucrurile acestea? Cred că răspunsul îi va șoca pe cei mai mulți oameni. Pe mine m-a șocat.

Pentru a răspunde la această întrebare, să privim la o relatare pe care o găsim în Biblie la Luca 8.

Pe drum, Isus era îmbulzit de noroade. Și era o femeie care de doisprezece ani avea o scurgere de sânge; ea își cheltuisese

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

toată averea cu doctorii, fără s-o fi putut vindeca vreunul. Ea s-a apropiat pe dinapoi și s-a atins de poala hainei lui Isus. Îndată, scurgerea de sânge s-a oprit.

Și Isus a zis: „Cine s-a atins de Mine?” Fiindcă toți tăgăduiau, Petru și cei ce erau cu El au zis: „Învățătorule, noroadele Te împresoară și Te îmbulzesc și mai întreb: «Cine s-a atins de Mine?»” Dar Isus a răspuns: „S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere.”

Femeia, când s-a văzut dată de gol, a venit tremurând, s-a aruncat jos înaintea Lui și a spus în fața întregului norod din ce pricină se atinsese de El și cum fusese vindecată numaidecât.

Isus i-a zis: „Îndrăznește, fică; credința ta te-a mântuit; du-te în pace.”

— Luca 8:42-48

Biblia spune foarte clar că Isus era îmbulzit din toate părțile și că până și Petru s-a mirat auzind întrebarea lui Isus: „Cine S-a atins de Mine?” Ca cercetător în sfera spirituală, eu vreau și am nevoie să știu de ce această femeie a fost vindecată și nimeni altcineva nu. De ce ungerea vindecătoare a curs doar spre ea și nu spre toți cei care S-au atins de Isus în momentele acelea? Răspunsul se găsește în text, dar înainte să îl dăm, permiteți-mi să mai pun o întrebare. Isus i-a slujit expres acelei femei? Și-a pus mâinile peste ea? Răspunsul este negativ; de fapt, Isus nici nu știa că ea era acolo. A trebuit să întrebe cine atrăsese ungerea Lui, fiindcă El nu o văzuse pe femeie. Atunci a cui a fost alegerea ca ea să fie vindecată în ziua aceea?

Dați-mi voie să reformulez întrebarea. Dumnezeu a ales să o vindece în momentul acela sau a fost decizia ei să primească vindecarea din partea Lui? Este o întrebare importantă, fiindcă atât

de mulți oameni „așteaptă” ca Dumnezeu să facă ceva în viața lor. Faptul că Isus nici măcar nu știa că femeia era acolo dovedește, cred eu, că a fost decizia să primească, nu decizia Lui să o vindece.

Afirmația aceasta deschide ușa pentru o revelație de o importanță deosebită, iar ea este următoarea: Dumnezeu nu alege aleatoriu să vindece o anumită persoană, iar pe alta nu. El ne-a asigurat deja tuturor accesul la vindecare prin statutul pe care îl avem de drept în Împărăția Sa. Prin urmare, în realitate, noi suntem cei care aleg. Însă vreau să știu cum a avut ea acces la această putere? Cum „a decis” ea să primească? Isus ne spune exact cum a beneficiat ea de autoritatea și puterea Împărăției. El a zis: „Fiică; credința ta te-a mântuit; du-te în pace.”

Aceste cuvinte ne spun tot ce trebuie să știm și răspund la întrebarea noastră, arătându-ne de ce ea a primit în ziua aceea și nimeni altcineva. Haideti să începem cercetarea noastră prin a arunca o privire mai atentă la această relatare, să vedem dacă descoperim niște indicii care să ne lămurească de ce femeia aceasta a primit.

În primul rând, Isus o numește „fiică”; aceasta însemna că femeia făcea parte din poporul Israel și că avea un legământ cu Dumnezeu. Sau, am putea spune, avea dreptul legal de a primi din partea lui Dumnezeu, ca cetățean al poporului Israel. Faptul acesta nu poate fi singurul motiv pentru care ea a primit, întrucât toți cei care se îmbulzeau în ziua aceea în jurul lui Isus aveau același drept. Mai fusese ceva ce făcuse puterea să curgă spre ea. Isus ne spune apoi încă unul dintre motivele pentru care femeia a primit vindecarea dorită. De fapt, El afirmă că acesta era motivul specific pentru care ea primise un răspuns personal la dorința ei. Credința ei o vindecase, ne spune Isus.

Acum cunoaștem motivul pentru care femeia a putut primi. În primul rând, avea dreptul legitim de a primi, în calitate de fiică a lui Avraam; în al doilea rând, credința ei fusese elementul care îngăduise puterii să curgă în trupul ei în momentul acela. Faptul că femeia era o fiică a lui Avraam, ceea ce însemna că stătea înaintea cerului sub umbrela legământului încheiat de Dumnezeu cu patriarhul, poate fi comparat cu faptul că furnizorul de electricitate

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

are curentul disponibil și că firele de curent electric sunt racordate la casa voastră. Dar aceasta nu înseamnă că lumina va fi aprinsă înăuntru. Voi trebuie să apăsați pe întrerupător pentru ca becurile să se aprindă. Tot ce mai trebuie să aflăm acum este unde se află întrerupătorul sau ce este el. Isus a numit întrerupătorul credință, dar ce este credința și cum apăsăm pe acest întrerupător? Întrebarea aceasta este una vitală, care necesită un răspuns.

Ce este credința?

Credința este un termen pe care creștinii îl folosesc cu ușurință. Sunt convins că mulți dintre ei, dacă nu majoritatea, nu știu ce este credința, de ce este nevoie de ea, cum pot ști dacă au credință și cum să o găsească. Dacă credința este întrerupătorul care a vindecat-o pe femeia aceasta, atunci trebuie să ne uităm îndeaproape la el. Definiția credinței se găsește în Romani 4:18-21. O, știu că spuneți: „Ba nu, Gary. Definiția noastră pentru credință se află în Evrei 11.”

Credința înseamnă să fim siguri cu privire la ce sperăm și să avem certitudine cu privire la ce nu vedem.

— Evrei 11:1, NIV

Da, acesta este răspunsul tradițional, dar dacă priviți în Scriptură, Evrei 11:1 ne spune care sunt beneficiile credinței, nu ce este ea de fapt. Eu cred că pasajul din Romani ne oferă o imagine foarte clară a credinței.

Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.” Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit – avea aproape o sută de ani – nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu,

A CUI A FOST ALEGEREA?

prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește poate să și îplinească.

— Romani 4:18-21

Haideți să înțelegem contextul acestei istorisiri. Avraam și Sara nu puteau avea copii. Nu mă refer la faptul că nu reușeau să conceapă un copil și că trebuia să mai încerce, ci la acela că aveau aproape o sută de ani și că totul se terminase pentru ei. Trupurile lor nu mai puteau procrea; era imposibil să o facă! Dumnezeu, cu toate acestea, îi promisese lui

Avraam un copil, deși lucrul acesta nu se mai putea realiza potrivit legilor naturii. Biblia ne spune că Avraam a fost pe deplin încredințat că Dumnezeu avea puterea să facă tot ce îi făgăduise, deși situația de fapt spunea

**CREDINȚA ÎNSEAMNĂ SĂ FIM
SIGURI CU PRIVIRE LA CE SPERĂM
ȘI SĂ AVEM CERTITUDINE CU
PRIVIRE LA CE NU VEDEM.**

— EVREI 11:1, NIV

cu totul altceva. Aceasta este definiția credinței: „deplin încredințat că Dumnezeu ce făgăduiește poate să și îplinească.” Eu o formulez astfel: **a fi în acord cu cerul**, nu doar la nivel mintal, ci a fi pe deplin convingși, cu inima neclintită și întru totul convinsă de ce a afirmat Dumnezeu, în ciuda faptului că tărâmul fizic spune altceva.

Definiția noastră pentru credință este aceasta:

Credința înseamnă să fim pe deplin convingși de ce spune Dumnezeu! Ea înseamnă că inima și mintea noastră sunt în acord cu cerul, iar inima noastră este întru totul încredințată și încrezătoare, bucurându-se de odihnă.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

De ce este necesară credința?

De ce Dumnezeu nu îi poate vindeca pur și simplu pe toți oamenii din spitale, dacă El vrea să o facă? De ce nu poate pune capăt războaielor? De ce nu poate trimite îngerii care să ne predice Evanghelia? Sunt sigur că ați mai auzit toate aceste întrebări. Răspunsul este că nu poate. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu are abilitatea de a face lucrurile acestea, ci că nu are jurisdicția sau autoritatea necesară. „Gary, vrei să spui că Dumnezeu nu poate face orice vrea?” Știi că ideea aceasta vi se poate părea foarte ciudată, dar haideți să vedem ce spune Biblia despre ea.

Cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: „Ce este omul ca să-Ți aduci aminte de el sau fiul omului ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai prejos de îngerii, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste toate lucrările mâinilor Tale: toate le-ai supus sub picioarele lui.”

În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuși, acum încă nu vedem că toate îi sunt supuse.

— Evrei 2:6-8

Putem vedea din pasajul acesta că Dumnezeu a dat omului jurisdicție deplină asupra întregului tărâm pământesc atunci când l-a așezat acolo. Nu exista nimic care să nu se afle sub jurisdicția lui. Omul stăpânea peste pământ, având jurisdicție și autoritate absolută. Abilitatea lui de a cârmui cu autoritate era susținută de guvernarea care îl instalase acolo. În esență, el conducea pe baza autorității delegate a Împărăției lui Dumnezeu. Purta coroana acelei guvernări, care reprezenta gloria lui Dumnezeu, ungerea și poziția de onoare de care se bucura.

Pentru a avea o imagine clară în privința aceasta, gândiți-vă la un împărat obișnuit. Deși este un om ca toți ceilalți și nu are în sine o putere reală, el poartă coroana, care semnifică faptul că nu se reprezintă doar pe sine, ci o împărăție și o cârmuire. Cuvintele lui

A CUI A FOST ALEGEREA?

au autoritate pentru că sunt susținute de toată puterea și de resursele naturale ale cârmuirii și împărăției pe care le reprezintă.

Dacă vă gândiți la un agent de circulație care dirijează traficul, el poate opri un tir uriaș spunând doar cuvintele: „Oprește-te în numele legii.” Da, tirul este mult mai mare decât omul, iar omul în sine nu poate sta în fața lui, dar tirul se oprește. Nu o face din cauza omului, ci a insignei pe care o poartă acesta și care reprezintă autoritatea de guvernământ. În cazul acesta, autoritatea centrală este mult mai mare decât omul care poartă insigna. Șoferul de tir nu se oprește fiindcă se teme de omul pe care îl are în față, ci de autoritatea pe care o reprezintă el. La fel stau lucrurile și în domeniul spiritual. Adam a guvernat peste tot ce a fost creat pe pământ. Puterea și stăpânirea lui Dumnezeu, reprezentate de coroana slavei și a onoarei, l-au asigurat pe om că vorbele lui conduceau în numele Împărăției lui Dumnezeu.

Este foarte important să remarcăm faptul că, atunci când Adam și-a pierdut abilitatea de a cârmi pământul, prin trădarea lui față de guvernarea lui Dumnezeu, el și-a pierdut și coroana. Pământul a devenit întinat și s-a schimbat. Moartea a intrat în lume și Satana putea pretinde acum în mod întemeiat autoritatea și influența în lumea omului. Este esențial să înțelegeți, de asemenea, că omul încă este de drept conducătorul sferei pământești, potrivit poziției pe care i-a dat-o Dumnezeu, dar că el nu mai are acum autoritatea de a conduce din punct de vedere spiritual, cum a avut-o cândva. Chiar și în starea lui căzută, omul tot rămâne răspunzător de sfera pământească. Da, el nu mai are coroana cârmuirii divine care să îl susțină. Nu mai are autoritatea de a cârmi cu puterea și slava lui Dumnezeu, fiindcă a pierdut poziția de onoare pe care o avea. Însă omul rămâne singura ușă legitimă spre sfera pământească. De aceea Dumnezeu trebuie să folosească inși plini de Duhul Lui pentru a împlini voia Sa în viața oamenilor. Tot astfel, Satana folosește oameni inspirați de duhurile rele pentru a-și înfăptui planurile pe care le are cu privire la om pe pământ. Acest principiu al jurisdicției omului asupra pământului este vital pentru a putea înțelege legea Împărăției și, odată această lege înțeleasă, ea va răspunde multor

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

întrebări pe care s-ar putea să le aveți în viitor cu privire la motivul pentru care se întâmplă anumite lucruri sau de ce altele au loc sau nu în sfera spirituală.

DE ACEEA DUMNEZEU TREBUIE SĂ FOLOSEASCĂ INȘI PLINI DE DUHUL LUI PENTRU A ÎMPLINI VOIA SA ÎN VIAȚA OAMENILOR.

Poate veți spune: „Dar am crezut că Dumnezeu stăpânește peste pământ și peste tot ce este pe el.” Într-adevăr, așa este. Sper că următorul exemplu vă va ajuta să înțelegeți ce vreau să

spun. Dacă eu v-aș închiria o casă al cărei proprietar sunt, deși în acte ea îmi aparține de drept, eu am renunțat la dreptul de a intra în ea oricând doresc să o fac. Majoritatea contractelor de închiriere conțin o clauză care specifică în ce cazuri pot intra proprietarii în imobilul pe care l-au dat în chirie, cum ar fi situațiile de urgență sau efectuarea unor reparații, precum și cu cât timp înainte trebuie să anunțe că vor veni. Dacă eu aș încerca să intru în casă în alte situații, s-a considera că intru prin efracție, chiar dacă sunt proprietarul ei. Dacă eu încalc prevederile legii privitoare la închiriere, pot fi scos cu forța afară, deși proprietatea este a mea. Imaginea aceasta arată de ce Satan a trebuit să câștige acces prin Adam la sfera pământească. Numai omul avea cheia! Satana a trebuit să intre pe ușă, iar aceasta era reprezentată de Adam. Dacă Satan încerca să îl ocolească pe om, putea fi scos afară.

Diavolul L-a suit pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului și I-a zis: „Ție Ți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății, căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc. Dacă, dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.”

— Luca 4:5-7

Puteți remarca în versetele acestea că Satana pretinde că autoritatea și splendoarea (bogăția) împărățiilor omului i-au fost

A CUI A FOST ALEGEREA?

date lui. Cine i-a dat această autoritate? Cel care o avea, Adam! Astfel, Dumnezeu nu poate da buzna pur și simplu în treburile oamenilor, fără să folosească intrarea permisă de lege. Altminteri, Satana L-ar acuza că nu respectă regulile jocului. Dumnezeu trebuia să intre pe aceeași ușă folosită de cel rău pentru a implementa guvernarea și autoritatea Lui pe pământ, iar această ușă era reprezentată de un om. Dar unde putea găsi un astfel de om?

Domnul zisese lui Avraam: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.”

— Geneza 12:1-3

Avraam este numit părintele credinței noastre, pentru că este omul care l-a deschis lui Dumnezeu ușa tărâmului pământesc, astfel ca toate națiunile pământului să fie binecuvântate. Desigur, când textul biblic spune că toate națiunile sunt binecuvântate, se referă la Isus Cristos, care urma să deschidă mai târziu calea pentru ca guvernarea lui Dumnezeu să aibă din nou acces legal pe pământ, prin credința lui Avraam. Aceasta a deschis cerului

**ASTFEL, CREDINȚA VINE ÎN URMA
AUZIRII, IAR AUZIREA VINE PRIN
CUVÂNTUL LUI CRISTOS.**

— Romani 10:17

ușa pe care Dumnezeu a lăsat-o de atunci permanent deschisă, încheind un acord legal (un legământ) cu Avraam și cu sămânța sau cu moștenitorii lui.

Dați-mi voie să parafralez rândurile de mai sus. Cârmuirea cerului poate avea acces în sfera pământului doar printr-un om de pe pământ, fiindcă ființele omenești au de drept jurisdicție aici.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Condiția legalității poate fi îndeplinită doar dacă un om este pe deplin convins în inima lui de ceea ce spune Dumnezeu (adică doar dacă are credință).

Alt mod de a spune același lucru este că cerul poate avea efect în mod legitim doar în viața unui om de pe pământ care dorește și alege să vină sub umbrela stăpânirii și autorității lui Dumnezeu. Acesta este același principiu pe care l-a întrebuițat Satana pentru a dobândi acces pe pământ, folosindu-l pe Adam pentru aceasta. El l-a convins pe om că Dumnezeu nu era vrednic de încredere și a făcut astfel ca inima lui Adam să nu mai fie în acord cu Dumnezeu. În consecință, Adam a ales să îl creadă pe cel rău și a respins autoritatea lui Dumnezeu.

Acesta este același principiu pe care Dumnezeu îl folosește acum pentru a aduce înapoi cârmuirea și autoritatea Lui pe pământ, prin Avraam. Patriarhul L-a crezut pe Dumnezeu și faptul că s-a pus de acord cu El a fost considerat de Dumnezeu drept neprihănire; aceasta însemna că exista acordul legal necesar. Acest acord dintre Dumnezeu și Avraam l-a îngăduit lui Dumnezeu să instituie un contract (un legământ) care asigura accesul cerului pe pământ, DAR este vital să observăm faptul că acest acord avea efecte doar asupra lui Avraam și a urmașilor lui. Tuturor acestor urmași le-a fost dat un semn al legământului, și anume circumcizia. Ea presupunea îndepărtarea pielii de la capătul penisului. Pentru ca sămânța unui bărbat să ajungă în uterul unei femei, trebuia să treacă prin penisul circumcis, ceea ce declara pentru Satana, dar și pentru tatăl și mama copilului, că el stătea înaintea cerului ca moștenitor al aceluiași acord legal încheiat între Dumnezeu și Avraam.

Însă, deși acel acord legal era disponibil pentru toți oamenii, așa cum am citit mai devreme, pentru a se bucura efectiv de beneficiile personale ale acordului încheiat între Dumnezeu și Avraam, ei tot trebuia să îndeplinească cerința legii ca propria inimă să fie pe deplin convinsă de ceea ce a spus Dumnezeu. În esență, legământul lega cablurile electrice de casa lor, dar tot trebuia ca ei să apese pe întrerupător, crezând și acționând personal, pe baza Cuvântului divin.

Ei bine, acum știm ce este credința și de ce este necesară ea din punct de vedere legal. Pasul următor este să știm cum obținem credința și cum putem ajunge la certitudinea că avem credință.

Cum obținem credința?

Iată un indiciu: nu vă puteți ruga pentru credință. Sunteți surprinși? Mă gândeam eu.

Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin cuvântul lui Cristos.

— Romani 10:17

Cum vine credința prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu? Aceasta este tot? Care este procesul? Pentru dezvoltarea credinței în duhul omului, nu este nevoie decât ca el să audă Cuvântul? Ca să înțelegem cum vine credința și despre ce vorbește pasajul din Romani 10:17, putem citi Marcu 4. Dacă ați arunca Biblia în sus, ea ar trebui să cadă deschizându-se la Marcu 4, într-atât este de important acest text! Isus a spus în Marcu 4:13 că, dacă nu înțelegeți învățătura Lui din acest capitol, nu veți putea pricepe nicio altă pildă din Biblie. Aceasta înseamnă că vorbim despre un pasaj destul de important.

De ce are acest capitol atâta însemnătate? Fiindcă ne spune care este conexiunea cerului cu tărâmul pământesc, în ce fel capătă ea legitimitate și unde are loc. Nimic nu este mai important pentru viața voastră decât să știți despre ce vorbește acest capitol din Scriptură. Poate că vă întrebați: „Cum operează Împărăția lui Dumnezeu?” Citiți Marcu 4! În acest capitol, Isus ne spune trei pilde privitoare la felul în care este produsă credința în duhul omului, credința care știți că este o condiție prealabilă pentru ca cerul să poată invada în mod legitim pământul.

Cele trei relatări din acest capitol sunt pilda semănătorului, pilda omului care împrăștie sămânța și pilda grăuntelui de muștar.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Să începem privind mai întâi la a doua parabolă spusă de Isus în Marcu 4, cea despre omul care a împrăștiat sămânța.

El a mai zis: „Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânța încolțește și crește fără să știe el cum. Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic; și când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul.”

— Marcu 4:26-29

Înainte să trecem la acest pasaj, haideți să ne definim termenii. Despre ce sămânță vorbește Isus și ce este pământul? Isus definește termenii în pilda anterioară, cea a semănătorului, din același capitol. Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu, iar pământul este inima sau duhul omului. Prin urmare, în pilda aceasta, folosind definiția dată de Isus acestor două cuvinte, am putea spune că Isus afirmă că un om seamănă Cuvântul lui Dumnezeu în propria inimă. Apoi, pământul sau inima omului începe singură să dea naștere credinței (acordul cu cerul), în sfera pământescă.

Înainte să mergem mai departe, este esențial să vă amintiți care este definiția credinței: convingerea deplină din inima omului cu privire la ceea ce spune cerul. Acest pasaj spune că, deși omul nu știe cum se desfășoară procesul, Cuvântul semănat în inima lui începe să crească și să dea naștere singur acordului cu cerul. Lucrul acesta se întâmplă indiferent dacă el doarme sau stă treaz; procesul continuă oricum. În timp ce omul ține Cuvântul în inimă, încetul cu încetul, inima lui ajunge să fie în acord cu ceea ce spune cerul și astfel se produce credința.

Referința noastră din Marcu 4 ne spune că inima ajunge în acord cu cerul în urma unui proces. Pilda ne arată că, atunci când inima noastră primește Cuvântul, începe să se contureze credința. Isus compară etapa aceasta cu un lăstar. Acesta continuă să crească și se transformă într-un lujer. În cele din urmă, pe el se formează

spicul, dar în etapa aceasta încă nu există vreun rod, un acord cu cerul sau vreo schimbare în sfera pământescă. Apoi Isus spune că procesul continuă, iar începutul de spic se maturizează și în el se formează boabele. Când procesul ajunge în punctul acesta, iar în spic s-au copt grăunțele mature, acordul există și credința este prezentă, îngăduind omului să recolteze în sfera pământescă ceea ce a semănat cerul în inima lui.

Fiți acum cu mare băgare de seamă și haideți să recapitulăm ce s-a petrecut de fapt. Cerul seamănă Cuvântul lui Dumnezeu pe tărâmul pământesc, în inima omului în care este necesar acordul amintit mai sus. În momentul acela, inima lui nu este încă în acord cu cerul, dar în ea începe să se desfășoare un proces care o aduce, de la sine, în acord cu ce a fost semănat în ea. Isus folosește o ilustrație foarte potrivită pentru a ne arăta acest proces. Comparând procesul acesta cu un fermier care seamănă sămânța și cu cel în care plantele ajung la maturitate, Isus ne prezintă o imagine a credinței. În lumea fizică, atunci când sămânța din spic devine matură, ea arată EXACT ca sămânța care a fost semănată în pământ. Dați-mi voie să repet.

Când sămânța din spic devine matură, ea arată EXACT ca sămânța care a fost semănată în pământ.

Semănați o sămânță de porumb, iar boaba matură de pe știulete va arăta întocmai ca cea pusă în pământ. Vor fi la fel, vor arăta la fel și vor avea același gust. Nu le veți putea deosebi; cele două vor fi identice.

Permiteți-mi să parafrazez spusele lui Isus. Când auzim Cuvântul (Romani 10:17), el este semănat în duhul nostru, în inima noastră. Dacă păstrăm acest Cuvânt în inimă, el va ajunge la maturitate și atunci imaginea din inima noastră (tărâmul pământesc) va corespunde cu ceea ce spune cerul. Dacă ne exprimăm în alți termeni, am putea spune că, dacă semănați o promisiune a cerului în inima voastră, ea va produce treptat, de la sine, încredere în ceea ce spune Dumnezeu. În cele din urmă, inima voastră va fi pe deplin convinsă de ceea ce spune cerul și va fi în acord cu el. De exemplu, dacă vă confrunțați cu boala, circumstanțele în care se găsește trupul vostru vă vor spune că sunteți bolnavi. Când semănați Cuvântul

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

lui Dumnezeu, care afirmă că El a plătit prețul pentru vindecarea voastră, prin ceea ce a făcut Isus, inima voastră începe încetul cu încetul să fie convinsă, de la sine, de ceea ce spune Dumnezeu.

Când Cuvântul se maturizează în inima voastră, încrederea că sunteți vindecați devine ceea ce **voi** credeți și spuneți. Voi nu citați doar ce spune cerul, ci inima voastră este acum ferm convinsă. Când spuneți: „Sunt vindecat”, cuvintele acestea nu sunt o simplă formulă pe care o citați, ci ele reprezintă ceva ce credeți și știți că este o realitate. Ceea ce spune cerul a devenit acum percepția voastră asupra realității.

De aceea spune pasajul din Evrei 11:1, NIV:

Credința înseamnă să fim siguri cu privire la ce sperăm și să avem certitudine cu privire la ce nu vedem.

Când aveți credință, în inima voastră există o asigurare supranaturală cu privire la ceea ce spune cerul; cu toate acestea, mai rămâne un pas de făcut în procesul acesta.

Omul trebuie să ia secera și să înceapă să strângă recolta, pentru a aduce pe tărâmul existenței lucrurile de care este convins în inima lui.

Când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul.

— Marcu 4:29

Observați că, deși inima este în acord cu cerul și realitatea cerului a devenit realitatea omului, în sfera fizică nu a apărut nicio schimbare reală. Fiindcă omul este cel care are în mod natural jurisdicția aici, pe pământ, el este cel care trebuie și să descătușeze autoritatea cerului în sfera pământească. Dumnezeu nu o poate face fără om. Vă pot arăta lucrul acesta în versetul foarte cunoscut pe care l-am discutat mai înainte.

A CUI A FOST ALEGEREA?

Căci cu inima ta crezi și ești îndreptățit, și cu gura ta mărturisești și ești mântuit.

— Romani 10:10, NIV

Cu inima, omul crede Cuvântul, astfel ia naștere credința și el este îndreptățit, justificat. A justifica este un termen juridic al cărui sens se leagă de aplicarea legii. Când inima unui om este în acord cu cerul și când ea este pe deplin convinsă de ceea ce spune cerul, omul este justificat. Acum cerul are legal dreptul de a se revărsa în viața lui, în sfera pământească. Dar simplul fapt că omul este îndreptățit nu descătușează puterea lui Dumnezeu. Aidoma casei care este conectată la rețeaua electrică, mai rămâne un pas de făcut: apăsarea întrerupătorului care aprinde lumina. De ce? Fiindcă, așa cum subliniază textul din Romani 10:10, mai trebuie făcut un pas după îndreptățire.

Un om care stă îndreptățit înaintea cerului și pământului trebuie să mărturisească sau să acționeze potrivit acordului dintre el și cer pentru a descătușa pe pământ puterea și ungera lui Dumnezeu. Vă rog să citiți acest verset o dată și încă o dată, până când înțelegeți pe deplin ce vă spun. Așa funcționează lucrurile! Așa primește cerul legitimitatea pe pământ: prin faptul că inima omului devine conexiunea lui cu pământul, iar apoi cuvintele și faptele noastre joacă rolul întrerupătorului care eliberează puterea cerului. Vă rog să priviți cu mare atenție încă o dată a doua parte a versetului și să observați că noi suntem cei care trebuie să descătușeze autoritatea cerului pe pământ.

Conceptul cerului care așteaptă ca omul să îi confere în primul rând legitimitate și, în al doilea rând, jurisdicția asupra pământului se regăsește în învățătura lui Isus din Matei 16 și 18.

Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer.

— Matei 18:18

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Isus afirmă aici că El va da Bisericii cheile (autoritatea) Împărăției cerurilor pe pământ. El a spus că orice veți lega și veți dezlega pe pământ va avea susținerea cerului. Gândiți-vă din nou la un polițist;

**AȘA PRIMEȘTE CERUL
LEGITIMITATEA PE PĂMÂNT:
PRIN FAPTUL CĂ INIMA OMULUI
DEVINE CONEXIUNEA LUI CU
PĂMÂNTUL, IAR APOI CUVINTELE
ȘI FAPTELE NOASTRE JOACĂ
ROLUL ÎNTRERUPĂTORULUI CARE
ELIBEREAZĂ PUTEREA CERULUI.**

el are autoritatea, dar autoritățile centrale au puterea. Polițistul are cheile sau autoritatea guvernării, fiindcă a jurat să lucreze sub umbrela ei. Ceea ce spune el se bucură de susținerea autorității centrale. Nu uitați, doar omul are de drept jurisdicție asupra pământului; așadar, numai un om poate

conferi de drept cerului jurisdicție asupra pământului.

Mai există un aspect foarte important pe care trebuie să îl cunoașteți cu privire la credință. Dați-mi voie să fac referire din nou la Marcu 4 pentru câteva momente.

Pământul produce grâne de la sine: întâi lăstarul, apoi spicul, apoi bobul deplin în spic.

— Marcu 4:28

Nu uitați: Isus a arătat că pământul din această pildă este reprezentat de inima omului, de duhul acestuia, după cum am menționat înainte. Observați unde apare credința; nu vă surprinde aspectul acesta? Ea nu este produsul cerului, cum cred cei mai mulți oameni, ci se naște aici, pe pământ, și este produsul inimii voastre. Nu vă puteți ruga pentru credință și nici nu I-o puteți cere lui Dumnezeu. În cer nu este nevoie de credință. Acolo nu va mai fi nevoie de acordul nostru cu cerul. El este necesar doar pe pământ, și poate apărea doar în inima oamenilor pe pământ. După

A CUI A FOST ALEGEREA?

cum ne învață pilda din Marcu 4, există un singur mod în care putem obține credința: semănând Cuvântul lui Dumnezeu în inima voastră și lăsând să se desfășoare procesul punerii voastre în acord cu el. Atunci, dacă am nevoie de credință, ce voi face? Voi semăna Cuvântul lui Dumnezeu în inima mea și îl voi lăsa să crească până când credința va încolți acolo. Acesta este singurul mod în care apare credința.

Înainte să lăsăm în urmă pasajul din Marcu 4, aș vrea să mai vorbim despre seceră menționată în el.

*Când este coaptă roada, **pune îndată seceră în ea**, pentru că a venit secerișul.*

— Marcu 4:29

Eu cred că cea mai mare parte a Bisericii nu a fost învățată cum să folosească seceră, adică nu știe cum să sece ce are nevoie. În general, Biserica a fost învățată cum să dea, dar nu cum să cultive și să recolteze de pe urma a ce a semănat. Isus este foarte specific în acest verset, spunând că, atunci când recolta credinței noastre e pregătită, NOI trebuie să punem mâna pe seceră. Deși poate că am făcut o treabă grozavă semănând o sămânță prin credință, dacă nu știm cum să mânuim seceră, nu ne vom bucura de recoltă. Sincer să fiu, nici eu nu am știut nimic despre subiectul acesta până când Domnul a început să mă învețe despre modul în care operează Împărăția. Vă voi da câteva exemple care ilustrează ideea aceasta.

Am fost invitat să vorbesc la o biserică din Atlanta. Era un serviciu de miercuri seara și biserica nu era prea mare, însă pe mine nu mă deranja lucrul acesta. Mie îmi place pur și simplu să îi învăț pe oameni despre Împărăție. Când am sosit la biserică, mi s-a părut ciudat faptul că ușile erau încuiate și nu se afla nimeni acolo. Mai erau zece minute până la începerea serviciului. Am auzit în spatele meu o camionetă zgomotoasă, care părea să aibă probleme cu toba de eșapament. Am aruncat o privire spre ea și am văzut o camionetă veche, într-o stare jalnică, oprind în spatele străduței care ducea la

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

biserică. Nu am luat-o în seamă; la urma urmei, eram în centrul orașului Atlanta. În timp ce așteptam, s-a apropiat de mine un om care venea din spatele clădirii și s-a prezentat ca păstorul acelei biserici. Mi-a spus că îi părea rău că întârziase, dar camioneta lui cea veche nu pornise nicicum. Fusese nevoit să o pună în mișcare împingând-o pe o stradă înclinată și apoi ridicând piciorul de pe ambreiaj, fiindcă nici contactul nu funcționa. Mi-a spus că de multe ori nu reușea deloc să pornească mașina și că atunci trebuia să străbată pe jos cei opt kilometri până la biserică.

În timp ce îmi vorbea despre biserica lui, mi-a povestit că, deși era păstorul ei, rolul principal al congregației era de a hrăni oamenii nevoiași din zona centrală a orașului. În locația aceea, ofereau peste zece mii de porții de mâncare pe lună. În timp ce păstorul vorbea, deveneam tot mai supărat. Aveam în față un om al lui Dumnezeu care hrănea zece mii de oameni pe lună și care nu avea nici măcar o mașină funcțională? El era singura imagine a lui Dumnezeu pe care oamenii pe care-i hrănea aveau să o vadă vreodată. Dacă îl vedeau că de-abia se descurca de la o lună la alta, că era nevoit să meargă pe jos câte opt kilometri la treizeci și opt de grade în zilele de vară, ce încredere aveau că Dumnezeu îi putea ajuta pe ei? Mă puteam ocupa eu de problema aceea. Aveam acasă o mașină destul de nouă, cu treizeci și ceva de mii de kilometri la bord, pe care i-o puteam da. I-am spus ce plan aveam și că urma să trimit o persoană din echipa mea să aducă mașina în Atlanta. A fost încântat, desigur. Am petrecut seara aceea dând învățătură acestui păstor și micii lui biserici despre Împărăția lui Dumnezeu și felul în care funcționa ea în raport cu banii.

Când m-am întors acasă, am aranjat ca mașina să fie dusă în Atlanta. Când șoferul a venit la mine acasă după ea, știam că făceam o tranzacție spirituală consemnată în cer. Știam că, fiindcă trimiteam mașina aceea în Împărăția lui Dumnezeu, puteam crede că El îmi va da și mie una de care aveam nevoie. Nu sunt un om pasionat de mașini, adică mașinile nu prezintă mare interes pentru mine. Știu că pentru alții sunt foarte importante, dar pentru mine nu sunt. Pentru mine, o mașină e doar o unealtă. Îmi place să am o mașină

frumoasă, desigur, dar obișnuiesc să conduc o mașină până când e nevoie să fie înlocuită.

Când cel care urma să ducă mașina a trecut pe la mine, am intrat în garaj, mi-am pus mâinile peste mașină și am zis: „Tată, trimit mașina aceasta în lucrarea Ta și, în locul ei, primesc o mașină...” Am ezitat. Știu cât de specific este modul în care operează Împărăția lui Dumnezeu și eram conștient de faptul că simplul cuvânt „mașină” nu era suficient. Mai știam și că trebuia să fiu specific și că eu și Drenda trebuia să fim de acord cu privire la detaliile bunului pe care îl primeam. În timp ce stăteam pe loc, după ce mă opriseam în mijlocul propoziției, mi-am dat seama că nici nu știam ce fel de mașină voiam. Așa că am luat-o de la capăt: „Doamne, trimit astăzi mașina aceasta în lucrarea Ta și cred că primesc o mașină frumoasă în timp ce semăn această sămânță, dar va trebui să revin cu marca și modelul după ce mă hotărâsc.” Aceasta a fost tot; mașina s-a dus. Nu aveam în minte niciun model de mașină despre care să spun: „Da, pe acesta îl vreau.”

Au trecut câteva luni. Desigur, Drenda fusese de acord să dăm mașina și, la fel ca mine, nici ea nu avea idee ce mașină își dorea în schimb. În următoarele câteva luni, am vorbit despre mașini și, în sfârșit, ea a zis într-o zi: „Știi, cred că mi-ar plăcea o mașină decapotabilă.” I-am spus că eram de acord cu ea și că suna bine, dar ce fel de model? Noi nici măcar nu știam ce tipuri de mașini decapotabile erau pe piață. Dar, într-o zi, în timp ce mergeam să servim masa, soția mea a zis dintr-o dată:

- Asta e!

- Ce anume? am întrebat eu.

- Asta e, a spus ea arătând spre celălalt capăt al parcerii restaurantului unde ne opriserăm.

- La ce te referi? am zis eu.

- La mașina aceea. E cea pe care o vreau!

Atunci am văzut o decapotabilă frumoasă la capătul parcerii.

- Să mergem să vedem ce marcă e, am spus eu.

Am condus până acolo și am oprit în spatele acelei mașini.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Ei bine, nu era de mirare că ne plăcea. Era un BMW 645Ci, o decapotabilă frumoasă, fără îndoială, dar una foarte scumpă în același timp. Sincer să fiu, când am văzut marca, mi-am zis: „Ok, Doamne, arată-ne ce să facem.” Știam că nu aveam de gând să plătesc 115.000 de dolari pentru un BMW, dar mai știam și că Dumnezeu poate face lucruri uimitoare. Eu și Drenda nu am spus nimănui despre mașina aceea și nici nu am pomenit cuiva că ne căutam una.

După vreo două săptămâni, ne-a sunat fratele Drendei, zicând:

- Am găsit mașina Drendei!

- Ce vrei să spui că ai găsit mașina Drendei? am întrebat eu.

El mi-a răspuns:

- Am văzut mașina asta de vânzare și, dintr-o dată, am simțit că trebuie să fie a Drendei și că trebuie să vă spun despre ea.

- Ce marcă este? l-am întrebat.

- E un BMW 645Ci și e perfectă. Chiar perfectă. Are vreo doi ani, puțini kilometri la bord și nicio zgârietură. E perfectă. În plus, îl știți pe omul care o vinde.

- Chiar?

- Da, a zis el. Ar trebui să îl sunați.

Ei bine, când mi-a spus ce marcă și ce model era mașina, adică exact cel despre care eu și Drenda spuseserăm cu două săptămâni în urmă că ne plăcea, am știut că Dumnezeu pregătea ceva.

L-am sunat pe proprietar. Într-adevăr, îl cunoșteam și am stat puțin de vorbă despre mașină, iar el mi-a spus că era într-o formă grozavă. Apoi mi-a zis: „Știi, de când am tot vorbit la telefon despre mașina asta, am început să simt că ea ar trebui să fie a Drendei.”

Eu nici nu îi zisesem măcar că eram în căutarea unei mașini pentru soția mea. Am stat de vorbă puțin despre mașină, iar el mi-a spus în ce stare bună era automobilul lui. Apoi a zis: „Uite ce am de gând să fac: v-o vând vouă cu 28.000 de dolari.” Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Mașina valora mult mai mult decât atât. Când i-am spus Drendei, a fost în al nouălea cer. Am plătit mașina cu bani gheață și o avem și astăzi. Încă merge bine și arată grozav. Nu are nicio zgârietură și am făcut multe drumuri cu ea, cu muzica dată la maxim și cu soarele înviorându-ne după câte o zi obositoare.

A CUI A FOST ALEGEREA?

Călătoria noastră preferată a fost una făcută la volanul acestei mașini decapotabile uimitoare, prin munții statului Colorado. Proviiziile și echipamentul pentru camping erau în camionetă, iar cu mașina mică ne plimbam în timpul zilei. Fiica noastră, Kirsten, ne-a însoțit în această călătorie și țin minte că, într-o noapte, conduceam pe autostrada I-70 care străbătea statul Kansas, cu plafonul mașinii rulat. Kirsten stătea lungită pe bancheta din spate și dormea în timp ce eu conduceam. Stelele străluceau cu putere pe cer, iar drumul era liber; rareori trecea pe lângă noi câte un tir. Era una dintre serile acelea grozave în care vremea e perfectă și totul e minunat în jur. Am petrecut două săptămâni conducând prin Munții Stâncoși, ocazie cu care am descoperit cât de plăcut era să conduc mașina aceea. Experiența nu putea fi descrisă decât de un singur cuvânt: nemaipomenită!

Însă întrebarea de un milion de dolari rămâne. Cum a ajuns mașina la noi? De ce era exact modelul despre care spusese Drenda: „Asta e”? Am știut că Împărăția lui Dumnezeu a adus acea mașină în viața noastră. Când am semănat, dăruind celălalt automobil celui păstor, am știut că puneam în mișcare o lege spirituală. Atunci am spus că primeam în schimbul lui nu o mașină de teren, nu una sport, ci una frumoasă. Dar a fost nevoie ca eu și Drenda să luăm secera în mână. Mașina nu a putut ajunge la noi decât după ce am spus: „Asta este!” Deși aveam credință când m-am despărțit de cealaltă mașină, nu am început secerișul decât atunci când Drenda a exclamat: „Asta este!”

Am mai avut parte și de alt incident, care a evidențiat acest principiu într-un mod și mai impresionant. După cum știți, mie îmi place să vânez. Trăiesc într-o țară unde este vânat din belșug și sunt binecuvântat să pot vâna chiar pe proprietatea mea. Pe cei șazeci de acri ai noștri, vreo nouăsprezece sunt acoperiți de pădure și zece sunt mlăștinoși. În fiecare an vânez căprioare și vererițe. Sunt prin preajmă și ceva rațe și găște, dar nu știu de ce pe acestea nu m-am gândit niciodată să le vânez. De-a lungul anilor, o dată sau de două ori s-a nimerit ca eu și băieții să străbatem stufărișul și să

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

speriem niște găște pe care le-am prins pentru cină. Dar nu am mers niciodată la vânatoare de rațe.

Ei bine, cu câțiva ani în urmă, am văzut zeci și zeci de rațe așezându-se în zona noastră de stufăriș, așa că m-am gândit să încerc să vânez câteva. Gândul m-a umplut de entuziasm și nu-mi mai dădea pace. În sezonul de vânatoare de rațe din toamna aceea, am descoperit că aveam nevoie de antrenamente serioase ca să nimeresc rațele. Am reușit să prind câteva și am văzut că erau foarte gustoase. Am observat că, de mult ori, rațele nu erau în raza mea sau a armei mele, fapt care mă făcea uneori să ratez ținta. Foloseam arma obișnuită, cea cu care vânam iepuri și căprioare, un Remington modelul 11-87. Nu mă înțelegeți greșit, îmi place arma aceasta; este una grozavă. Dar auzisem că erau modele noi de arme, concepute special pentru vânatul rațelor. Erau camuflate și puteau fi încărcate cu gloanțe de opt centimetri lungime, care știam că erau de folos când trăgeam la distanță. Aveam de gând să caut o astfel de armă până la începerea sezonului următor.

Ei bine, sezonul rațelor s-a încheiat, eram acum în luna ianuarie și, în timp ce mă plimbam prin magazinul Cabela's, m-am gândit să mă îndrept spre raionul armelor, să văd cum arătau cele pentru vânătoria de rațe. Când am ajuns acolo, am văzut un raft întreg doar cu arme concepute pentru vânătoria acestor înaripate. M-am uitat la câteva dintre ele și mă gândeam să cumpăr una care-mi plăcea, dar costa două mii de dolari și mai erau luni bune până la începerea următorului sezon de vânătoare. „Voi aștepta”, mi-am zis în sinea mea. Dar, când eram gata să plec, am făcut ceva neobișnuit. În momentul acela, nici nu mi-am dat seama ce am făcut. Am acționat pur și simplu fără să mă gândesc. Mi-am îndreptat arătătorul spre armă și am zis cu voce tare: „Voi avea arma aceea, în Numele lui Isus.” Nu m-am gândit prea mult la cuvintele acelea; am făcut doar o declarație potrivit căreia urma să am arma cu pricina. În mintea mea aveam o imagine clară a armei pe care o doream.

După două săptămâni, am fost invitat la o conferință în mediul de afaceri. Acolo s-a întâmplat ceva ce mi-a atras atenția. După ce am vorbit, proprietarul firmei a venit la mine și mi-a spus că voia să

îmi facă un cadou, în semn de apreciere pentru participarea mea la acel eveniment. Mi-a zis: „Știam că îți place să vânezi, așa că ți-am adus această armă.” Am rămas uluit văzând că îmi cumpăraseră un Benelli nou-nouț, semiautomat, pentru vânătoria de rațe, exact ca modelul pe care îl văzusem în magazin și spre care îmi îndreptasem degetul! Observați tiparul? Cum a apărut în fața mea exact modelul de armă dorit? De-a lungul anilor dăruisem zeci de arme, dar nu pusesem niciodată mâna pe seceră. Cu alte cuvinte, semănasem cu credință și generozitate dăruindu-le, dar nu luasem niciodată seceră în mână. Nu spusese niciodată: „Doamne, aceasta este! Iată modelul pe care îl vreau.” Însă, în momentul în care am făcut-o, recolta a apărut!

...DUMNEZEU VOIA DOAR SĂ-MI ARATE CĂ MĂ IUBEA. EL MI-A ARĂTAT CĂ MĂ IUBEA CÂND L-A TRIMIS PE ISUS PENTRU MINE ȘI CÂND MI-A DAT ÎMPĂRĂȚIA!

Am relatat povestea armei de vânătoare unui coleg de slujire. El mi-a zis: „Da, presupun că Dumnezeu acționează așa uneori. El te binecuvântează cu un mic dar special, ca să-ți spună că te iubește.” M-am gândit la spusele lui și mi-am dat seama că nu era așa. Da, Dumnezeu mă iubea, dar El nu voia doar să-mi facă o surpriză cu un mic dar. Câinele, peștele și căprioarele care au venit exact în ordinea scrisă de mine, mașinile, toate acestea sosiseră nu pentru că Dumnezeu voia doar să-mi arate că mă iubea. El mi-a arătat că mă iubea când L-a trimis pe Isus pentru mine și când mi-a dat Împărăția!

Vreau să vă mai spun o poveste despre recoltă. După cum am pomenit deja, nu sunt un pasionat al mașinilor. Noi le conducem până când trebuie să le înlocuim. Un exemplu este mașina noastră de opt ani, o Honda Pilot. Ne place mașina aceasta; e utilă, merge bine, arată ca nouă, așa că o păstrăm. Dar ne-am gândit deseori să cumpărăm o mașină ceva mai mare pentru a transporta cu ea mai multe persoane și musafiri. Cu câtva timp în urmă, am închiriat un Cadillac Escalade pentru unul dintre evenimentele pe care le

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

găzduiam la Centrul Now, iau eu și Drenda l-am condus înapoi și încolo. Ne-a plăcut modelul. Era de culoarea perlei și ne plăcea mai mult varianta mai scurtă pe care o conduceam noi decât cea lungă a modelului Escalade. Am zis: „Pe asta o vrem: un Cadillac Escalade alb perlat, modelul mai scurt. Trebuie să cumpărăm unul ca acesta.” Eram destul de ocupați și nu am avut timp să începem să căutăm o asemenea mașină, nici să discutăm clar despre cumpărarea ei.

După vreo lună de zile, tocmai ieșisem din casă și mă duceam spre poartă să iau ziarul, când mi-a sunat telefonul celular. Un bărbat mi-a zis:

- Hei, pastore, vreau să-ți cumpăr un Cadillac Escalade. Ce culoare vrei să fie?

Luat prin surprindere, am răspuns:

- Oau, nemaipomenit. Drendei și mie ne plac cele alb perlat.

- Ok, a zis el. O să caut să văd ce gălesc.

În entuziasmul meu, am uitat să-i spun că preferam modelul mai scurt. Intenția lui era să caute unul de un an sau doi, în stare perfectă și cu foarte puțini kilometri la bord.

Nu am mai auzit nimic din partea celui om timp de aproximativ o lună, după care m-a sunat și mi-a spus:

- Am găsit mașina ta. Vino să ne întâlnim în cutare loc și o poți duce acasă.

Ne-am întâlnit cu el și Cadillacul Escalade cel alb era modelul mai scurt. Mașina era pur și simplu frumoasă!

- Îmi pare rău că a durat atât de mult până v-am contactat din nou, ne-a zis el. Am încercat din greu să găsc modelul mai lung, dar cererea e atât de mare încât nu am găsit niciunul disponibil. Nu am reușit să dau decât de modelul mai scurt. Sper că e ok.

Ok? Era exact modelul pe care îl doriserăm și despre care spusese că îl vom avea!

Revin cu aceeași întrebare: cum a apărut exact modelul de Cadillac Escalade pe care îl voiam noi? Ei bine, în primul rând, eu dăruisem opt mașini înainte de cea pe care o trimisesem păstorului amintit mai devreme. Dar nu spusese niciodată: „Asta este!” cu privire la o mașină până când Drenda a rostit aceste cuvinte cu

A CUI A FOST ALEGEREA?

privire la acel BMW. Acum, eu și soția mea ne puseseăm de acord și spuseseam cu voce tare: „Asta este!” De ani de zile am spus că Biserica a făcut o treabă destul de bună în a-i învăța pe oameni despre dărnicie, dar nu s-a descurcat deloc grozav în a-i învăța cum să secere. Privind la relatările anterioare, îmi puteți spune care este secera? Sper că este limpede! Eu semănasem cu credință, dăruind multe mașini, dar eu și Drenda nu ne puseseăm de acord pentru o mașină nouă. În plus, obișnuiam să folosim o bucată bună mașinile pe care le aveam. Însă în momentul în care am spus: „Aceasta este!” mașina a apărut. Secera este reprezentată de cuvintele noastre.

Moartea și viața sunt în puterea limbii; oricine o iubește îi va mânca roadele.

— Proverbe 18:21

A existat o vreme în care Biserica a insistat asupra învățaturii despre mărturisire. Am întâlnit oameni, și voi la fel, probabil, care spuneau ceva, după care își acopereau gura și ziceau: „Trebuie să am grijă ce mărturisesc.” Sarcina aceasta a păzirii cuvintelor noastre pare una nobilă și sunt de acord că ea ne va ajuta să păstrăm Cuvântul în inimă. Cu toate acestea, atenția îndreptată asupra a ceea ce mărturisim nu are nimic de-a face cu secera. Poftim? Am crezut că ai spus că secera e reprezentată de cuvintele noastre. Așa este, dar stăpânirea unei simple formule cu ajutorul căreia rostim cuvintele potrivite nu este cheia în sine.

Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: «Ridică-te și aruncă-te în mare» și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face [crede că se spune se va întâmpla], va avea lucrul cerut.

— Marcu 11:23

Repet: secera din Marcu 4 este reprezentată de cuvintele voastre! Până când acest capitol din Marcu aduce în discuție secera, el vorbește

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

deja despre procesul credinței și despre modul în care ajungem la ea. Textul biblic spune că, atunci când sămânța este matură, punem secera în ea, căci a venit vremea secerișului. Momentul recoltei a venit pentru că avem credință, punându-ne de acord cu cerul în inima noastră. Versetul de mai sus din Marcu 11 conține același principiu. Inima voastră crede Cuvântul, apoi vorbiți și descătușați autoritatea cerului. Dar observați cuvintele: „*crede că ce spune se va întâmpla*”. Testul credinței este dacă într-adevăr credeți ce spuneți. Simplul fapt că spuneți sau mărturișiți Cuvântul lui Dumnezeu nu este în sine totuna cu credința. Dacă inima voastră nu s-a pus în acord cu cerul, puteți mărturisi până la epuizare și tot nu se va întâmpla nimic. Ar trebui, atunci, să fim atenți la mărturisirea sau la inima noastră?

Om bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura.

— Luca 6:45

Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții. Izgonește neadevărul din gura ta și depărtează viclenia de pe buzele tale.

— Proverbe 4:23-24

Putem vedea limpede că ceea ce spunem vine din inimă și din ceea ce crede ea. Urmând procesul din Marcu 4, știm cum să schimbăm ceea ce crede inima noastră și cum să o aducem înapoi în acord cu cerul și cu credința. Apoi, când suntem pe deplin convinși, luăm secera, prin intermediul cuvintelor și acțiunilor noastre. Ați înțeles? Grozav; atunci să trecem mai departe.

În timp ce continuăm discuția noastră despre credință, vreau să supun atenției voastre o întrebare la care trebuie să puteți răspunde.

De unde știu dacă eu chiar am credință?

Întrebarea aceasta este una importantă, la care **trebuie** să cunoaștem răspunsul, fiindcă nu aveți cum să roștiți rugăciunea credinței fără să aveți credință. Sunt multe moduri de a vă da seama dacă aveți sau nu credință, multe simptome pe care trebuie să le cunoașteți și pe care să le căutați, fiindcă puteți lua multe decizii greșite, sub imboldul fricii, dacă nu aveți credință. Aceste hotărâri determinate de teamă vă vor ține întotdeauna robi blestemului acestui pământ și vă vor face să ratați ceea ce dorește Dumnezeu pentru voi. Care este, deci, dovada că aveți credință? Primul semn este simplu: puteți privi în urmă la definiția pe care am dat-o credinței și veți înțelege că adevărata cheie este să fiți pe deplin convinși în inima voastră. Însă de multe ori credem că suntem convinși, dar noi suntem de acord cu Cuvântul doar la nivelul minții, nu al inimii noastre. Trebuie să ajungeți să faceți deosebirea între cele două. Când sunteți convinși pe deplin, desigur că există un acord la nivelul minții cu ceea ce spune Cuvântul, dar în același timp știți că sunteți siguri, aveți o încredere care vă aduce pace și vă face să așteptați să primiți.

Credința înseamnă să fim siguri cu privire la ce sperăm și să avem certitudine cu privire la ce nu vedem.

— Evrei 11:1, NIV

Dacă aveți dovada că dețineți ceva, ați mai avea nevoie să vă asigure cineva de faptul că aveți lucrul respectiv? Desigur că nu. Tot astfel, când aveți credință, știți cu certitudine, aveți pace și încrederea că dețineți ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă s-ar putea să nu vedeți încă lucrul acela. Mulți oameni exprimă astfel starea aceasta: „Știu că știu că știu că îl am.” Această certitudine vine din interior și nu ține de ceea ce vă spun circumstanțele. Ea se află la nivelul omului duhovnicesc sau al inimii voastre. Teamă s-a dus și mintea nu vă mai este bombardată de gânduri săcâitoare care vă stârnesc îngrijorarea; știți că lucrurile sunt rezolvate.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Alt aspect al credinței este bucuria și așteptarea. Răspunsul vostru este aici. Îl aveți! Credința nu este doar sentimentul păcii sau al încrederii, deși îl veți avea și pe acesta. Ar trebui să fiți în stare să apărați poziția voastră, spiritual vorbind. Când spun lucrul acesta, gândiți-vă la o curte de judecată în care voi sunteți procurorul care interoghează martorul. De ce credeți ceea ce credeți cu privire la situația voastră? Cum v-ați apăra poziția? Există un singur răspuns: Cuvântul lui Dumnezeu.

De exemplu, dacă ar veni cineva la voi acasă și v-ar spune: „Hei, ieși afară din casa mea!” i-ați zice: „O, îmi pare rău; mai îngăduie-mi o zi și voi ieși”? Nici vorbă. Probabil i-ați râde în față, iar dacă omul ar continua: „Asta e casa mea; ieși afară dacă vrei să nu ne vedem

CREDIȚA ÎNSEAMNĂ SĂ FIM SIGURI CU PRIVIRE LA CE SPERĂM ȘI SĂ AVEM CERTITUDINE CU PRIVIRE LA CE NU VEDEM.

— **EVREI 11:1, NIV**

la tribunal”, răspunsul vostru probabil ar fi: „Nu e nicio problemă; ne vedem la tribunal!” În timpul audierii, i-ați arăta liniștit judecătorului actul de proprietate. Judecătorul ar arunca o privire spre el și l-ar aresta pe omul acela pentru hărțuire, hotărând că el trebuie să plătească toate cheltuielile de judecată. Încrederea voastră nu ar fi dată de ceea ce simțiți și de emoțiile voastre, ci de prevederile legii și de faptul că sunteți, de drept, proprietarii casei.

Când vine vorba despre credință, am observat că, deseori, oamenii care nu înțeleg ce este credința ajung cu ușurință într-o stare de confuzie, punându-și încrederea în acțiunile lor, nu în singura sursă a credinței, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Este ușor să confundăm acțiunea sau formula acționării pe baza Cuvântului lui Dumnezeu cu adevărata putere a Împărăției, care vine dintr-o inimă pe deplin convinsă. De exemplu, dacă ați semănat bani în Împărăția lui Dumnezeu și eu v-aș întreba de ce credeți că veți primi în schimb ceva în urma dărnicii voastre, răspunsul vostru nu ar trebui să fie:

A CUI A FOST ALEGEREA?

„Fiindcă în data cutare am dat o anumită sumă de bani.” O astfel de mărturisire privește doar la acțiunea voastră, la formulă, și nu este însoțită de ancora certitudinii. Siguranța voastră poate izvorî doar din Cuvântul lui Dumnezeu.

Nici nu mai țin minte pentru câți oameni m-am rugat și care, când i-am întrebat de ce cred că vor primi când mă rog eu, se uită pur și simplu la mine fără să-mi poată da un răspuns. Când îi întreb, eu vreau să văd credința lor, acordul lor cu cerul. Vreau să îi aud spunând: „Știi că voi primi pentru că Dumnezeu mi-a promis în cartea aceasta din Biblie și în versetul cutare din Biblie că lucrul respectiv este al meu.” După toate probabilitățile, dacă nu îmi pot spune un verset biblic pentru convingerea lor, nu sunt ancorați și nici nu au idee încotro se îndreaptă barca lor.

Nu uitați: credința poate exista doar atunci când cunoașteți voia lui Dumnezeu. De ce? Întrucât credința poate exista numai atunci când inima voastră este în acord cu voia lui Dumnezeu. Mulți oameni cred că au credință, dar realitatea este alta. S-ar putea ca mintea lor să accepte că Scriptura, Cuvântul lui Dumnezeu, este adevărat și bun, dar credința există numai când inima lor este pe deplin convinsă. În cazul multora, mintea lor este în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu, dar inima lor nu este adânc înrădăcinată.

Iată o ilustrație bună a ideii de mai sus, una care cred că va evidenția faptul că mulți dintre cei care cred că sunt în credință, în realitate nu sunt. Cum ar fi dacă v-aș spune că am descoperit de curând că cerul nu este albastru, cum afirmă oamenii, ci că ceea ce numesc ei albastru este de fapt galben? Cu alte cuvinte, aș afirma că toată viața am fost învățați greșit culorile și că albastrul nu este de fapt albastru, ci galben. Ce ați face? Ați rămâne șocați, după care ați pune mâna pe telefon și ați suna-o pe învățătoarea din clasa întâi, țipând la ea că v-a dat viața peste cap, învățându-vă greșit culorile? Nu prea cred. Reacția voastră nu ar fi una emoțională, care să poarte amprenta fricii; nu ați trăi o dramă în urma spuselor mele. Ați ști pur și simplu că sunt un idiot și ați ignora cuvintele mele ca pe unele iraționale, văzându-vă de treabă. De ce? Fiindcă sunteți pe deplin convinși că albastrul este albastrul!

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Să aplicăm acum exemplul meu la discuția despre credință. Ce s-ar întâmpla dacă ați fi pe deplin convingși de ceea ce spune Dumnezeu despre vindecare, dar un doctor v-ar spune că urmează să muriți de cancer? V-ați uita la el și v-ați spune că e un idiot, fiindcă ați ști că nu are cum să se întâmple așa ceva. De ce? Fiindcă ați fi absolut convingși cu privire la vindecarea pe care ne-o asigură Isus prin prețul plătit pentru noi. Înțelegeți cum stau lucrurile? Desigur, mulți oameni se roagă, dar dacă e să analizăm rugăciunile lor, vedem că ele nu sunt unele care exprimă credința, ci speranța, și că ei nu sunt siguri de rezultatul rugăciunilor rostite. Prieteni, de aceea este atât de important să ne zidim în Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să știm că voia Lui este să fim încrezători în ceea ce ne spune și să respingem ceea ce nu este voia Sa. Vă voi da un exemplu din viața mea care ilustrează cât de important este să ne hrănim cu ceea ce spune Dumnezeu despre viață.

Eram obosit, fiindcă avusesem parte de câteva săptămâni dificile în activitatea mea de om de afaceri (aceasta se întâmpla înainte să devin păstor). Programul meu era înțesat cu telefoane legate de vânzări și, desigur, apăsător de presiunea financiară a faptului că trebuia să trăiesc din comisioane. Mergeam la dentist pentru o plombă obișnuită. Totul a decurs normal, până când dentistul mi-a făcut o injecție cu novocaină. Când acul mi-a pătruns în gingie, am tresărit brusc, după care maxilarul mi-a amorțit instantaneu, nu treptat, cum era normal. Surprins de reacția aceea, i-am spus dentistului ce s-a întâmplat.

Mi-a zis:

- O, cred că am atins un nerv.

L-am întrebat îndată:

- E normal să se întâmple așa?

- Ei bine, de obicei se vindecă, mi-a răspuns el.

Poftim? Oare auzisem bine?

- Ce vreți să spuneți că de obicei se vindecă?

- În 80-85 la sută dintre cazuri, nervul se vindecă singur, fără vreun efect negativ permanent, m-a lămurit el.

Poftim? Frica a început dintr-o dată să-mi dea târcoale. Ce urma să se întâmple? Se va vindeca nervul sau nu? Gânduri pline de teamă se înghesuiau în mintea mea. După programarea aceea, fața mi-a rămas amorțită, spre deosebire de cele obișnuite, în care amorțeala se estompa treptat. După programarea la dentist, urma să întâlnesc un client la o oră distanță, așa că aveam timp să mă gândesc pe îndelete la cele întâmplate. Însă pe tot parcursul drumului am fost în agonie, nu din pricina durerii, ci a lipsei păcii și din cauza fricii care puneă stăpânire pe mine.

În a doua parte a acelei zile, în timp ce mă îndreptam spre casă, am trecut pe la un prieten. Fața îmi era amorțită în continuare și aveam nevoie de încurajarea cuiva că nervul meu se va vindeca. Observați greșeala făcută: nu am apelat la Cuvântul lui Dumnezeu, ci la un om care nici măcar nu era un credincios puternic. I-am spus ce mi se întâmplase și așteptam să aud: „Nu e mare lucru, Gary; se va vindeca!” În schimb,

cuvintele acelu prieten au fost: „O, nu! Un amic al meu a pățit la fel și nu i s-a vindecat fața niciodată; a rămas paralizat de atunci

**ÎN MOMENTUL ACELA, AM ȘTIUT
CĂ SINGURA MEA SPERANȚĂ ERA
CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU.**

încoace.” Nu-mi venea să-mi cred urechilor! Mintea mea era copleșită acum de frică. M-am prefăcut că nu sunt afectat de cuvintele acelea și i-am mulțumit pentru timpul acordat. Cuprins de disperare, am trecut pe la alt prieten, punând aceeași întrebare. Am primit același răspuns șocant: „O, nu! Și unui amic al meu i s-a întâmplat la fel și nu s-a mai vindecat. A rămas cu fața paralizată până în ziua de azi.”

După vizita aceea, am fost distrus. Știam (la nivelul minții) că Dumnezeu vindecă, dar nu reușeam să scap de frică. Inima mea nu era convinsă. Noaptea aceea a fost o adevărată agonie! Mintea mea era cuprinsă cu totul de teamă, iar maxilarul îmi era în continuare amorțit, de parcă de-abia ieșisem din cabinetul dentistului. În timp ce încercam să dorm, am început să simt o ușoară durere sub urechea dreaptă. Nu cumva...? Cu un an sau doi în urmă, tatăl meu se luptase cu o paralizie facială și îmi spusese că primul simptom

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

fusese o durere sub ureche. Paralizia aceasta apare când nervul care controlează mușchii faciali, care trece printr-un mic orificiu din osul aflat chiar sub ureche, este afectat de o infecție sau o inflamație.

În timp ce stăteam întins în pat și încercam să adorm, în mintea mea răsunau la nesfârșit cuvintele: „Vei suferi o paralizie facială, exact ca tatăl tău.” Când m-am trezit dimineața, aveam o paralizie facială de toată frumusețea! Pe lângă maxilarul amorțit, nu-mi simțeam deloc toată partea dreaptă a feței și nici nu-mi puteam închide ochii sau gura. Eram un dezastru.

Am mers la medicul de familie să îmi confirme suspiciunea. După ce m-a examinat, m-a privit și mi-a spus că, într-adevăr, aveam paralizie facială. L-am întrebat: „Ce urmează?” Răspunsul lui a fost: „Ei bine, în 80-85 la sută dintre cazuri, se vindecă fără urmări permanente.”

Chiar spusese ce mi s-a părut mie că aud? În momentul acela, am știut că dădusem de necaz. Știam că Diavolul nu avea să se oprească acolo și nu voiam să văd ce urma. Cunoșteam suficiente despre războiul spiritual ca să îmi dau seama că mă îndreptam în direcția greșită. Nu uitați, incidentul a avut loc cu ani în urmă, când nu știam prea multe despre lucrurile acestea. Dar cunoșteam destul cât să înțeleg că trebuia să abordez problema spiritual, dacă voiam să am șanse de izbândă. Mi-am dat seama în același timp că era o capcană demonică, menită să mă prindă pe picior greșit, într-o perioadă în care eram obosit și în care nu anticipam sosirea altui necaz.

În momentul acela, am știut că singura mea speranță era Cuvântul lui Dumnezeu. Prin propriile puteri, nu reușeam cu niciun chip să pun capăt fricii care îmi cuprinsese mintea. Așa că am scris pe niște cartonașe versete din Biblie despre vindecare și le-am pus peste tot prin casă. M-am pocăit înaintea Domnului și am început procesul dezvoltării credinței în inima mea. Știam că trebuia să semăn Cuvântul în inimă pentru a vedea credința crescând, așa că meditam la Cuvântul Domnului pe parcursul zilei.

La început, nu s-a schimbat nimic. Fața mea a rămas amorțită și mă luptam continuu cu duhul de teamă. După aproximativ o

săptămână, starea mea de sănătate era aceeași, dar s-a întâmplat ceva! Potrivit procesului pe care îl găsim descris în Marcu 4:26, pe măsură ce am semănat Cuvântul în inimă, credința a început să prindă contur, întâi ca un lăstar, după aceea ca un lujer pe care a apărut spicul și apoi ca grăunte de grâu deplin în spic.

Pe parcursul acestui proces întreg, nu are loc acordul între convingerea noastră și voia cerului, deci încă nu apare credința. Cu toate acestea, deși eu nu văd schimbarea și nici nu știu cum se desfășoară procesul, conform textului din Marcu 4, lucrurile totuși se schimbă. Schimbarea despre care vorbesc nu se manifestă pe tărâmul fizic, dar ea are loc în inima noastră. Dacă ne ținem strâns de Cuvântul divin, el schimbă de la sine, încetul cu încetul, sistemul de convingeri al inimii noastre, de la necredință la acordul cu cerul. În cazul meu, m-am ținut strâns de Cuvânt, știind că era singurul meu răspuns.

Dintr-o dată, într-o zi, în timp ce mă plimbam prin casa în care puseseam pretutindeni acele cartonașe cu versete despre vindecare, s-a întâmplat că mi s-a oprit privirea asupra unuia pe care îl mai văzusem de o sută de ori. Dar, de data aceasta, când l-am văzut, s-a petrecut ceva! Dintr-o dată, ungera a venit peste mine, frica a plecat într-o clipă și AM ȘTIUT că am fost vindecat. Da, fața încă îmi era amorțită. Nu era nicio schimbare, dar eu știam că am fost vindecat. În două ore, fața îmi revenise complet la normal și toată amorțea dispăruse. Slavă Domnului! Cuvântul funcționează!

Deși lăsasem viața mea spirituală să slăbească în urma neglijenței mele și a programului încărcat, mi-am dat seama de greșeala mea și m-am pocăit de nesăbuiința dovedită. Aceasta se întâmpla cu mult timp în urmă, când abia începeam să învăț despre felul în care funcționa credința și când nu aveam experiență în domeniul acesta. Privind în urmă, văd că am fost necugetat întrebându-i pe oameni despre viitorul meu când am dat de necaz, în loc să apelez direct la Cuvântul lui Dumnezeu. Odată ce am înțeles ce se petrecea, m-am îndreptat plin de încredere spre Cuvântul divin. Din păcate, cei mai mulți oameni nu au încredere în acest proces, pentru că nu au primit niciodată învățătură despre credință și despre modul în care vine ea.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Fiindcă nu sunt conștienți de proces, atunci când se confruntă cu presiunea, nu se mai țin strâns de Cuvânt, gândindu-se că el nu funcționează.

Înțelegeți contraatacul Satanei

Când a venit la biserica noastră, Christine nu știa prea multe despre Dumnezeu. S-a născut din nou la unul dintre serviciile noastre de duminică dimineața și viața ei a fost schimbată radical. Noi avem la biserică un curs de „Orientare în Împărăție”. Unul dintre subiectele despre care vorbim este dreptul nostru legal de a primi vindecare. Christine avea probleme cu auzul de ani de zile. De fapt, folosea un aparat auditiv de patruzeci de ani și își pierduse deja auzul în proporție de peste cincizeci la sută. Mama ei era surdă și fratele ei suferea de aceeași deficiență de auz. Când Christine a auzit că ea, în calitate de credincioasă, avea dreptul legal de a fi vindecată, a fost atât de entuziasmată!

În timpul cursului, soția mea și-a pus mâinile peste ea, s-a rugat ca auzul ei să fie restaurat și, instantaneu, Christine a auzit perfect. A început să strige, să plângă și să Îl laude pe Dumnezeu. Când soția mea, Drenda și Christine au venit și mi-au spus vestea cea bună, am simțit imboldul de a o preveni cu privire la contraatacul Satanei. I-am spus Drendei să o instruiască pe Christine ca, dacă simptomele reapăreau, să se adreseze cu îndrăzneală problemei, să declare că ea era vindecată și să poruncească Satanei să plece. A doua zi dimineața a venit testul. Auzul ei scăzuse din nou, așa că a procedat exact cum îi spusese: „Nu! Satan, eu nu primesc lucrul acesta. Sunt vindecată și *am fost* vindecată, în Numele lui Isus!” Poc! Urechile i s-au desfundat cu un pocnet și au rămas așa de atunci încoace.

Nu uitați că Satana va contraataca, încercând să recucerească teritoriul pierdut. Nu îi dați voie să o facă. Țineți-vă tare de Cuvântul lui Dumnezeu!

În capitolul acesta, am căutat să vă ajut să înțelegeți ce este credința, cum operează ea, cum să știți dacă sunteți în credință și cum să dobândiți credință. Pentru ca Împărăția lui Dumnezeu

A CUI A FOST ALEGEREA?

să opereze în viața voastră, trebuie să știți ceva. Nu uitați că Isus i-a spus femeii: „Credința ta te-a vindecat.” La fel va fi și în cazul vostru: credința voastră, inima pe deplin convinsă de ceea ce spune cerul și luarea secerii în mână vor constitui răspunsul vostru pentru orice problemă sau nevoie ați întâmpina în viață.

CAPITOLUL 6

BINECUVÂNTAREA DOMNULUI

Stăteam la masă la un restaurant împreună cu soția mea și cu o invitată a bisericii noastre. Era în jur de ora zece seara și tocmai încheiaserăm un serviciu plin de putere. Chelnerul a venit să ne ia comanda și am intrat în vorbă. Invitata mea a început să-i spună cât de grozav fusese serviciul și i-a vorbit despre biserica noastră. Apoi l-a întrebat: „Îți place să vânezi?” Chelnerul i-a răspuns afirmativ. Invitatei mele îi plăceau poveștile mele vânătorești; îi dăruisem în seara aceea cartea mea intitulată *Faith Hunt*, pe care voia să o ducă unui prieten de acasă. Cartea respectivă era așezată pe podea, lângă mine.

Chelnerul i-a povestit despre partidele lui de vânătoare, la care nu reușise niciodată să prindă o căprioară. Musafira noastră și eu am început să-i explicăm cum opera Împărăția lui Dumnezeu și că se putea aștepta ca, potrivit legilor ei, să își primească vânatul ori de câte ori mergea să-l prindă. Omul nu știa ce să creadă despre noi. Mi-am amintit de cartea pe care o aveam cu mine și i-am oferit-o. I-am spus invitatei noastre că îi voi da ei alt exemplar și a fost de acord. Chelnerul mi-a mulțumit și mi-a promis că o va citi, dar m-am gândit că aceea era, probabil, ultima dată când auzeam de el. M-am înșelat.

Un an mai târziu, aceeași invitată a venit la noi la biserică; mi-a spus că îi plăcuse mult restaurantul unde o duseserăm data trecută și m-a întrebat dacă puteam merge tot acolo. Așa am făcut. Când ne-am

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

așezat la masă, am fost surprinși să vedem că a venit să ne servească același chelner de data trecută. Când s-a apropiat, s-a uitat la noi și a zis:

- Hei, ați fost aici acum un an și am vorbit despre vânatoare.

- Da, ne amintim, am zis noi.

- Am citit cartea pe care mi-ați dat-o și am făcut ce scria în ea.

Anul trecut am prins două căprioare și mă aștept să prind două și anul ăsta, ne-a spus el.

Am fost entuziasmați auzind povestea lui, dar nu surprinși. Împărăția funcționează de fiecare dată!

Am ținut la un moment dat o întâlnire pentru aproximativ douăzeci și cinci de păstori, explicându-le Împărăția și modul în care operează ea. A fost o întâlnire grozavă. Mă pregăteam să plec din sală și personalul nostru făcea curățenie când unul dintre păstori s-a întors înăuntru. El și soția lui au venit la mine și la Drenda, întrebând dacă puteau sta de vorbă cu noi. Păstorul a început să ne spună că locuința lui urma să fie vândută la licitație dacă nu achita 6.900 de dolari până la finalul săptămânii. Mi-a explicat că nu avea decât o sută de dolari pe numele lui, bancnotă pe care o ținea acum în mână. „E tot ce am, a zis el, dar vreau să semăn suma aceasta, așa cum ne-ai învățat azi, și am dori ca tu și soția ta să vă puneți de acord cu noi pentru banii de care avem nevoie săptămâna asta.” Ne-am ținut de mâini, ne-am rugat și I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru bani.

O lună mai târziu, l-am întâlnit pe același păstor la alt eveniment și omul a alergat spre mine plin de entuziasm. „Trebuie să-ți spun ce s-a întâmplat, a zis el. Nu ți-am povestit când am vorbit înainte, dar eu și soția mea avem o afacere de imprimare de tricouri, de care ne ocupăm cu jumătate de normă și pe care o desfășurăm la noi în garaj când avem comenzi. Nu câștigăm prea mult din ea, dar din când în când avem câte o comandă. Ei bine, a doua zi după ce ne-am rugat cu voi, am primit câteva comenzi, însumând 8.900 de dolari. Am avut mult de lucru în săptămâna aceea, dar până vineri am onorat comenzi în valoare de 6.900 de dolari, cât aveam nevoie pentru a nu pierde casa. Vă mulțumim!”

Am participat la o conferință pentru păstori organizată în Carolina de Nord, la care au participat vreo cinci sute de persoane.

Eu nu eram vorbitorul, ci unul dintre participanți. A venit la mine un om care mi-a zis: „Vreau să stau de vorbă cu tine.” Era un păstor din Germania, care avea de relatat o poveste interesantă.

Fiul lui, care era adolescent, a făcut cumva rost de niște CD-uri ale mele. După ce le-a ascultat, a hotărât că va primi prin credință un PlayStation 3, fiindcă nu avea bani să cumpere unul. Presupun că toată lumea știe ce este un PlayStation 3, dar în cazul în care nu aveți idee, este vorba despre un sistem de jocuri pentru computer. Păstorul mi-a spus că fiul lui a venit într-o zi la el în birou și l-a întrebat dacă era gata să se pună de acord cu el pentru un PlayStation 3. Fiul i-a explicat tatălui ce a învățat de pe CD-urile mele și cum voia să semene o sămânță și să se roage împreună cu tatăl lui pentru subiectul acesta. Păstorul mi-a spus că el nu s-a mai gândit prea mult la cele întâmplate dar că, în calitate de păstor al bisericii, a primit o sămânță de la fiul lui, un dar bănesc oferit bisericii. El și băiatul lui s-au rugat împreună și s-au învoit ca fiul să primească un PlayStation 3, după care au considerat chestiunea rezolvată.

A doua zi, un om de la biserică l-a sunat pe păstor și l-a întrebat dacă fiul lui nu ar fi vrut să câștige niște bani de buzunar, ajutându-l la un proiect pe termen scurt pe care îl desfășura. Băiatul a fost încântat și a câștigat suficienți bani în urma aceluia proiect de două zile cât să își cumpere un PlayStation 3.

Lucrul acesta a atras atenția băiatului și, după două săptămâni, s-a dus din nou în biroul tatălui său, întrebând dacă se puteau învoi cu privire la altceva. Păstorul i-a răspuns: „Bineînțeles”, dar a rămas puțin surprins când fiul lui l-a întrebat dacă se învoia împreună cu el să ceară ca Dumnezeu să îi dea mușchi mai mari. Păstorul mi-a povestit că nu a știut cum să răspundă cu privire la această cerere a fiului său. În cele din urmă, i-a spus băiatului că trebuia să își facă și el partea lui când cerea mușchi mai mari și că se va învoi cu el dacă fiul lui înțelegea lucrul acesta. Băiatul a fost de acord. Așa că au semănat din nou o sămânță, s-au pus de acord și s-au rugat pentru cererea băiatului.

A doua zi, în fața casei lor a oprit o mașină. Era o familie de la biserică. Păstorul s-a dus să îi întâmpine și cei doi soți i-au spus că,

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

făcând ordine în garaj, au dat peste un set de haltere pe care s-au gândit că le-ar putea vrea băiatul lui. Dacă acesta nu le dorea, poate că păstorul cunoștea pe altcineva interesat de ele. Păstorul mi-a spus că nimeni altcineva nu știa nimic despre dorința băiatului său de a avea mușchi mai mari și că ei doi se rugaseră pentru aceasta doar cu o seară în urmă. Păstorul mi-a spus că a rămas șocat! S-a întors înapoi în casă și i-a zis băiatului: „Unde sunt CD-urile acelea?”

Relatările de felul acesta sunt obișnuite. Aud mereu asemenea mărturii și aș vrea ca ele să fie comune și în viața ta. Până acum am lămurit și am discutat câteva aspecte cheie legate de modul în care operează legile Împărăției lui Dumnezeu, precum și despre cel în care acordul sau credința sunt necesare pentru ca cerul să capete legitimitate sau jurisdicție pe pământ. Acum, să mergem mai departe și să vedem cum ne pot ajuta aceste legi ale Împărăției în privința nevoilor noastre financiare.

Binecuvântarea Domnului îmbogățește și El nu lasă să fie urmată de niciun necaz.

— Proverbe 10:22

Când am văzut prima dată versetul acesta, mi-am zis: „Cu siguranță el nu înseamnă chiar ceea ce spune, nu-i așa?” Dar am descoperit că semnificația lui este exact aceasta! Pentru a înțelege despre ce vorbește pasajul, va trebui să privim înapoi, la începuturi, când a fost creat omul.

Ba încă cineva a făcut următoarea mărturisire:

„Ce este omul, ca să-Ți aduci aminte de el sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai prejos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: toate le-ai pus sub picioarele lui.”

În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus.

— Evrei 2:6-8

Am mai citit o dată pasajul acesta, însă el este de o importanță crucială pentru discuția de acum. Privind retrospectiv, când a fost creat omul, tot pământul a fost așezat sub stăpânirea lui. Nimic nu i-a rămas nesupus. El a stăpânit peste pământ de pe o poziție de autoritate delegată și a purtat coroana autorității pe care o reprezenta. Era înveșmântat cu ungerea ei și onorat cu poziția lui de autoritate. Satana, care se răzvrătise împotriva lui Dumnezeu, fusese aruncat pe pământ înainte să fie creat Adam. Satan îl disprețuia pe om, fiindcă s-a trezit sub stăpânirea acestei creaturi care purta coroana autorității lui Dumnezeu. Satana trebuia să se supună acum acestei fapături care, în starea ei naturală, de ființă fizică plămădită de Dumnezeu, era mult mai slabă

decât el. Însă, din punct de vedere spiritual, fiecare cuvânt pe care îl rostea Adam avea aceeași autoritate ca și cum ar fi fost spus de Dumnezeu Însuși. Adam, un fiu al lui Dumnezeu, stăpâna peste pământ de pe această poziție uimitoare care emana autoritatea și măreția.

**„BINECUVÂNTAREA DOMNULUI
ÎMBOGĂȚEȘTE ȘI EL NU LASĂ
SĂ FIE URMATĂ DE NICIUN
NECAZ.”**

— PROVERBE 10:22

Așa că Satan l-a urât pe omul acesta și a poftit autoritatea pe care o avea el asupra pământului. Singurul lui răspuns la situația în care se găsea era să-i ia cumva omului coroana, poziția pe care o avea. Exista însă o mică problemă. Satana nu avea puterea de a-i lua lui Adam coroana; singura lui speranță era să-l amăgească pe om cumva, făcându-l să își dea singur coroana jos. A reușit să o convingă pe Eva că Dumnezeu nu era vrednic de încredere și că viața avea mult mai mult de oferit decât ceea ce le dădea Dumnezeu; astfel, Adam și Eva au ales să îl creadă pe cel rău mai mult decât pe Dumnezeu și s-au făcut vinovați de trădare față de Creatorul lor. În final, Adam și Eva și-au pierdut poziția legală de autoritate în cadrul Împărăției lui Dumnezeu, iar Satan a devenit dumnezeul acestei lumi, cum vedem că îl descrie Pavel în 2 Corinteni.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Dumnezeul acestui veac a orbit mintea necredincioșilor, ca să nu poată vedea lumina Evangheliei slavei lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu.

— 2 Corinteni 4:4, NLT

Înainte de răzvrătirea lui, Adam s-a bucurat de toate beneficiile unui fiu. Tot ce avea Dumnezeu era la dispoziția lui, pentru a se bucura de ele, și omul nu avusese parte nici măcar o dată în viață de o zi în care să-i lipsească ceva sau în care să îl încolțească vre o teamă. Tot ce avea nevoie pentru a trăi pe planeta Pământ fusese deja așezat pe ea înainte să fi fost el creat. Dacă ne gândim la a șasea zi a creației, din cartea Geneza, vedem că omul a fost creat la finalul ei, fiind ultima parte a planului creator al lui Dumnezeu care trebuia așezată la locul ei. Destinul lui era de a trăi în a șaptea zi, cea pe care Dumnezeu a declarat-o o zi de odihnă nu pentru că El era obosit, ci fiindcă Își încheiase creația și totul era complet. Gândiți-vă câte va clipe la cele duse la bun sfârșit de Dumnezeu și la planul glorios pe care El îl avea pentru om. Din păcate, Adam a renunțat la tot și, în felul acesta, și-a pierdut poziția pe care o avea în Împărăție.

Când Dumnezeu S-a apropiat de el, după ce omul alesese neascultarea, i-a zis lui Adam:

Blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă durere să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.

— Geneza 3:17b-19

Primul aspect pe care aș vrea să îl observați este acela că nu Dumnezeu a blestemat pământul, ci Adam. Omul avea stăpânire deplină asupra pământului. Fusese însărcinat să aibă grijă de planeta aceasta. Ca unul care a avut stăpânire completă și absolută asupra

pământului, Adam s-a făcut vinovat de trădare față de autoritatea divină și, prin alegerea lui, L-a dat pe Dumnezeu la o parte. Decizia lui a avut urmări majore nu doar asupra propriei persoane, ci a întregului pământ și a fiecărei ființe omenești care avea să trăiască de atunci încolo pe această planetă. Deși omul și-a păstrat jurisdicția asupra tărâmului pământesc pe care i-o dăduse Dumnezeu, nu a mai putut cârmui din perspectiva coroanei și stăpânirii pe care le reprezentase cândva și care susținuseră autoritatea lui. Fiind acum despărțit de viața însăși, pe pământ a ajuns acum să stăpânească moartea, un concept necunoscut lui Adam.

Dumnezeu l-a confruntat pe Adam cu privire la ceea ce făcuse omul și i-a spus că acum, din pricina păcatului săvârșit, își pierduse poziția legitimă din cadrul guvernării divine. Și fiindcă Adam fusese reprezentantul acestei guvernări pe pământ, cerul și-a pierdut reprezentarea legitimă prin care avusese jurisdicție asupra pământului. În al doilea rând, pământul însuși a fost afectat și nu mai aducea aceleași roade ca la început, în Eden. Acum era nevoie de truda chinuitoare a lui Adam și de sudoarea frunții lui pentru ca pământul să îi dea roadele de care avea nevoie pentru a supraviețui. Spinii și ciulinii au năpădit ogoarele și viața a devenit grea; supraviețuirea a ajuns să fie un mod de viață.

Eu numesc această viață grea și mentalitatea supraviețuirii, îmbibate de mirosul fricii și al morții, care și-a pus amprenta asupra fiecărui om de la Adam încoace, sistemul pământesc supus blestemului. În cadrul lui am crescut eu și voi, în acest sistem al supraviețuirii pe care îl cunoaștem cu toții prea bine. David îl numește valea umbrei morții, în Psalmul 23.

Chiar dacă umblu prin valea umbrei morții, nu mă voi teme de niciun rău, căci Tu ești cu mine.

— Psalmul 23:41, ESV

Este un tărâm unde în aer stăruie mirosul fricii morții. Dar căderea în păcat a adus încă o consecință negativă. Omul și-a pierdut

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

relația cu Dumnezeu și, prin urmare, nu se mai cunoaște pe sine și nu mai știe pentru ce scop a fost creat și care este identitatea lui. Când omul a fost creat, a primit un scop, o însărcinare. El era chemat să conducă pământul în numele lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, avea o însărcinare primită din partea Creatorului și viața lui avea un scop. Însă acum toată mentalitatea lui a cunoscut o schimbare, urmărind simpla supraviețuire. Scopul lui este limitat la supraviețuire.

Acum, fiecare decizie pe care o ia omul este filtrată prin acest blestem al supraviețuirii, urmărind fie găsierea, fie acumularea celor necesare. Pacea a dispărut; fiecare zi înseamnă doar trudă chinuitoare și sudoare. Singura scăpare posibilă din această viață redusă la supraviețuire, din această goană a șoarecilor, cum o numim noi

ÎN SISTEMUL PĂMÂNTESC BLESTEMAT AL SUPRAVIEȚUIRII, TOȚI AU OBOSIT DE ATÂTA ALERGARE.

astăzi, este de a ajunge cumva să avem destule provizii puse deoparte ca să ne putem opri în sfârșit din alergare. Acesta este visul fiecărui om și al fiecărei femei de la căderea în păcat încoace. Acesta este scopul de căpătâi: să înceteze

să mai alerge. Orice om destul de norocos să fi strâns provizii în plus le adună acum cu mare grijă și le păzește. Se ține strâns de ele, de teamă să nu le piardă, căci altminteri va fi nevoit să alerge din nou, cu trudă și sudoare.

După cum spuneam, visul omului, obiectivul supraviețuirii, este de a găsi cumva suficiente provizii încât să își poată înceta alergarea de sclav al supraviețuirii și să găsească odihna. Vreau să mă asigur că ați înțeles clar acest fapt: în sistemul pământesc blestemat al supraviețuirii, toți au obosit de atâta alergare.

Țin minte că stăteam de vorbă într-o dimineață cu un păstor. Îmi spunea că, în fiecare dimineață, îi plăcea slujirea până în momentul în care își amintea de starea lui financiară, de datorii și de lipsa banilor. Mi-a spus că problemele lui financiare îl sufocau și că îi răpeau toată bucuria slujirii. Nu doar păstorii se confruntă cu

o asemenea anomalie. Ea este un mod de viață pentru majoritatea familiilor care sunt înglodate în datorii, trăind de pe o lună pe alta.

Toată lumea caută o cale de ieșire și singura variantă este bogăția, situația în care omul ajunge să aibă mai mult decât suficient. În contextul sistemului pământesc supus blestemului, identitatea este definită acum de ceea ce ai și de banii pe care îi poți câștiga. Mai întâi, omul încearcă să își ascundă goliciunea, pierderea adevăratului scop pentru care a fost creat și a identității sale, așa că apelează la un surogat. Încearcă să înlocuiască ungera lui Dumnezeu, care îl acoperea cândva cu atâta slavă, punând în locul ei bogăția. Apoi, încearcă să înlocuiască poziția lui de onoare, de pe care conducea Împărăția lui Dumnezeu, cu mândria vieții și a conducerii exercitate asupra altor oameni. Omul este consumat acum de o singură dorință: de a obține sau de a strânge avere. Identitatea lui se leagă acum de câte bogății are și de câtă putere poate exercita asupra altora. Statutul și poziția în societate sunt foarte importante pentru stima de sine a omului căzut.

Gândiți-vă puțin. Care este de obicei prima întrebare pe care un bărbat o pune altuia? „Cu ce te ocupi?” De ce? Suntem cu adevărat preocupați sau interesați? Nu chiar, însă această întrebare stabilește nivelul respectului pe care îl acordăm celeilalte persoane. Cu alte cuvinte, ne întrebăm: „Cine este omul acesta? Ce poziție sau ce statut are în sfera pământescă? Oare cât respect trebuie să îi arăt?” Doamnelor, vorbesc acum doar din perspectiva bărbaților. Îmi dau seama că voi, femeile, acționați având o perspectivă cu totul diferită asupra identității.

Acest sistem pământesc blestemat continuă să opereze și astăzi! Oamenii își trec toate deciziile prin filtrul străngerii banilor. Se mută dintr-un stat în altul pentru o slujbă mai bine plătită, fără să se gândească nici măcar o clipă care este de fapt scopul lor. Toți își doresc să fie niște staruri rock. De ce? Din cauza identității (a poziției) și a bogăției.

S-a realizat un studiu în rândul mai multor mii de elevi de gimnaziu pe tema ocupației pe care doresc să o aibă când cresc mari. Șaizeci și cinci la sută dintre ei au spus că obiectivul lor în domeniu

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

este să devină faimoși. Faimoși? Din câte știu eu, a fi faimos nu este o ocupație în sine.

Alt studiu a scos la iveală faptul că treizeci la sută dintre angajați își detestă locurile de muncă și altul a descoperit că la patruzeci la sută dintre cei intervievați nu le place ceea ce fac! Atunci de ce sunt acolo? Fiindcă sunt sclavii supraviețuirii, trudind și asudând zi după zi doar ca să rămână în viață. Scopul și pasiunea nu fac parte din ecuație pentru cei mai mulți dintre acești angajați; factorul motivator este reprezentat de plata facturilor. Sclavia față de nevoia câștigării banilor lasă puțin loc pentru opțiuni. Câștigă de fiecare dată cel care plătește cel mai bine. Goana de fiecare zi e numită alergarea șoarecilor. Este cea în contextul căreia trăim eu și voi. Gândiți-vă la imaginea unui hamster care aleargă cât de repede poate pe roata lui care se învâрте la nesfârșit, fără a-l duce nicăieri. Când îl privim, râdem și ni se pare că e amuzant. Dar în lumea reală, situația nu este cătuși de puțin amuzantă. Oamenii mor pe roata aceea și nu ajung niciodată unde au sperat că vor sfârși.

Să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea, nu vă îngrijorați în privința aceasta. Căci lumea păgână aleargă după asemenea lucruri și Tatăl vostru știe că aveți nevoie de ele. Căutați Împărăția Lui Dumnezeu, iar lucrurile acestea vi se vor da și ele.

— Luca 12:29-31, NIV

Alergarea cu multă trudă și sudoare este singurul sistem pe care-l cunoaștem. Dacă v-aș spune că trebuie să scăpați de orice datorii în decurs de doisprezece luni, în sensul că TREBUIE NEAPĂRAT să nu mai aveți niciuna, altminteri toată familia voastră va fi trimisă pentru totdeauna la Polul Nord (folosesc un exemplu extrem, pentru a sublinia ideea), ce ați face? Vă spun eu ce veți face. Ați începe imediat să concepeți un plan pentru a asuda mai mult și a alerga mai repede. Ați zice: „Ei bine, aș putea să mai lucrez câteva ore în plus în alte părți. Soția mea și-ar putea lua și ea încă o jumătate

de normă, iar copiii ne-ar putea ajuta și ei.” Vedeți voi, acesta este singurul sistem de acoperire a nevoilor voastre pe care îl cunoașteți: cel al trudei și sudorii. Dați-mi voie să vă prezint încă o imagine a acestui sistem.

Să presupunem că, plimbându-mă pe strada voastră, aș găsi o pungă maronie de hârtie pe cealaltă parte a drumului, în care s-ar găsi zece milioane de dolari. Aș fi nespus de entuziasmat, dar aș ști că ar trebui să anunț autoritățile. Fiindcă vă cunosc pe voi, aș da fuga până în casa voastră și v-aș ruga să îmi dați voie să folosesc telefonul. Aș suna la poliție în timp ce voi ați sta lângă mine. Le-aș spune ce s-a întâmplat și ce am găsit. După o tăcere scurtă, în răstimpul căreia polițiștii își verifică baza de date, m-ar informa că nu a raportat nimeni pierderea acelei sume și că o pot păstra. (Nu cred că ar spune așa ceva, dar aleg varianta aceasta de dragul ilustrației mele.) La auzul acestor cuvinte, aș sări în sus, strigând de bucurie. Apoi v-aș spune și vouă vestea, în timp ce eu aș fi în al nouălea cer.

Voi ați zâmbi politicios în vreme ce eu m-aș bucura și v-aș explica toate cele întâmplate. Dar ce credeți că ați face în timp ce i-ați relata soției, la masa de seară, întâmplarea aceea? Ați zâmbi? Nu prea cred. Ați spune: „NU E _____!” Ați completat spațiul gol, nu-i așa? De unde ați știut că răspunsul potrivit este cuvântul „CORECT”? Vă spun eu: pentru că ați fost crescuți să gândiți așa. Acesta este sistemul cu care sunteți obișnuiți. Truda chinuitoare și sudoarea sunt modul în care se câștigă traiul.

În exemplul meu, găsisem bani fără să fi muncit pentru ei, ceea ce echivalează cu o fentare a sistemului. Vi s-ar părea incorect așa ceva, fiindcă nu am trudit pentru bani, ci pur și simplu i-am găsit. Știind că, probabil, voi n-ați avea niciodată un asemenea noroc, v-ar da târcoale invidia și amărăciunea, la gândul că zilele voastre ar continua în aceeași sclavie silită, impusă de nevoia supraviețuirii.

Prin comparație, dacă aș veni într-o zi la biserică având hainele rupte și murdare, și aș spune oamenilor: „Am reușit! Eu și Drenda am lucrat 22 de ore pe zi în ultimii zece ani și am reușit în sfârșit să plătim ipoteca la casă”, toți cei prezenți ar izbucni în urale și aplauze. De ce? Fiindcă cineva a reușit, fapt care ar fi pentru ei încurajator.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Cineva a izbutit! Există o cale de ieșire! Poate că vom reuși să strângem și noi din dinți, să plătim prețul și să devenim liberi. Dar de ce nu a aplaudat nimeni când am găsit banii pur și simplu pe marginea drumului? Și de ce v-a fost atât de ușor să completați spațiul liber? Pentru că acesta este modul vostru de gândire. Din perspectiva lui, corect este sistemul de trudă și sudoare cu care ne-am deprins cu toții. Banii obținuți fără trudă nu sunt bani câștigați în mod corect.

Dar scăparea din chingile acestui sistem al trudei și sudorii este visul tuturor. Gândul de a deveni bogați, de a ajunge milionari este unul ispititor pentru cei mai mulți oameni. Un milion de dolari nu mai valorează acum la fel de mult ca altădată, dar tot e o sumă considerabilă, una care înseamnă bogăție. Bogăția oferă posibilitatea libertății, care contrastează cu truda zilnică a majorității oamenilor. Toți au oboseț să alerge și un milion de dolari în cont ar însemna că în sfârșit s-ar putea opri și ar putea face ce și-ar dori. Gândiți-vă numai: de ce este loteria atrăgătoare? Datorită posibilității câștigării LIBERTĂȚII! A libertății de a putea alege, de a lua decizii care nu gravitează în jurul plătirii ratelor sau al câștigării banilor necesari traiului de fiecare zi.

Spectacolul *Vrei să fii milionar* se bucură de mare popularitate tocmai pentru că visul oricărui om este libertatea aceasta. Când îl urmăresc, oamenii se implică emoțional și îl aclamă pe concurent, sperând că acesta va reuși.

Schimbând pentru puțin subiectul, furtul este definiția cea mai simplă a obținerii celor necesare fără truda corespunzătoare. Într-un sens pervers, și furtul oferă eliberarea de sub sistemul pământesc blestemat. Putem concluziona, deci, că toți oamenii își doresc să nu mai alerge. Dar există o cale de ieșire? Escrocheriile financiare sunt la ordinea zilei. Eu primesc cel puțin zece emailuri pe zi de la oameni de peste hotare care îmi spun povestea lor tristă despre o moștenire de douăzeci de milioane de dolari pe care au primit-o și despre ajutorul de care au nevoie pentru a o transfera într-un loc sigur. Ei promet jumătate din sumă persoanei care se oferă să ia banii și să-i protejeze. Desigur, au nevoie de adresa mea de mail și mă roagă să plătesc o mică taxă de administrare a contului, una

pentru transferul banilor, una pentru asigurare sau oricum mai vor să numească taxa pe care o cer pentru așa-zisul transfer al moștenirii. Oare chiar li se pare că sunt un idiot?

Am avut un client care m-a sunat pentru că avea nevoie de consultanță cu privire la o investiție pe care voia să o facă. I-am pus întrebările obișnuite și am aflat că avea vreo cinci milioane de dolari pe care dorea să îi investească. Mi-a spus că nu era încă în posesia banilor, dar că urma să îi primească în urma unei moșteniri. L-am întrebat cât de curând credea că se încheia procedura succesiunii și mi-a spus că în aproximativ două săptămâni. L-am sunat după două săptămâni și m-a informat că mai dura puțin. Întâmpina niște dificultăți în a intra în posesia moștenirii care era deocamdată blocată într-o bancă europeană. Ei bine, informația aceasta mi-a atras atenția, așa că am început să-i pun întrebări. Povestea suna cam așa: un presupus unchi al omului murise în Franța. Acest unchi îi lăsase cinci milioane de dolari, însă trebuia plătită o taxă de cincizeci de mii de dolari înainte ca moștenirea să poată fi transferată. Mi-a spus că încă încerca să strângă banii respectivi și că solicitase un credit ipotecar pentru aceasta.

L-am întrebat dacă avea un avocat și mi-a răspuns:

- Da, avocatul care m-a sunat din Franța se ocupă de toate lucrurile.

- Deci nu ai un avocat american care să se ocupe de caz?

- Nu, mi-a răspuns el. Îl am doar pe cel care m-a sunat din Franța.

A continuat explicându-mi că, fiindcă îi era greu să strângă cei cincizeci de mii de dolari, avocatul francez îi spusese că va acoperi el jumătate din sumă și că urma ca ulterior, după ce primea moștenirea, clientul meu să îi înapoieze banii.

- Nu crede așa ceva, i-am spus eu. E o escrocherie!

Deși nu auzise niciodată despre presupusul unchi, omul credea că toată povestea aceea era adevărată. L-am sunat după alte două săptămâni și mi-a spus că avea pregătiți toți banii și că urma să îi transfere băncii. I-am repetat:

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

- Banca are deja cele cinci milioane de dolari. Dacă vrea cu adevărat banii pentru taxa aceea, ar putea să te contacteze sau să îți trimită un formular pe care să-l semnezi, autorizând-o să ia suma de cincizeci de mii de dolari din banii pe care îi are deja.

Însă omul nu a vrut să mă creadă și era convins că persoanele care îl contactaseră din Franța îi spusese adevărul.

Duminica trecută, la biserică, am întâlnit un caz asemănător. Un tânăr mi-a cerut sfaturi în materie de investiții pentru o sumă pe care urma să o primească de peste hotare, în urma unei moșteniri. Nu l-am lăsat să-și termine fraza și i-am zis:

- Știu, știu, vor să achiți o taxă de un fel sau altul, după care îți vor trimite banii, nu-i așa?

- Ba da. De unde știi?

I-am spus și lui că era vorba despre o escrocherie. Deși tânărul nu îl cunoștea pe omul care se presupusese că decedase și nu avea un avocat în Statele Unite, tot m-a contrazis cu privire la realitatea existenței banilor. De ce cad oamenii în plasa acestor păcăleli?

Pentru că vor să fie liberi! Nu vor să renunțe la idee pentru că, în mintea lor, dacă există o șansă la un miliard ca vestea să fie adevărată, vor să profite de ea.

Vă voi da încă un exemplu. Afacerea de consultanță financiară pe care o avem eu și Drenda are clienți de pe tot cuprinsul Statelor Unite. Este o afacere grozavă! Oportunitatea oferită de firma mea este reală; am angajați care câștigă sute de mii de dolari pe an. Dar, în cadrul ei, sunt multe de învățat. Angajații lucrează cu banii oamenilor. Sunt legi pe care trebuie să le cunoască și strategii de planificare financiară pe care trebuie să le învețe.

Am făcut anunțuri în orașul Columbus din Ohio, la o stație de radio creștină, solicitând CV-uri celor interesați, fiindcă eram în căutarea câtorva posibili candidați buni. Au venit vreo cincizeci de oameni. În loc să începem imediat interviurile, am hotărât să țin o sesiune de orientare la un hotel din apropiere, ca să îi pot analiza pe candidați. Întâlnirea urma să prezinte potențialul uriaș pe care îl are firma noastră pe piață, faptul că ea poate arăta nu doar cum operează banii, ci poate oferi sfaturi financiare din perspectivă creștină. Le-am

spus, de asemenea, cum lucra firma în ce privește procedurile, remunerația, pregătirea și cerințele privitoare la autorizații. Știu din experiență că mulți dintre candidați se retrag când văd câtă muncă trebuie să depună pentru a câștiga două sute de mii de dolari pe an.

După întâlnire, în timp ce mergeam pe holul hotelului, am văzut că sala mare de evenimente a acestuia era înțesată cu peste o mie de oameni. Toți veniseră din același motiv. O companie multi-level renumită urma să facă o prezentare privitoare la înscrierea în cadrul ei. De ce numărul lor era atât de mare față de cei cincizeci care participaseră la prezentarea mea? Răspunsul este simplu: din cauza banilor! Din nefericire, deși compania multi-level nu promitea lucrul acesta, percepția oamenilor era următoarea: „Dacă mă înscriu, recomand firma altor trei persoane și, gata, devin milionar.” Am destui ani ca să știu că oricine câștigă mult în sfera multi-level muncește din greu! Da, potențialul există, însă percepția celor din afară este că banii se câștigă ușor și că „Dacă las să-mi scape oportunitatea de care va profita toată mulțimea adunată aici, voi pierde șansa vieții mele!” Vă rog să nu mă înțelegeți greșit. Am mulți prieteni buni care au câștigat milioane din asemenea firme și sunt multe companii MLM foarte bune pe piață. Ceea ce vreau eu să evidențiez este mentalitatea pe care o are recrutul obișnuit din sfera MLM. În sistemul pământesc blestemat al supraviețuirii, vânzarea ideii de bani câștigați ușor este câștigătoare.

Dacă vă opriți o clipă să vă întrebați cât de mult vă gândiți la bani, fie la strângerea lor, fie la protejarea celor pe care-i aveți, veți fi surprinși. Repet ideea, ca să mă asigur că ați reținut-o: toți oamenii vor să se oprească din alergare și au obosit să trăiască doar pentru a supraviețui! Atracția weekendului stă în aceea că atunci ne oprim. Atracția vacanțelor constă în faptul că în timpul lor ne oprim. Atracția pensionării e reprezentată de faptul că atunci ne putem opri în sfârșit, făcând ceea ce dorim. Nu mă înțelegeți greșit. Perspectiva celor mai mulți oameni despre viață nu se rezumă la dorința de a sta fără să facă nimic. Și nici nu spun că aceasta este voia lui Dumnezeu pentru voi. Nu, ci noi am fost creați să fim activi în a ne împlini însărcinarea, scopul unic pentru care am fost concepuți.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Din nefericire, majoritatea oamenilor sunt prea ocupați alergând pentru a supraviețui, încât au renunțat cu ani în urmă la visurile lor.

DACĂ NU REZOLVAȚI PROBLEMA BANILOR, SUNTEȚI CONDNAȚI SĂ ALERGAȚI CU MENTALITATEA SISTEMULUI BLESTEMAT AL SUPRAVIEȚUIRII PENTRU TOT RESTUL VIEȚII VOASTRE.

Sunt sigur că ați auzit pe cineva spunând sau că v-ați spus vouă înșivă: „Trebuie să merg la muncă azi.” Ei bine, după cum v-ați dat seama probabil, oamenii nu reacționează prea bine emoțional când „trebuie” să meargă la muncă. Însă ei înfloresc

atunci când vor să meargă la muncă și când lucrează cu pasiune și cu zel pentru ceea ce fac. De obicei, pentru marea majoritate a oamenilor, lucrurile nu stau așa, ci ei spun: „Trebuie să merg azi la muncă.” Astfel câștigă încă un salariu, trece încă o zi la birou, încă o zi de supraviețuire, în care de-abia se târăsc. Cei mai mulți pornesc la drum plini de entuziasm. Slujba pe care au ales-o pentru a-și plăti facturile a fost una temporară, până reușeau să clarifice niște lucruri. Însă ce li s-a clarificat a fost că viața a devenit o ceață și că, undeva pe la patruzeci de ani, și-au dat seama că nu există cale de ieșire. Aceasta este așa-numita criză a vârstei mijlocii, când oamenii realizează pentru prima oară că sunt prinși în capcană.

Prieteni, nu așa arată viața pentru care ne-a creat Dumnezeu. Știți deja lucrul acesta. Am spus de ani de zile că dacă nu rezolvați problema banilor, nu veți scăpa de acest viitor jalnic și nu vă veți descoperi scopul unic pe care îl aveți în viață. Dacă nu rezolvați problema banilor, sunteți condamnați să alergați cu mentalitatea sistemului blestemat al supraviețuirii pentru tot restul vieții voastre.

Dacă nu rezolvați problema banilor, nu veți descoperi niciodată scopul pentru care ați fost creați!

BINECUVÂNTAREA DOMNULUI

Dați-mi voie să vă spun, prin comparație, cum ar putea arăta viața voastră. Să ne gândim la un hobby al vostru. Să spunem că este golful. Ați auzit pe cineva spunând vreodată: „Fir-ar să fie, trebuie să merg să joc azi golf!”? Sau ați auzit vreun om zicând: „Of, e vineri seara... Urăsc serile de vineri! Mi-aș dori să fie luni dimineața, să mă pot întoarce la muncă”? Sau să zicem că hobby-ul vostru este pescuitul. V-ați auzi exclamând vreodată: „Fir-ar să fie! Azi trebuie să merg la pescuit”? Nu cred că ați spune vreodată cuvintele acestea, fiindcă sunteți pasionați de pescuit. Ce s-ar întâmpla dacă ați trăi viața având aceeași pasiune și același zel pentru ceea ce faceți și dacă v-ați putea concentra asupra pasiunii voastre, găsind ceea ce vă place cel mai mult? Dacă ați avea banii necesari pentru a purta de grijă familiei voastre și pentru a trăi o viață lipsită de stres financiar? Eu și Drenda am descoperit că o asemenea viață există!

Binecuvântarea Domnului îmbogățește și El nu lasă să fie urmată de niciun necaz.

— Proverbe 10:22

Priviți cu atenție și prelung la acest verset din Scriptură. Sensul literal al textului ebraic este de bogăție fără trudă asiduă. Observați lucrul acesta? Împărăția lui Dumnezeu oferă o cale de scăpare din sistemul trudei și sudorii pe care ni l-a transmis Adam. Oare versetul acesta chiar spune ceea ce pare? Dacă răspundeți afirmativ, atunci înseamnă că tocmai ați citit cea mai bună veste pe care ați auzit-o de multă vreme. Așa și este! De aceea Isaia 61, pasaj care vorbea în mod profetic despre Isus și despre ceea ce va face El în lucrarea Lui, declară:

Duhul Domnului Suveran este peste Mine, căci M-a uns să predic Vestea Bună celor săraci.

— Isaia 61:1. KJV

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Ce este o veste bună pentru un om prins în capcana vieții văzute ca supraviețuire, în sistemul pământesc supus blestemului? Libertatea financiară, desigur! Isus ne spune efectiv că Împărăția lui Dumnezeu asigură cele necesare dincolo de limitările sistemului supus blestemului, care ne condamnă să alergăm mereu, cu trudă și sudoare. Haideți să fim sinceri. Nu putem spori la nesfârșit viteza și, cei mai mulți oameni, deși aleargă din răsuputeri, descoperă că nu fug suficient de repede ca să poată deveni liberi. Eu am alergat cât de repede mi-a stat în putință în cei nouă ani în care eu și Drenda am fost înglodați în datorii serioase. Sutele de mii de clienți pe care firma noastră i-a avut în ultimii douăzeci și șapte de ani alergau și ei cât de repede puteau. Cu toate acestea, în ciuda stăruinței lor, tot erau prinși în capcana unei vieți de robie financiară. Toți ne-au sunat fiindcă și-au dat seama, cu groază, că erau într-o situație deznădăjduită din punct de vedere financiar, că visurile lor de a obține independența financiară păreau tot mai greu de atins și că simpla supraviețuire luase locul viziunii. Haideți să analizăm sintagma „asigurarea celor necesare”.

În lipsa acestei asigurări a celor trebuincioase, nu putem avea o viziune, fiindcă absența celor necesare face ca toată viziunea voastră să se concentreze asupra dobândirii lor. Și cei mai mulți oameni trăiesc în felul acesta, având o viață lipsită de viziune. Aceasta este o sclavie în cea mai amăgitoare formă posibilă.

CAPITOLUL 7

UȘA

Haideți să recapitulăm pe scurt ce am învățat despre Împărăția lui Dumnezeu. În primul rând, am văzut că omul a fost așezat pe pământ în poziția de stăpânitor al acestuia. Am citit în Evrei 2:7-8 că nu exista nimic pe pământ care să nu fi fost supus omului. Datorită acestui fapt, am văzut că omul era cheia sau ușa pentru țărâmul pământesc. Satana știa lucrul acesta și de aceea a făcut o țintă din Adam și din Eva, în planul lui de a obține autoritatea asupra pământului. Când primii oameni au cedat în fața planului amăgitor al Satanei, au păcătuit și au întrerupt conducerea autorității legitime pe care o avea Dumnezeu asupra vieții lor. Duhul Domnului, care îi acoperea la creație, a trebuit să Se dea la o parte. Oamenii au devenit goi nu doar fizic, ci și spiritual. Îmi închipui șocul de care au avut parte când Duhul lui Dumnezeu S-a ridicat de peste ei. Biblia spune că oamenii au început imediat să coasă frunze de smochin pentru a se acoperi, fiindcă se simțeau goi.

Deși omul încă deținea poziția care îi permitea să conducă pământul, poziție primită la creație, acum pierduse autoritatea și puterea de a cârmui spiritual sfera pământului. Fiindcă a ales să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și să îl creadă în schimb pe cel rău, trecând de partea lui, omul a ajuns sub autoritatea Satanei și, în consecință, sub aceeași judecată pe care și-a atras-o Lucifer când a fost aruncat din cer. Judecata era un loc numit iad, un loc de chin și de separare veșnică de prezența lui Dumnezeu. Trebuie să menționăm că iadul nu a fost creat pentru om și nici avându-l pe om în minte. Intenția lui Dumnezeu nu a fost niciodată ca omul să ajungă în iad.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Apoi va zice celor de la stânga Lui: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit Diavolului și îngerilor lui.”

— Matei 25:41

Pentru a-l scăpa pe om de soarta aceasta, Dumnezeu a trebuit să reinstituie autoritatea guvernării Sale pe pământ. Pentru aceasta, a trebuit să găsească o cale de a câștiga înapoi autoritatea pe care o deținea acum Satana. Exista un singur mod în care putea avea loc lucrul acesta: cineva care nu era vinovat de păcat să se ofere să se substituie lui Adam, luând în locul lui pedeapsa cu moartea. Însă, exista o mică problemă în calea împlinirii acestui plan. Toți oamenii care trăiau pe pământ, fiind urmașii lui Adam, erau întinați de păcat și nu puteau fi purtătorii Duhului lui Dumnezeu și ai autorității Lui. Însă Dumnezeu avea un plan pentru depășirea acestei probleme. Planul necesita ca cerințele legii neprihănite a lui Dumnezeu să fie îndeplinite de un om de pe pământ, care să poată fi declarat nevinovat după standardele acestei legi. Atunci și numai atunci omul acela se putea oferi să îl înlocuiască pe Adam și să ia asupra lui pedeapsa pe care trebuia să o poarte primul om.

Însă conceptul acesta prezenta o serie de dificultăți, fiindcă omul care să ducă la îndeplinire planul salvării nu putea fi un descendent al lui Adam, întrucât toată spița de neam a omului era întinată și îndepărtată de prezența lui Dumnezeu. Cum putea deveni atunci posibil planul salvării? Pentru ca el să poată fi dus la îndeplinire, era nevoie ca Dumnezeu să pună pe pământ un om care nu se trăgea din Adam și care era gata să se sacrifice pe sine în locul omenirii. Însă tărâmul pământesc fusese dat lui Adam și descendenților lui; prin urmare, sub starea de fapt existentă, și varianta aceasta ar fi fost ilegală. Exista o singură soluție pentru dilema aceasta. Omul despre care vorbim trebuia să se nască aici, dar să nu se tragă din spița lui Adam.

La prima vedere, lucrul acesta ar putea părea imposibil. Însă, tehnic vorbind, exista o cale. Dumnezeu avea dreptul să pună o

sămânță bărbătească într-o femeie de pe pământ, dacă putea găsi un bărbat care să creadă lucrul acesta și care să Îi dea astfel jurisdicția legală pentru a acționa astfel. Nu uitați, omul avea cheia pentru tărâmul pământesc. Satana folosise aceeași cheie pentru a obține accesul pe pământ și pentru a răpi poziția de autoritate spirituală a lui Adam asupra pământului. Pentru ca planul lui Dumnezeu să meargă și pentru a dovedi legalitatea acestui plan pe tărâmul pământesc în fața Satanei, care altminteri ar fi strigat că planul era incorect, Dumnezeu trebuia să găsească un bărbat și o femeie care să creadă că El le va da un copil, atunci când lucrul acesta era cu totul imposibil. Trebuia ca ei să creadă că Dumnezeu va face imposibilul.

Nașterea acestui copil ar fi adus odată cu ea promisiunea destinului său, și anume că prin spița lui vor fi binecuvântate toate națiunile, căci în felul acesta Dumnezeu avea dreptul și jurisdicția să Îl aducă pe Isus în lume. Dacă exista o familie care putea crede că Dumnezeu va face lucrul acesta, concepând un copil într-un pântec mort, dacă putea avea convingerea că prin acel copil vor fi binecuvântate toate națiunile și că nașterea lui le va aduce mai mulți urmași decât nisipul de pe țărmul mării, atunci Dumnezeu dobânda dreptul legal de care avea nevoie mai târziu pentru a pune o sămânță divină în pântecul Mariei, mama lui Isus. Dar putea găsi Dumnezeu un astfel de om? Numele omului găsit a fost Avraam și el a devenit părintele credinței noastre.

Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.” Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit – avea aproape o sută de ani – nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește poate să și îplinească.

— Romani 4:18-21

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Avraam și Sara L-au crezut pe Dumnezeu și i-au dat naștere lui Isaac pe când erau foarte înaintați în vârstă și când nu mai puteau avea copii. Fiindcă Avraam a fost omul care L-a crezut pe Dumnezeu, promisiunea putea veni doar prin ușa deschisă de el. Isus trebuia să vină pe spița de neam a lui Avraam. Dați-mi voie să

EI AU TRĂIT DEASUPRA BLESTEMULUI TRUDEI ȘI SUDORII PENTRU SIMPLA SUPRAVIEȚUIRE.

lămuresc aspectul acesta: pentru ca Dumnezeu să Îl aducă pe Isus în lume, El trebuia să vină prin spița de neam a lui Avraam. Nu se putea altfel! Spița de neam a lui Avraam era singura cale de urmat pentru ca soluția lui Dumnezeu să fie legală. De

aceea, dacă priviți la primul capitol din Matei, găsiți lista plictisitoare în care ni se spune cine a născut pe cine. Capitolul acesta este cel dintâi din Evanghelie pentru un motiv anume. El stabilește faptul că aici, pe pământ, Isus a fost urmașul lui Avraam. Faptul acesta trebuia consemnat pe pământ, unde Satana pretinde că deține în mod legal stăpânirea și autoritatea. Dacă lista aceasta nu ar fi corectă sau dacă Isus nu S-ar trage din Avraam, atunci Satana ar putea pretinde că nașterea și viața lui Isus au fost o înșelătorie și că El nu S-a calificat să plătească prețul pentru păcatul nostru.

Dacă vă amintiți, poporul Israel a avut multe legi care interziceau căsătoriile între israeliți și cei din alte popoare. Căsătoria interracială se pedepsea cu moartea. Acum știți de ce spița aceasta de neam trebuia să rămână pură și de ce era supravegheată cu atâta atenție. Da, veți găsi în ea excepții pentru femei din afara poporului Israel care s-au căsătorit cu israeliți, cum este cazul lui Rahav, care trăia în Ierihon și care a ascuns iscoadele trimise să cerceteze țara. Întrădevăr, ea este inclusă în lista din primul capitol al Evangheliei lui Matei, fiindcă s-a căsătorit cu un israelit. Însă trebuie să înțelegeți că, în cultura iudaică, bărbatul era cel prin care se stabilea descendența.

Dați-mi voie să fac acum o mică paranteză. Există multe discuții legate de vechimea prezenței omului pe pământ. Avem cum să cunoaștem cu adevărat răspunsul la această întrebare? Da! Vă pot

asigura în privința aceasta. Lista din primul capitol al Evangheliei lui Matei este una precisă. Din ea nu putea lipsi nimeni; altminteri, eu și voi nu ne-am bucura de mântuirea pe care o avem astăzi, iar Satana ar contesta lucrarea lui Isus. Lista trebuia să fie perfectă! Pe baza acestui fapt, putem estima perioada de când există omul pe pământ. M-am gândit doar să inserez aici precizarea aceasta.

Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.

— Geneza 12:2-3

După cum puteți vedea în pasajul de mai sus, această ușă spre tărâmul pământesc deschisă de Avraam este intrarea legală prin care Isus Cristos urma să pășească mai târziu și să binecuvânteze toate națiunile lumii. Deși Avraam și urmașii lui I-au dat lui Dumnezeu legitimitatea și jurisdicția de care avea nevoie pentru a aduce puterea și influența guvernării Lui înapoi pe pământ, omul a rămas apăsător de greutatea păcatului și a morții spirituale până când Dumnezeu L-a adus pe Isus în lume, unde El urma să plătească prețul păcatului lui Adam. Dar în ce privește strict asigurarea celor necesare, vedem acum că Avraam și urmașii lui, care purtau semnul circumciziei, au prosperat. Ei au trăit deasupra blestemului trudei și sudorii pentru simpla supraviețuire.

Avram era foarte bogat în vite, în argint și în aur.

— Geneza 13:2

Vedem în versetul anterior o schimbare majoră pe care acest legământ a adus-o cu privire la asigurarea celor necesare traiului. Observați ceva diferit în cuvintele spuse de Dumnezeu lui Avraam față de cele pe care i le-a adresat lui Adam în Geneza 3:17? Nu

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

uitați, după ce Adam a păcătuit, Dumnezeu i-a spus că acum va supraviețui doar cu truda și sudoarea lui. Însă, în cazul lui Avraam, vedem că lucrurile stau altfel. Dumnezeu spune: „Eu te voi face...” Nu ni se spune că Avraam a fost lăsat să alege și să asude trudindu-se singur. Scriptura afirmă că Dumnezeu era acum implicat. El spune: „Eu te voi face...” Îl vedem, deci, pe Avraam reușind cu greu să supraviețuiască? Nicidecum!

Avraam a fost înstărit. Copiii lui au fost înstăriți. Avraam a dus o viață care ieșea de sub umbrela sistemului pământesc supus blestemului. El a avut mai mult decât de ajuns! Nu a durat mult până când oamenii

**„DOMNUL ÎȚI VA DESCHIDE
COMOARA LUI CEA BUNĂ,
CERUL, CA SĂ TRIMITĂ ȚĂRII
TALE PLOAIE LA VREME ȘI
CA SĂ BINECUVÂNTEZE TOT
LUCRUL MÂINILOR TALE.”**

— DEUTERONOM 28:12A

au observat deosebirea. Ea a continuat și în viața urmașilor lui. De fapt, la câteva generații după Avraam, nepotul lui, Iacov, a lucrat pentru Laban, socrul său. Laban a văzut binecuvântarea din viața lui Iacov și a încercat să îl înșele, pentru a avea el parte de prosperitatea acestuia. Dar Dumnezeu a răsturnat în defavoarea lui Laban planurile lui de a fura binecuvântarea și a continuat să reverse bunăstarea

peste Iacov. Ceea ce vreau să subliniez este faptul că, deși oamenii au încercat să oprească binecuvântarea, nu au putut. Cât timp urmașii lui Avraam au rămas credincioși legământului cu Dumnezeu și s-au închinat Lui, El i-a făcut să prospere.

Gândiți-vă la implicațiile afirmațiilor mele! Primesc tot felul de scrisori și de emailuri de la oameni care îmi spun că vorbesc prea mult despre bani și că prosperitatea nu este voia lui Dumnezeu. Ei pun accentul pe faptul că toți avem mult de suferit în viață pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Sunt de acord cu o parte a spuselor lor. Isus a spus că prosperitatea noastră ne va face să avem de îndurat prigoniri, în Marcu 10:30. Din păcate, mulți creștini cred că Dumnezeu este un stăpân aspru și că noi trebuie să ducem o viață

limitată la supraviețuire, făcând un jurământ al sărăciei și suferind de felurite neputințe și boli. Nu, acesta este blestemul care a venit pe pământ, nu binecuvântarea! Dumnezeu vrea să consolideze resursele voastre financiare.

Dumnezeu vrea să vă consolideze!

Dacă resursele voastre financiare nu sunt stabile și consolidate, sunteți nevoiți să trăiți toată viața cu mentalitatea supraviețuirii, incapabili să îndepliniți sarcina voastră spirituală și ducând de fapt o viață de sclavie. Aruncați o privire la ceea ce a spus Dumnezeu în Deuteronom 28:8-13 urmașilor lui Avraam:

Domnul va face ca binecuvântarea să fie cu tine în grânarele tale și în toate lucrurile pe care vei pune mâna. Te va binecuvânta în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău. Vei fi pentru Dumnezeu un popor sfânt, cum ți-a jurat El, dacă vei păzi poruncile Domnului, Dumnezeului tău, și vei umbla pe căile Lui. Toate popoarele vor vedea că tu porți Numele Domnului și se vor teme de tine. Domnul te va copleși cu bunătăți, înmulțind rodul trupului tău, rodul turmelor tale și rodul pământului tău, în țara pe care Domnul a jurat părinților tăi că o ți-va da.

Domnul îți va deschide comoara Lui cea bună, cerul, ca să trimită țării tale ploaie la vreme și ca să binecuvânteze tot lucrul mâinilor tale: vei da cu împrumut multor neamuri, dar tu nu vei lua cu împrumut. Domnul te va face să fii cap, nu coadă; totdeauna vei fi sus și niciodată nu vei fi jos dacă vei asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului tău, pe care ți le dau astăzi, dacă le vei păzi și le vei împlini.

Observați că israeliții nu erau încă stabiliți în țara cea nouă, deși aveau promisiunea. Însă Moise le spune că Dumnezeu va consolida prezența lor acolo. Ca să înțelegeți ce voia să le comunice

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Dumnezeu, gândiți-vă la un stejar. Când el e doar în faza de lăstar, nu e bine consolidat în pământ. Oricine îl poate muta de acolo oriunde vrea. Dar când stejarul crește și se maturizează, nimeni nu îl mai poate clinti din loc. El s-a consolidat acolo.

Domnul va trimite binecuvântarea peste hambarele tale și peste toate lucrurile pe care vei pune mâna. Domnul, Dumnezeul tău, va binecuvânta țara pe care ți-o dă. Domnul te va consolida...

— Deuteronom 28:8, 9a, NIV

Cum arată, deci, un om a cărui viață financiară este consolidată? Dumnezeu ne spune chiar aici, în versetele 12 și 13:

Vei da cu împrumut multor neamuri, dar tu nu vei lua cu împrumut. Domnul te va face să fii cap, nu coadă.

Dumnezeu a spus că îi va binecuvânta atât de mult încât israeliții vor da altora cu împrumut, dar că ei nu vor lua niciodată cu împrumut. Vor fi cap, nu coadă. Coada nu are nimic de spus cu privire la direcția în care merge; ea doar se îndreaptă încotro o duce capul.

Bogatul stăpânește peste cei săraci și cel ce ia cu împrumut este robul celui ce-i dă cu împrumut.

— Proverbe 22:7

Cel care ia cu împrumut nu este consolidat, ci e la mila celui care l-a împrumutat, lucrând ca un rob care nu are libertate. Dar Dumnezeu spune: „Nu, Eu te voi consolida! Nimeni nu îți poate spune să pleci din casa care e plătită. Nimeni nu îți poate lua mașina, pentru că ea va fi achitată. Bucătăria voastră va fi plină de legume și fructe și vă veți plimba în grădina pe care ați plătit-o, împlinind în deplină liniște financiară sarcina pe care v-a dat-o Dumnezeu. Veți avea parte de consolidare!”

Dumnezeu vrea ca voi să prosperați!

CAPITOLUL 8

PUTEREA LOIALITĂȚII

Ceea ce urmează să citiți este un principiu al Împărăției lui Dumnezeu care are atâta putere încât mi-am zis că merită un capitol întreg în cartea aceasta. Îl găsim în povestea vieții lui Iosif, strănepotul lui Avraam. Ca să vă prezint pe scurt contextul, Iosif era urât de frații lui, care au vrut să scape de el. De fapt, au dorit să-l omoare, însă unul dintre ei nu a vrut să meargă atât de departe; așa că s-au mulțumit să îl vândă unor negustori aflați în drum spre Egipt. Aceștia l-au vândut apoi lui Potifar, unul dintre căpitanii gărzii faraonului.

Iosif a fost dus în Egipt; și Potifar, dregătorul lui Faraon, căpetenia străjerilor, un egiptean, l-a cumpărat de la ismaeliții care-l aduseseră acolo. Domnul a fost cu Iosif, așa că toate îi mergeau bine; el locuia în casa stăpânului său, egipteanul. Stăpânul lui a văzut că Domnul era cu el și că Domnul făcea să-i meargă bine ori de ce se apuca. Iosif a căpătat mare trecere înaintea stăpânului său, care l-a luat în slujba lui, l-a pus mai mare peste casa lui și i-a încredințat tot ce avea.

De îndată ce Potifar l-a pus mai mare peste casa lui și peste tot ce avea, Domnul a binecuvântat casa egipteanului, din pricina lui Iosif; și binecuvântarea Domnului a fost peste tot ce avea el, fie acasă, fie la câmp. Egipteanul a lăsat pe mâinile lui Iosif tot ce avea și n-avea altă grijă decât să mănânce și să bea.

— Geneza 39:1-6

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Citiți cu atenție prima parte a versetului 2: „*Domnul a fost cu Iosif, așa că toate îi mergeau bine [a prosperat].*” Ce înseamnă aceasta? Nu este Dumnezeu cu toți? În contextul a ce am discutat în capitoul anterior legat de descendență, răspunsul este nu. Aduceți-vă aminte: credința lui Avraam și legământul care a urmat I-au dat lui Dumnezeu acces legal la Avraam și la urmașii lui, și doar la ei. De aceea, când vorbim despre faptul că Dumnezeu este cu toți, nu trebuie să confundăm adevărul acesta cu cel că El îi iubește pe toți oamenii; într-adevăr, El o face. Dar în cazul celor care nu au o relație cu El, Dumnezeu are mâinile legate.

Aduceți-vă aminte că, în vremea aceea, erați fără Cristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Cristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Cristos.

— Efeseni 2:12-13

Observați că pasajul acesta vorbește despre situația celor fără legământ, care sunt despărțiți de Dumnezeu și de puterea Lui.

DUMNEZEU NU SE BUCURĂ DE LEGITIMITATE SAU DE JURISDICȚIE PE PĂMÂNT ÎN LIPSA UNUI ACORD LEGAL, A UNUI LEGĂMÂNT ÎN VIGOARE, ÎNCHEIAT CU OMUL.

De ce? Pentru că Dumnezeu nu Se bucură de legitimitate sau de jurisdicție pe pământ în lipsa unui acord legal, a unui legământ în vigoare, încheiat cu omul. Versetele anterioare subliniază faptul acesta când spun că, în lipsa unui legământ, oamenii sunt fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. Nu uitați că, întrucât Isus a instituit un nou legământ cu noi, acum suntem membri ai familiei

lui Dumnezeu și cetățeni ai Împărăției Lui mărețe (Efeseni 2:19). De aceea, dacă privim acum în urmă, la pasajul nostru din Geneza

39, înțelegem că sintagma: „*Domnul a fost cu Iosif*” însemna că, din punct de vedere legal, Dumnezeu avea influență legitimă asupra vieții lui Iosif, grație legământului încheiat de străbunicul lui, Avraam. Acest legământ care făcea loc binecuvântării și influenței lui Dumnezeu anula sistemul trudei și sudorii instituit pe pământ. Dumnezeu avea dreptul legal de a-l binecuvânta pe Iosif.

Amintiți-vă ce i-a spus Dumnezeu lui Avraam mai devreme: „*Eu te voi face...*” Fiindcă Dumnezeu era cu Iosif, ajutându-l, acesta a avut succes în tot ce făcea, în așa măsură încât stăpânul lui păgân, Potifar, a remarcat deosebirea uriașă dintre abilitățile lui Iosif și cele ale multor alți tineri pe care îi văzuse. Aș menționa aici faptul că, atunci când propășim cu ajutorul lui Dumnezeu, oamenii care trăiesc în sistemul blestemat al pământului, care urmărește doar supraviețuirea, observă diferența! Potifar a fost atât de impresionat încât i-a dat lui Iosif în grijă toată averea lui.

În acest pasaj din Scriptură ne sunt revelate multe principii ale Împărăției, însă cheia tuturor cheilor este cea pe care o găsim în Geneza 39:5. Eu numesc principiul acesta „Puterea loialității” sau „Principiul lui Potifar”.

*De îndată ce Potifar l-a pus mai mare peste casa lui și peste tot ce avea, Domnul a binecuvântat casa egipteanului din pricina lui Iosif; și **binecuvântarea Domnului a fost peste tot ce avea el, fie acasă, fie la câmp.***

Vreau să avem o imagine mai clară a ceea ce se petrece aici. Iosif era un sclav oarecare în casa lui Potifar și apoi, dintr-o dată, ea i-a fost dată în grijă. Biblia menționează momentul în care a avut loc schimbarea aceasta. Binecuvântarea Domnului a venit peste tot ce avea Potifar! Însă omul acesta nu Îl cunoștea pe Dumnezeul lui Iosif și nici nu făcea parte din poporul Israel. Cum s-a petrecut atunci lucrul acesta și ce însemna el? Iată răspunsul. Când Potifar și-a pus toate averile sub autoritatea lui Iosif, fără să știe, avuția lui a intrat sub umbrela legământului pe care îl avea Iosif cu Dumnezeu.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Bunurile lui Potifar și proprietățile lui au trecut dintr-o împărăție în alta!

Vedeți voi, bunurile egipteanului erau încă legate în mod legitim de sistemul pământesc supus blestemului, până în momentul în care au ajuns în grija lui Iosif. Când Potifar și-a pus averea sub jurisdicția autorității lui Iosif, el nu și-a dat seama că o așeza sub influența binecuvântării lui Dumnezeu. Biblia spune mai departe că, odată ce Iosif a început să se ocupe de ea, Potifar nu avea altă grijă decât să mănânce și să bea. Nu mai avea de ce să se îngrijoreze. Neavând alte griji, singura lui slujbă era să se concentreze asupra slujbei lui de căpitan al găzii Egiptului. Putem vedea multe în textul acesta, însă ceea ce Potifar a experimentat fără să știe a fost ceea ce Evrei 4 numește odihna de Sabat, de care se pot bucura și credincioșii Noului Testament.

Dacă studiați Sabatul, veți vedea că Dumnezeu nu a îngăduit israeliților să facă niciun fel de muncă în ziua aceea; în Sabat încetau truda și sudoarea. Desigur, Sabatul era a șaptea zi a săptămânii și corespundea celei de-a șaptea zi a creației. Vă amintiți că ea a fost cea pe care Dumnezeu a declarat-o ziua de odihnă, dar nu pentru că El era obosit, ci pentru că Își terminase lucrarea. Totul fusese dus la bun sfârșit. Ziua a șaptea era cea în care fusese merit omul să trăiască: o zi fără griji, fiindcă toate lucrurile de care avea nevoie fuseseră deja pregătite pentru el. Dar, desigur, știm că Adam a pierdut acea odihnă când s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. În urma acestei răzvrățiri, Adam a pus capăt abilității lui Dumnezeu de a-i purta de grijă. Astfel, omul a pierdut locul unde toate nevoile îi erau împlinite, cel pe care Creatorul i-l pusese la dispoziție. Adam a fost acum nevoit să își poarte singur de grijă, petrecându-și tot timpul trudind cu sudoarea frunții lui, doar pentru a-și asigura supraviețuirea.

Însă Dumnezeu nu l-a lăsat pe om fără speranță. I-a dat omului o imagine a odihnei pe care El urma să o restaureze într-o zi. Aceasta a fost numită ziua de Sabat, o imagine a zilei în care omul nu va mai trebui să se trudească și să asude doar pentru a supraviețui. Când

Potifar a început să beneficieze de pe urma binecuvântării Domnului pe care o ducea Iosif cu sine, grație legământului încheiat, egipteanul s-a bucurat de abilitatea lui Dumnezeu de a purta de grijă prin Iosif și a găsit odihna. Altcineva se îngrijea de toate lucrurile, iar el nu mai avea nicio grijă.

Egipteanul a lăsat pe mâinile lui Iosif tot ce avea și n-avea altă grijă decât să mănânce și să bea.

— Geneza 39:6

Ca să înțelegeți semnificația zilei de Sabat și ce îi arăta Dumnezeu omului, trebuie să puneți o întrebare simplă. Cum a fost posibilă ziua de Sabat? În sistemul pământesc supus blestemului, omul alerge în fiecare zi pentru a-și asigura supraviețuirea. Dacă așa este, cum de omul nu trebuia să alerge și în ziua de Sabat? Cum i se împlineau nevoile în ziua de Sabat, dacă nu avea voie să lucreze în ea? Este o întrebare bună și, răspunzând la ea, vom descoperi întreaga revelație a „binecuvântării Domnului” în care pășea Iosif.

**ZIUA DE SABAT ERA CEA
ÎN CARE OMUL NU MAI
TREBUIA SĂ SE CĂZNEASCĂ,
PRIN TRUDA ȘI SUDOAREA
LUI, DOAR PENTRU A
SUPRAVIEȚUI.**

Cred că găsim o ilustrație foarte potrivită a acestui principiu în Leviticul 25, când Dumnezeu a explicat poporului Israel ce era anul jubiliar. Ca să înțelegeți contextul, acest an avea loc la fiecare cincizeci de ani și semnificația lui este prea bogată pentru a o detalia aici. Însă partea pe care vreau să o înțelegeți este aceea că evreii nu puteau semăna pământul în anul acela. De fapt, nu își puteau semăna ogoarele nici în al patruzeci și nouălea an, fiindcă era un an sabatic. Aș vrea să aveți, așadar, o imagine clară a situației înaintea ochilor: poporul Israel i s-a spus că nu putea semăna în anul al patruzeci și nouălea și în al cincizecilea an. Apoi, aveau de așteptat până spre sfârșitul celui de-al cincizeci și unulea an ca recoltele să se

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

coacă și să fie strânse. Prin urmare, Dumnezeu le spunea că îi aștepta o perioadă de trei ani în care nu vor recolta nimic. Dacă v-aș spune că nu vă veți primi salariul timp de trei ani, cred că v-ați îngrijora puțin. Ei bine, și poporul Israel s-a îngrijorat. Firește vorbind, ce le spunea Dumnezeu nu era posibil. Însă El le-a arătat ceva.

Dacă veți zice: „Ce vom mânca în anul al șaptelea, fiindcă nu vom semăna și nu vom strânge roadele?” Eu vă voi da binecuvântarea Mea în anul al șaselea și pământul va da roade pentru trei ani. Când veți semăna în anul al optulea, veți mânca tot din vechile roade; până la al nouălea an, până la noile roade, veți mânca tot din cele vechi.

— Leviticul 25:20-22

Dumnezeu a făcut ca Sabatul să fie posibil pentru că El a binecuvântat dublu a șasea zi, făcând ca ea să aducă mai mult decât destul. Lăsați ideea aceasta să pătrundă bine în mintea voastră. Nu după aceasta tânjește orice om, după mai mult decât destul? Când Dumnezeu a dat omului o cantitate dublă în ziua a șasea, i-a amintit în felul acesta că El era Cel care purta de grijă și că El asigură întotdeauna mai mult decât suficient. Să fim sinceri: când avem mai mult decât suficient, suntem liberi și nu mai trebuie să gonim neconținut. Faptul că avem opțiuni ne scapă de robie. Mai important decât atât, suntem liberi să găsim scopul și pasiunile noastre și să propășim în privința aceasta. Potifar a ajuns să se bucure de starea aceasta lipsită de griji. Fiecare nevoie a lui era îndeplinită. Nu mai trebuia să se concentreze decât asupra scopului său. După cum spuneam eu și Drenda, „Cât timp nu rezolvați problema banilor, nu vă veți putea găsi scopul.” Însă avem vești bune! Putem avea parte și astăzi de ziua de Sabat, iar ea ne oferă un loc unde nevoile noastre sunt împlinite și în care putem propăși, lăsând în urmă simpla supraviețuire.

Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui se odihnește

și el de lucrările lui (de sistemul trudei și sudorii care caută doar supraviețuirea), cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.

Pentru Potifar, Împărăția lui Dumnezeu a luat locul legii tărâmului pământesc, al legii trudei și sudorii, iar ea va face la fel și pentru voi. Dacă învățăm să beneficiem de Împărăția lui Dumnezeu, putem propăși și ne putem găsi scopul. Viața chiar poate fi frumoasă, plină de pasiune și de bucurie!

Binecuvântarea Domnului îmbogățește și El nu lasă să fie urmată de niciun necaz.

— Proverbe 10:22

Binecuvântarea Domnului aduce bunăstare, iar Dumnezeu nu îi adaugă nicio trudă chinuitoare! Noi putem trăi deasupra sistemului trudei și sudorii din Geneza 3:17. Eu am trăit sub vechiul sistem al supraviețuirii timp de mulți ani, până când am învățat cum opera Împărăția lui Dumnezeu. Puteți învăța și voi lucrul acesta. Dumnezeu este cu voi! El vă poate ajuta! Voi puteți propăși. Nu, dați-mi voie să reformulez: voi trebuie să propășiți. Potifarii lumii acesteia, oamenii care nu Îl cunosc pe Dumnezeu și care sunt gârboviți sub blestemul trudei

NU VĂ MAI CONFORMAȚI ÎNDOIELII ȘI NECREDINȚEI DIN JURUL VOSTRU. ALEGEȚI ÎN SCHIMB LOIALITATEA FAȚĂ DE DUMNEZEU ȘI BUCURAȚI-VĂ DE ÎMPĂRĂȚIA LUI!

deznădăjduite, chinuitoare, încercând să supraviețuiască, vă privesc. Ei nu sunt impresionați de religia voastră, de clădirile bisericilor voastre sau de versetele pe care le citați, fiindcă ei nu văd dincolo de lipsa voastră de răspunsuri. Nu vă puteți aștepta ca oamenii să vă asculte când le spuneți cât de mareț e Dumnezeu, câtă vreme voi trăiți în același

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

stres financiar, în aceleași lipsuri ca ei, limitându-vă la a supraviețui. Nu, voi trebuie să demonstrați cum arată Împărăția, așa cum a făcut Iosif. Nu vreau să fiu dur, dar oamenii nu sunt proști. Ei caută răspunsuri.

Timp de mulți ani nu am avut influență. Nimeni nu mi-a cerut să apar la vreo emisiune televizată și nu conduceam o biserică de mii de oameni. De ce? Fiindcă nu aveam nimic de spus; nu aveam soluții, răspunsuri, nici dovezi ale faptului că Dumnezeu era viu și că mă însoțea. Împrumutam bani de la membrii familiei doar pentru a supraviețui. Mașina mea se dezmembra, casa mea era o dărăpănătură, iar viața mea o ruină. De ce ar fi vrut să asculte cineva cât de mare era Dumnezeul meu? Da, mă îndreptam spre cer și cerul este cel mai grozav loc cu putință, dar oamenii nu sunt dispuși să asculte cât de grozav e cerul dacă nu le arătați cerul chiar aici, pe pământ. Ascultați, tot ce spun este că, dacă Dumnezeu este Dumnezeu și dacă Scriptura este adevărată, lucrurile ar trebui să funcționeze. Viața noastră ar trebui să arate altfel și să fie altfel! Noi trebuie să ducem adevărul Împărăției la această generație. Potifarii vremii noastre ne privesc.

De ce am ales ca subtitlul acestei cărți să fie *Puterea loialității*? Fiindcă Potifar a avut parte de beneficiile Împărăției lui Dumnezeu și s-a bucurat de odihna de Sabat, cea în care truda și sudoarea nu mai sunt un mod de viață, în care nu este frică și unde domnește pacea. Acolo, supraviețuirea este înlocuită cu scopul și pasiunea, iar sărăcia este înghițită de acoperirea nevoilor. Cum a făcut Potifar lucrul acesta? El și-a adus problemele și grijile sub jurisdicția Împărăției lui Dumnezeu. Deși nu își dădea seama ce făcea, el s-a aliniat cu Dumnezeu. A intrat sub jurisdicția Împărăției Lui. Potifar era îndeajuns de deștept încât să dea în grija lui Iosif tot ce avea, fiindcă a văzut răspunsurile. Și voi puteți face la fel; așa am făcut și eu și Drenda. Așa a apărut căprioara, la fel și banii, mașinile și casa de care aveam nevoie. Îngăduiți-mi să vă dau o sugestie. Dacă vreți să vă bucurați de tot ce are Dumnezeu pregătit pentru voi, faceți o schimbare în ce privește loialitatea voastră. Nu vă mai conformați îndoielii și necredinței din jurul vostru. Alegeți în schimb loialitatea față de Dumnezeu și bucurați-vă de Împărăția Lui!

CAPITOLUL 9

DAȚI-LE VOI SĂ MĂNÂNCE!

Când l-am întâlnit prima dată pe Don, venise la mine la birou foarte descurajat și înglodat în datorii. Nimic nu părea să meargă bine în viața lui în perioada aceea. Când am început să stăm de vorbă, am aflat că era restant cu trei sau patru luni la plata chiriei și la aproape toate facturile. Căsnicia sa avea probleme, fiindcă soția lui era sătulă până peste cap de situația lor financiară și începuse să își piardă respectul pentru Don, care nu reușea să asigure cele necesare pentru ea și cei cinci copii ai lor. Adevărul era că Don își pierduse și el respectul față de sine și se confrunța cu multe întrebări.

Slujba lui era de agent să vândări în domeniul asigurărilor de sănătate, dar insuccesul lui îl ducea cu repeziciune spre dezastrul financiar.

Deși toate păreau să-i fie împotrivă, eu am văzut potențial în omul acesta. Era dispus să învețe și să facă eforturi. Această combinație plină de putere m-a intrigat suficient cât să îl angajez și să investesc în bunăstarea viitorului său. În cele din urmă, investiția aceasta s-a dovedit nespus de profitabilă pentru noi amândoi.

Compania mea de curând deschisă tocmai câștigase o excursie în Hawai de la unul dintre clienții noștri și am simțit că aceasta era o ocazie grozavă de a-i împărtăși lui Don principiile Împărăției lui Dumnezeu. Deși era creștin, nu înțelegea la fel ca mine lucrurile în domeniul acesta. Cu toate că încercasem în câteva rânduri să îi vorbesc despre principiile divine din sfera aceasta, nu părea să creadă cei îi spuneam.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Continuam să caut un mod de a-i capta lui Don atenția și de a-l ajuta să înțeleagă că și el putea avea succes dacă învăța cum opera Împărăția lui Dumnezeu. Însă Don era atât de descurajat încât îi era greu să creadă în sine și să creadă că în viața lui putea avea loc o schimbare. Am știut că acea călătorie în Hawai era șansa mea.

În săptămânile premergătoare plecării noastre acolo, am povestit despre ceea ce urma să vedem și să facem în Hawai. Don își dorea un lucru mai mult decât orice altceva. Voia să prindă un marlin albastru în apele frumoase ale Oceanului Pacific.

- Hawai-ul e capitala marlinilor albaştri, mi-a spus Don cu încântare. Întotdeauna mi-am dorit să prind un marlin albastru; e unul dintre visurile mele.

Era prima dată când vedeam o licărire în ochii lui Don. Ceva îi stârnise entuziasmul și știam că aceasta urma să deschidă ușa pentru o lecție cu greutate.

- Don, i-am zis, știi că poți avea convingerea, nu doar speranța, că vei prinde un marlin albastru în Hawai, folosind principiile Împărăției lui Dumnezeu?

Confuz, dar intrigat, Don a vrut să aflu mai multe, așa că mi-am continuat explicația despre Împărăție. Am citat pasajul din Marcu 11:24, care spune: „*De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea.*” Pentru Don, era aproape prea frumos să fie adevărat. L-am ajutat să înțeleagă cum opera Împărăția și cum să își pună în aplicare credința. Astfel, înainte să plecăm în acea călătorie, el și soția lui au semănat așa cum făcusem eu pentru căpriorul meu, s-au pus de acord și s-au rugat crezând că au primit un marlin albastru.

Între timp, Don și-a făcut partea pentru a beneficia de recoltă. A căutat o ambarcațiune disponibilă, a verificat prețurile și în cele din urmă a făcut o rezervare pe barca unui căpitan care i-a făcut impresie bună. Toate lucrurile erau aranjate, iar noi așteptam plini de entuziasm să ne bucurăm de apele azurii din Hawai.

A sosit ziua ieșirii pe ocean și, în timp ce urcam la bordul navei, i-am spus jubilând căpitanului că urma să prindem un marlin albastru. Omul se aștepta să avem succes la pescuit în ziua aceea, prinzând

alți pești, dar ne-a asigurat că nu aveam mari șanse să punem mâna pe un marlin albastru. Supraveghea două bărci care ieșeau zilnic în larg și, în ultimele patru luni, echipajele lui prinseseră un singur asemenea pește, pentru că nu era încă sezonul lui, marlinul fiind o specie migratoare. Nu ne-am lăsat descurajați. I-am spus respectuos că noi vom primi unul și am continuat să ne pregătim sculele.

„DE ACEEA VĂ SPUN CĂ, ORICE LUCRU VEȚI CERE, CÂND VĂ RUGAȚI, SĂ CREDEȚI CĂ L-AȚI ȘI PRIMIT ȘI-L VEȚI AVEA.”

— MARCU 11:24

După șase ore de stat în larg, răstimp în care nu s-a

mișcat nicio undiță, începeam să mă îngrijorez puțin că lipsa acțiunii ar putea slăbi credința lui Don. I-am zis :

- Don, vreau să-ți pun o întrebare: când ai primit peștele? Când se prinde în undiță sau când ne-am rugat?

Don mi-a răspuns încrezător:

- Gary, răspunsul e simplu. Am primit când m-am rugat.

Am fost încântat de răspunsul lui. Atunci am știut că Don luase în serios instrucțiunile mele și că era hotărât să pună mâna pe acel marlin.

Câteva minute mai târziu, undița lui a început să se arcuiască și echipajul a strigat:

- Pește în cârlig!

- Nu te entuziasma prea tare, l-a prevenit căpitanul. E un pește mare, într-adevăr, dar nu e un marlin albastru. Marlinii urcă la suprafață și fac salturi mari prin aer, pe când peștele ăsta stă la adâncime.

Au trecut minute bune în timp ce Don se lupta cu peștele care încă nu era destul de aproape de suprafață încât să îl putem vedea. Oboseala a pus stăpânire nu doar pe Don, ci și pe pește, care a renunțat curând să mai lupte. Eu și Don nu am fost deloc surprinși când am scos din apă un marlin albastru frumos și mare, însă toți ceilalți oameni aflați pe barcă au rămas uluiți.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Poza cu Don și peștele prins stă și astăzi la mine în birou, ca mărturie pentru alții și ca piatră de aducere aminte pentru mine, care îmi împrășpătează mereu în minte realitatea Împărăției lui Dumnezeu. Privită din exterior, poza arată doar un pește. Dar, pentru Don, marlinul acela a însemnat mult mai mult. Dacă Împărăția lui Dumnezeu a funcționat pentru prinderea unui marlin, cu siguranță urma să funcționeze pentru tot ce mai avea nevoie în viață. Pentru

DUPĂ CUM VÂNTUL NU SE VEDE, DAR ARE UN EFECT VIZIBIL ÎN LUMEA FIZICĂ, ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ESTE REALĂ ȘI ARE EFECȚE PE PĂMÂNT.

Don, acesta a fost doar începutul procesului în urma căruia a înțeles ce impact putea avea Împărăția lui Dumnezeu în viața lui.

Întoarceți-vă în timp cu câteva mii de ani și veți întâlni un om numit Nicodim, care l-a pus întrebări lui Isus despre Împărăția lui Dumnezeu. Capitolul 3 din Evanghelia lui Ioan consemnează răspunsul Domnului nostru:

„Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (v. 8). Acea zi frumoasă petrecută în larg împreună cu Don este un foarte bun exemplu în privința aceasta.

Deși nici eu, nici Don nu vedeam fizic Împărăția lui Dumnezeu, am văzut și am simțit fără doar și poate efectele ei în ziua aceea, când a venit peștele așteptat. Aidoma vântului care nu poate fi văzut, dar care are un efect vizibil în lumea fizică, tot astfel Împărăția lui Dumnezeu este reală și are efecte pe pământ. Când ne însușim legile care guvernează Împărăția lui Dumnezeu, în viața noastră urmează schimbarea, așa cum i s-a întâmplat lui Don în ziua aceea.

Întrebarea care se ridică este următoarea: cum a apărut marlinul albastru? Există și un răspuns. Nu puteți spune doar că Dumnezeu l-a adus. Nu, ci trebuie să vedem de unde am știut noi că peștele va apărea. Trebuie să știm lucrul acesta pentru că s-ar putea să vină o zi când voi veți avea nevoie de un pește albastru, de o mașină albastră sau pur și simplu de alimente. Povestea de mai sus nu vorbește despre un pește, așa cum

DAȚI-LE VOI SĂ MĂNÂNCE!

nici poveștile mele vânătoarești nu vorbesc despre căprioare. Aceste relatări ne oferă informații despre Împărăție și despre modul în care operează ea. A existat un motiv pentru care a apărut peștele acela! Isus a petrecut mult timp dând învățătură ucenicilor Lui despre felul în care funcționa Împărăția, însă El nu doar a vorbit despre ea, ci a și demonstrat-o.

Vă rog să citiți cu atenție. Împărăția nu funcționează la fel ca lumea fizică în care ați crescut. Nu veți putea pricepe niciodată pe deplin conceptul Împărăției cu mintea voastră. Ea operează pe baza unor legi, doar că ele sunt diferite de cele cu care suntem noi obișnuiți pe pământ. Însă aceste legi pot fi descoperite. Isus a petrecut mult timp demonstrând și predând aceste legi ale Împărăției pretutindeni unde mergea. Una dintre istorisirile mele preferate în care Isus a demonstrat Împărăția apare în Marcu 6. Isus a hrănit atunci cinci mii de bărbați cu cinci pâini și doi pești. Deși am auzit povestea aceasta de un milion de ori la biserică, din copilărie până la maturitate, nimeni nu mi-a spus vreodată cum a făcut Isus așa ceva.

Fiindcă ziua era pe sfârșite, ucenicii s-au apropiat de El și I-au zis: „Locul acesta este pustiu și ziua este pe sfârșite. Dă-le drumul să se ducă în cătunele și satele dimprejur, ca să-și cumpere pâine, fiindcă n-au ce mânca.”

„Dați-le voi să mănânce”, le-a răspuns Isus.

Dar ei I-au zis: „Aceasta ar însemna mai mult decât plata unui om pe jumătate de an! Să mergem să cheltuim atât de mult pentru pâine și să le-o dăm să mănânce?”

Și El i-a întrebat: „Câte pâini aveți? Duceți-vă de vedeți.”

Ei s-au dus să vadă câte pâini au și au zis: „Cinci, și doi pești.”

Atunci Isus le-a poruncit să-i așeze pe toți în grupuri, pe iarba verde. Oamenii s-au așezat în grupuri de câte o sută

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

și de cincizeci. El a luat cele cinci pâini și cei doi pești și, privind spre cer, a mulțumit și a frânt pâinile. Apoi le-a dat ucenicilor ca ei să le împartă oamenilor. A împărțit și cei doi pești la toți. Au mâncat toți și s-au săturat, iar ucenicii au strâns doisprezece coșuri cu bucățile rămase de pâine și de pește. Numărul bărbaților care mâncaseră era de cinci mii.

— Marcu 6:35-44, NIV

„Isuse, avem o problemă. Oamenii sunt flămânzi și, dacă nu pleacă acum, nu vor ajunge acasă decât foarte târziu și ne îngrijorăm pentru ei.” Ce le spune Isus ucenicilor? „O, aveți dreptate; am pierdut noțiunea timpului; haideți să încheiem chiar acum întâlnirea.” Nu, ci El a spus simplu: „Dați-le voi să mănânce.” Poftim? Biblia consemnează că erau prezenți acolo cinci mii de bărbați, dar, punând la socoteală femeile și copiii, am putea spune cu ușurință că mulțimea se ridica la douăzeci de mii de persoane. Hrănirea unui asemenea grup de oameni, chiar dacă resursele necesare ar fi fost la fața locului, era o sarcină greu sau chiar imposibil de îndeplinit. Sunt sigur că ucenicilor nu le-a venit să creadă ce le spunea Isus. Răspunsul lor la soluția Lui ne oferă o imagine clară a mentalității tipice din sfera pământească. „Dar, Isuse, ar fi nevoie de plata unui om pe mai bine de jumătate de an! Să mergem să cheltuim atâția bani pe pâine?” În primul rând, observați că ucenicii au convertit îndată problema lipsei resurselor în matematica sistemului pământesc supus blestemului, în care omul muncea cu trudă și sudoare, socoteala echivalând cu efortul depus timp de peste jumătate de an, ca să fim preciși.

Într-o zi, mă rugam și Dumnezeu mi-a spus că am o mentalitate carnală. Am rămas nedumerit; la ce Se referea? Aveam o problemă cu pofta? Nu, ci Dumnezeu avea în vedere gândirea mea și faptul că eram limitat pentru că sistemul pământesc de gândire, supus blestemului, filtra viitorul meu prin prisma vitezei cu care puteam alerga agonisind cele necesare. Toți procedăm astfel. Dacă avem nevoie de o casă nouă, atunci aflăm cât costă și socotim imediat dacă

DAȚI-LE VOI SĂ MĂNÂNCE!

ne-o permitem. Cum facem calculul? Din prisma vitezei cu care putem alerga și care definește sistemul blestemat în care trăim. Să vedem: câștig cincisprezece dolari pe oră; îi înmulțesc cu patruzeci de ore pe săptămână și asta însumează... „O, nu am cum să îmi permit o astfel de casă.” Așa că dați ideea la o parte ca pe una imposibil de realizat. Dacă filtrăm fiecare idee prin prisma vitezei cu care putem goni, nu vom ajunge NICIODATĂ să ne însușim modul de viață al Împărăției, fiindcă Dumnezeu nu este legat de sistemul acesta. Dumnezeu mi-a spus că, dacă voiam să văd Împărăția operând, va trebui să încep să las în mintea mea să-și facă loc gândurile ei, care spun că toate lucrurile sunt posibile!

Ucenicii erau tributari mentalității pământești când au zis: „Pentru aceasta va fi nevoie de plata unui om pe mai bine de jumătate de an.” Cu alte cuvinte, ei spuneau că era imposibil să hrănească atât de mulți oameni.

Dați-mi voie să ilustrez cum au sunat pentru ei spusele lui Isus: „Dați-le voi să mănânce.” Imaginați-vă că eu aș fi păstorul vostru și că voi ați trece printr-o perioadă grea, în care ați întârziat cu plata ipotecii. Sunteți restanți de trei luni și ați ajuns în punctul în care urmează să pierdeți casa. Așa că veniți la mine și mă întrebați dacă biserica vă poate ajuta să ajungeți la zi cu plățile. Eu v-aș spune foarte calm:

- Am o idee mai bună. Ce ar fi să achiți tu ipoteca integral și atunci nu vei mai avea nimic de plătit?

V-ați uita la mine cu o privire care spune: „E clar că nu a priceput nimic din ce am vorbit” și ați zice:

- Nu, pastore, cred că ai înțeles greșit. Noi nu avem niciun ban; de aceea am venit la tine. Avem nevoie de ajutorul bisericii, ca să ajungem la zi cu plățile.

Eu v-aș privi iarăși foarte calm și aș spune:

- Înțeleg foarte bine și ți-am sugerat o soluție grozavă. Ar trebui să plătești casa integral, ca să nu mai ai rate de achitat.

Nu încape îndoială că m-ați crede sărit de pe fix.

Ei bine, așa trebuie să fi simțit și ucenicii. „Isuse, doar nu vorbești serios când spui să hrănim noi toți acești douăzeci de

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

mii de oameni? Așa ceva nu e posibil. Nu avem resursele necesare pentru asta. Și dacă am face un plan să mergem și să muncim din greu ca să strângem banii necesari, să organizăm căruțele care să aducă hrana și comitetele care să meargă să o cumpere, până ne-am întoarce noi cu pâinea, toți ar fi morți. Chiar dacă am avea banii, nu am avea timpul necesar să rezolvăm problema.” Așa răspundem noi situațiilor imposibile pe care le întâlnim în lumea fizică, atunci când nu vedem cum s-ar putea ele rezolva. Când nu avem resursele necesare, viziunea noastră moare.

Isus nu i-a lăsat pe ucenicii Lui în situația aceea fără să le dea un răspuns; El nu le-ar fi spus să hrănească mulțimea dacă nu ar fi existat nicio cale de a face acest lucru. Isus urma să le arate ucenicilor cum opera celălalt sistem, cel al Împărăției. Văzându-i pe ucenici cuprinși de nedumerire, Isus ia în mâini frâiele.

„Ce aveți? Mergeți și vedeți”, le-a spus El. Ucenicii s-au întors și au zis: „Am găsit cinci pâini și doi pești.” Odată ce hrana a fost găsită, Isus le-a cerut ucenicilor să o aducă la El. A luat pâinea și peștii, le-a binecuvântat și apoi li le-a dat înapoi. Pentru ochiul fizic, nu s-a schimbat nimic, însă pe tărâmul spiritual s-a întâmplat ceva foarte important, ceva ce constituie cheia înțelegerii conceptului Împărăției. Isus le-a poruncit ucenicilor să împartă pâinea și peștii, iar ei au privit uimiți cum mâncarea se înmulțea chiar sub ochii lor, hrănind toți cei douăzeci de mii de oameni, care au mâncat pe săturate. Ce s-a întâmplat? Cum s-a petrecut minunea aceasta?

Ca să aflăm, trebuie să facem câțiva pași în spate și să observăm detaliile acestui eveniment. Cuvântul „a binecuvânta” înseamnă a separa sau a consacra. Am putea spune, deci, că atunci când Isus a binecuvântat mâncarea, pâinea și peștii au trecut dintr-o împărăție în alta. În sfera pământească, hrănirea a douăzeci de mii de oameni cu cinci pâini și doi pești nu este posibilă. Dar în Împărăția lui Dumnezeu, toate lucrurile sunt posibile. De fapt, povestea nu se încheie aici. Înainte să se sfârșească, ucenicii au strâns doisprezece coșuri cu mâncarea rămasă. Cinci pâini și doi pești, care nu erau de ajuns, au sfârșit prin a hrăni douăzeci de mii de oameni și nu

doar atât, ci a și rămas mai multă hrană decât a fost la început? Așa operează Împărăția, aducând mai mult decât destul!

Ca unul care studiază sfera spirituală, când am privit îndeaproape această poveste, am văzut aceeași formulă pe care mi-a dat-o Dumnezeu cu privire la căpriorul meu. Prin intermediul vânătorii, Dumnezeu m-a învățat să semăn mai întâi în Împărăția Lui ceva din ceea ce aveam nevoie. Așa a făcut băiețelul din Evanghelie cu pâinea și cu peștii pe care-i avea. I-a pus sub autoritatea Împărăției lui Dumnezeu și mâncarea s-a înmulțit, hrănind douăzeci de mii de oameni, ba chiar rămânând

DUMNEZEU M-A ÎNVĂȚAT SĂ SEMĂN ÎNTÂI ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUI O PARTE DIN ORICE AM NEVOIE.

pe deasupra doisprezece coșuri. Observați că pâinea s-a înmulțit devenind pâine, iar peștii s-au înmulțit devenind tot pești. Așa funcționează lucrurile. Pot semăna pești în Împărăție și ei se vor înmulți, devenind tot pești. Dar dacă eu am nevoie de pești, dar nu am niciunul pe care să-l semăn? Răspunsul este următorul: voi semăna bani. Nu uitați, banii funcționează ca monedă de schimb. Voi și eu le dăm un „nume” în fiecare zi. Numim banii lapte, casă, îmbrăcăminte, pâine sau în orice alt fel, în funcție de ce avem nevoie în fiecare zi. Banii devin orice avem nevoie. La fel se întâmplă când semănăm; putem da un nume banilor. În loc să mergem la magazin să cumpărăm un pește ca să semănăm pentru un pește, putem semăna bani în schimb, dându-le numele bunului pe care îl dorim în schimb. Lucrul acesta se poate întâmpla cu dărnicia voastră, dar nu cu zeciuiala, fiindcă Dumnezeu i-a dat deja un nume acesteia din urmă. Vedem aceeași lege a multiplicării operând în Luca 5.

Pe când Se afla lângă lacul Ghenezaret și Îl îmbulzea norodul ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu, Isus a văzut două corăbii la marginea lacului; pescarii ieșiseră din ele să-și spele mrejele. S-a suit într-una dintre aceste corăbii, care era a lui Simon; și l-a rugat s-o depărteze puțin de la țărm.

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Apoi a șezut jos și învăța pe noroade din corabie. Când a încetat să vorbească, a zis lui Simon: „Depărtează-o la adânc și aruncați-vă mrejele pentru pescuire.”

Drept răspuns, Simon I-a zis: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prin nimic; dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejele!” După ce le-au aruncat, au prins o așa de mare mulțime de pești că începeau să li se rupă mrejele. Au făcut semn tovarășilor lor, care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Aceia au venit și au umplut amândouă corăbiile, așa că au început să se afunde corăbiile.

— Luca 5:1-7

Ca unii care cercetează tărâmul spiritual, haideți să privim cu atenție la istorisirea aceasta. Cum au apărut peștii aceia? Puteți vedea mecanismul? Isus mergea pe țărmul mării și a găsit o barcă pe care voia să o folosească pentru a predica mulțimii stând în ea. L-a întrebat pe Petru, stăpânul ei, dacă o putea folosi, iar acesta I-a răspuns: „Desigur.” La urma urmei, nu mai avea nevoie de ea în ziua aceea. Pescuiseră toată noaptea și nu prinseseră nimic. După ce Isus a folosit barca, i-a spus lui Petru să o ducă în larg și să arunce mrejele în apă pentru pescuire. Sunt sigur că cerința aceasta l-a luat pe Petru prin surprindere, așa că el a răspuns: „Isuse, am pescuit toată noaptea și n-am prins nimic.” Petru era pescar profesionist și știa cum se pescuia. Pe baza experienței lui, știa că nu puteau prinde nimic atunci. Din perspectiva legilor firii, nu avea nicio logică să iasă din nou în larg. Deja își strânseseră lucrurile și tocmai terminaseră de spălat mrejele.

Nu cred că Petru ar fi făcut ce i se cerea dacă nu ar fi auzit înainte o predică a lui Isus care îl atinsese așa cum nu i se mai întâmplase niciodată. Așa că a răspuns: „La cuvântul Tău, voi arunca mrejele.” Petru a ieșit din nou în larg și a prins atât de mulți pești încât mrejele erau gata să se rupă și corabia lui să se scufunde. A strigat disperat spre tovarășii lui, care erau încă pe țărm, iar aceștia au venit

și mrejele lor erau gata să se rupă și ele, iar corabia lor să se afunde ca și a lui. Biblia consemnează faptul că Petru a rămas uluit.

Cum s-au întâmplat toate acestea? Găsim indicii în text? De unde putem afla răspunsul? Făcând un rezumat scurt, aici avem de-a face cu puterea principiului loialității, despre care am vorbit mai devreme. Când Petru L-a lăsat pe Isus să folosească barca lui de pescuit, barca și afacerea pescarului au trecut dintr-o împărăție în alta. Afacerea a ieșit de sub jurisdicția sistemului pământesc supus blestemului și a intrat sub cea a Împărăției lui Dumnezeu. Prin faptul că a intrat sub această jurisdicție divină, Dumnezeu I-a putut da lui Isus un cuvânt de cunoștință despre locul precis unde se aflau peștii: „acolo, la adânc”.

Hai-deți să discutăm evenimentul acesta. Isus împrumută barca lui Petru, care tocmai încheiase o noapte lungă de pescuit, fără să fi prins nimic. În schimb, barca intră sub jurisdicția Împărăției lui Dumnezeu. Prin Duhul Sfânt, Isus cunoaște acum locul exact unde se află peștii. Isus îi spune lui Petru unde să ducă barca, iar aceasta se umple până la refuz de pești. Și barca tovarășilor lui e pe cale să se scufunde în urma capturii. Cum au fost prinși, deci, peștii? În termeni simpli, printr-un cuvânt direct venit din cer. Adevărul este că oricine poate prinde pești dacă știe exact unde se află aceștia. Gândiți-vă la ce am spus. Dumnezeu cunoaște totul; El vă poate ajuta și vă poate spune ce să faceți.

Când eu și Drenda eram faliți și am început să aflăm mai multe despre Împărăția lui Dumnezeu, Domnul mi-a dat într-o noapte un vis în care mi-a spus să încep o afacere pe care nu prea știam cum să o pun pe picioare. Afacerea aceasta continuă să funcționeze și astăzi, douăzeci și opt de ani mai târziu, producând un profit net de sute de mii de dolari pe an. Pe parcursul acestor douăzeci și opt de ani, ea mi-a îngăduit să semăn milioane de dolari în lucrare și să ajut mulți oameni. Cum? Am auzit o instrucțiune venită din cer și la fel puteți face și voi! Permiteți-mi să vă dau un exemplu.

Cu câțiva ani în urmă, țineam o conferință de cinci zile pe tema Împărăției lui Dumnezeu. După a doua seară, un om pe nume Chris a venit la mine și mi-a cerut să mă rog pentru el. L-am întrebat ce

nevoie avea și el mi-a spus povestea lui. Avea o afacere împreună cu un om care a deturnat fonduri din profitul firmei, făcând-o să intre în faliment. Chris avea patruzeci de ani și era la a patra căsnicie, care nu mergea nici ea bine. Mi-a spus că era atât de deprimat încât luase un pistol încărcat, se urcase în mașină și mersese o vreme, după care se oprise la o benzinărie închisă, cu gândul să-și pună capăt zilelor.

Era pe la trei dimineața și, în timp ce stătea acolo cu arma încărcată, i-a sunat telefonul. A recunoscut imediat numărul. Era fostul lui partener. Nu voia să stea de vorbă cu el, așa că nu a răspuns. Telefonul a sunat iar și iar, de unsprezece ori, până când Chris a hotărât în sfârșit să răspundă. Primele cuvintele pe care i le-a spus fostul lui partener au fost: „Unde ești și ce faci?” Când Chris i-a spus, omul a zis: „Stai pe loc; vin chiar acum până acolo!” Fostul partener al lui Chris își dăduse viața lui Cristos și voia să îi împărtășească lucrul acesta. În mod uimitor, simțise un imbold puternic de a-l contacta pe Chris la trei dimineața și, când acesta nu i-a răspuns, a continuat să-l sune.

Când partenerul lui a ajuns la fața locului, l-a condus pe Chris la Domnul și viața acestuia s-a schimbat în mod radical. Totul a început să se îmbunătățească. A găsit o biserică potrivită și căsnicia lui a devenit mai bună. Totul mergea mai bine, cu excepția venitului său. Chris nu avea o slujbă și acesta a fost motivul pentru care mi-a cerut să mă rog. Cu ocazia acelei conferințe, am vorbit despre subiectele abordate în cartea de față, despre modul în care Împărăția poate face lucruri uimitoare, care întrec abilitățile noastre.

În timp ce Chris se gândea cum ne poate conduce Duhul Sfânt și cum ne poate ajuta, îndrumându-ne și dându-ne idei, dintr-o dată i-a venit o idee. În perioada aceea nu avea prea multe opțiuni în domeniul financiar. Dar se pricepea să facă un cheesecake grozav. Specialitatea lui era un cheesecake sănătos și știa că acesta era cel mai bun pe care-l gustase vreodată. De fapt, Chris era cunoscut de toți prietenii lui ca tipul care făcea cel mai bun cheesecake de care avuseseră parte. Mersese de multe ori la magazinul local cu produse bio și gustase câteva dintre produsele de patiserie ale acestuia, însă tuturor parcă le lipsea ceva. Chris nu avea multe opțiuni, dar a simțit

că varianta pe care o putea încerca era vânzarea de cheesecake-uri. Era sigur că, dacă ducea la magazinul acela un cheesecake făcut de el și dacă proprietarul îl gusta, va dori să îl includă între produsele lui. Era convins că se va vinde mai bine decât marfa de acolo. Așa a făcut. A pregătit un cheesecake și s-a dus cu el, pe neașteptate, la magazin. Dumnezeu a sincronizat în așa fel lucrurile încât chiar în momentul în care Chris a ajuns acolo, în magazin se afla și directorul general al aceluia lanț de magazine, care venise în vizită. Directorul a fost de acord să guste cheesecake-ul, urmând să îl anunțe pe Chris care era hotărârea lui.

În seara aceea, Chris a venit din nou după încheierea sesiunii să stea de vorbă cu mine. Mi-a spus ce făcuse și mi-a cerut să mă rog cu el pentru contractul cu acel magazin alimentar bio. Ei bine, Chris a revenit ziua următoare, mai entuziasmat ca niciodată! Mi-a spus că directorul voia ca el să facă cheesecake-uri nu doar pentru magazinul la care se întâlniseră, ci pentru tot lanțul, și că îl întrebase ce sortimente mai știa să facă în afară de acela. Chris a rămas șocat! În mod uimitor, directorul cu pricina a venit la ultima seară a conferinței, unde a ieșit în față, și-a predat viața Domnului Isus și a fost botezat cu Duhul Sfânt. Două săptămâni mai târziu, am primit o scrisoare de la el în care îmi spunea că voia să semene înapoi în Împărăția lui Dumnezeu. Hotărâse să dea lucrării noastre, Faith Life Now, zece la sută din acțiunile pe care le avea în firmă. Incredibil! Dumnezeu poate lua o idee pentru a realiza din nimic ceva măreț.

CAPITOLUL 10

CULEGEȚI, NU ASUDAȚI!

Ați văzut vreodată un cal vara, după o cursă lungă? E plin de broboane de sudoare și zăbala i se acoperă de spumă. E de ajuns să aruncați o privire spre el ca să vă dați seama că a depus efort. Mi se pune mereu întrebarea: „Gary, vrei să spui că n-ar trebui să lucrez?” Nu, nu am spus așa ceva, după cum nu o face nici Cuvântul lui Dumnezeu. Dar există o diferență uriașă între un mod de a lucra și altul. Să luăm, de exemplu, relatarea despre Petru și tovarășii lui, care au prins atât de mulți pești încât cele două bărci au început să se afunde sub greutatea lor. Pescarii se trudiseră toată noaptea, dar fără succes. Apoi a venit Isus și, printr-un cuvânt de cunoștință, le-a arătat unde erau peștii. Și atunci au lucrat cu mâinile lor ca să prindă peștele, însă a fost un alt fel de muncă. Nu încapă îndoială că au depus efort în timp ce trăgeau mrejele pline de pește. Dar pescuiau?

Știu că mă joc acum cu cuvintele. Noi folosim termenul „a pescui” în diferite sensuri. O femeie pescuiește complimente. Un om își vâre mâna în buzunar, pescuind cheile. Folosim cuvântul acesta când ne referim la faptul că o persoană caută ceva. Putem spune despre Petru că pescuia? Când merg la vânatoare, v-am spus că prind căpriorul în aproximativ patruzeci de minute. Pot afirma despre mine că vânez? Cu alte cuvinte, dacă știți unde sunt peștii, mai pescuiți? Dacă eu știu că voi prinde căpriorul, se mai numește vânatoare ce fac eu? Spun lucrul acesta doar ca să observați diferența. Da, eu depun efort, dar nu mă trudesesc toată noaptea pentru ca în

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

final să nu prind nimic. Înainte de toate, prin faptul că am cele necesare traiului, pot lucra în Împărăție, care este lucrarea Tatălui meu și scopul vieții mele.

Aș numi efortul acesta cules.

Când Petru a venit la Isus și L-a întrebat cum să plătească taxele, în Matei 17:27b, Isus i-a răspuns astfel:

Du-te la mare, aruncă undița și trage afară peștele care va veni întâi; deschide-i gura și vei găsi în ea o rublă pe care ia-o și dă-le-o lor, pentru Mine și pentru tine.

Observați că Isus nu a spus: „Ei bine, Petru, avem de plătit taxele. Îți spun Eu cum facem: te duci în oraș trei luni, îți cauți de lucru, câștigi banii și te întorci la noi după ce ai făcut rost de suma pentru plata taxelor.” Nu, Isus nu a venit cu soluția aceasta. De ce? Pentru că Petru ar fi trebuit să lase în urmă sarcina care îi fusese încredințată și să înceapă să alerge după bani, dacă se întorcea la sistemul de gândire pământesc, supus blestemului. Isus ne arată în schimb cum operează Împărăția și cum ar trebui să funcționăm și noi cât timp ne aflăm pe pământ. Răspunsul dat lui Petru este și răspunsul vostru. Isus i-a spus doar unde se găseau resursele, care era metoda de folosit pentru culegerea lor și unde trebuia să caute. Tot ce a avut Petru de făcut a fost să culegă.

Atunci când ne uităm la Isus și la ucenicii Lui, vedem că aceștia erau de obicei uimiți și șocați văzând cum opera Împărăția. Când Isus a uscat smochinul prin cuvintele rostite în Marcu 11, Biblia ne spune că Petru a fost uimit. Când Lazăr a ieșit din mormânt după ce murise de patru zile, au fost iarăși uimiți. Când Petru, Iacov și Ioan au prins mulțimea aceea de pești, au fost uimiți. De-a lungul anilor, eu și Drenda am rămas mereu uimiți, cu gura căscată, zicând: „Ai văzut ce s-a întâmplat?” pe măsură ce am învățat tot mai multe despre modul în care operează Împărăția. În timp ce vorbim despre

CULEGEȚI, NU ASUDAȚI!

culesul cu ajutorul Duhului Sfânt, trebuie să vă duc în capitolul 6 din Matei. Biblia mea are un subtitlu deasupra acestui pasaj, care spune: „Nu vă îngrijați!” Îmi plac aceste cuvinte.

Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.

De aceea vă spun: nu vă îngrijați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea, nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare; și, totuși, Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele? Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui?

Și de ce vă îngrijați de îmbrăcămintea? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși, vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre ei. Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?

Nu vă îngrijați, dar, zicând: „Ce vom mânca?” Sau: „Ce vom bea?” Sau: „Cu ce ne vom îmbrăca?” Fiindcă toate aceste lucruri neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da deasupra. Nu vă îngrijați dar de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngriji de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei.

— Matei 6:24-34

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Isus spune că nu puteți sluji la doi stăpâni. Poate credeți că lucrul acesta este posibil, dar nu e. Îl veți iubi pe unul și numai pe unul. Știu care este acela: cel în care vă puneți încrederea pentru împlinirea nevoilor voastre. Când Domnul mi-a vorbit în timp ce locuiam în casa aceea veche și mi-a spus că nu mi-am făcut niciodată timp să descopăr cum funcționa Împărăția Lui, îmi spunea de fapt că El nu era cu adevărat Stăpânul meu. Dumnezeu nu era Cel în care aveam deplină încredere și Cel pe care Îl slujeam și în care mă încredeam. O, desigur, mergeam la biserică, eram generos, Îl iubeam pe Dumnezeu și știam că mergeam în cer. Dar nu îmi făcusem niciodată timp să descopăr sistemul Lui financiar și modul în care opera Împărăția Sa.

Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră.

— Luca 12:34

Citiți rar cuvintele acestea: „*Unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră.*” Multor oameni le place să le răsucescă și să spună: „Unde este inima voastră, acolo este și comoara voastră.” Însă textul nu afirmă așa ceva și realitatea nu este aceasta. Oamenii au impresia că versetul spune că Îl pot iubi pe Dumnezeu duminică dimineața și că aceasta este comoara lor. GREȘIT! Sistemul în care vă puneți încrederea pentru împlinirea nevoilor voastre arată unde este comoara voastră.

Isus ne spune că am înțeles totul pe dos!

Dumnezeu vrea ca pe primul loc în viața noastră să fie El, nu banii. Dacă banii sunt comoara noastră, ei vor ocupa primul loc, cerând timpul nostru, atașamentul nostru și devenind prioritatea noastră. De aceea Petru nu trebuia să părăsească însărcinarea primită pentru a merge și a câștiga bani când a avut de plătit taxele. De aceea Dumnezeu trebuie să ne învețe cum să culegem, nu să asudăm. Isus trebuie să ne învețe cum operează Împărăția, cum să ne punem încrederea în Dumnezeu cu privire la îndeplinirea nevoilor noastre, eliberând în felul acesta inima noastră, încât să Îl poată iubi pe El în întregime! Isus a spus: „*Oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea?*”

El spunea că viața nu înseamnă a avea bunuri. Scopul vieții este ca bunurile să vă slujească vouă și sarcinii pe care o aveți pe pământ.

Cu toate acestea, ce vedem în jur? Cei mai mulți oameni aleargă fără încetare, slujind ei bunurilor. Oamenii gonesc întruna pentru a plăti ipoteca, rata mașinii, facturile. Isus spune că nu aceasta este viața! Acum nu veniți să îmi spuneți: „Vezi, Isus Însuși a spus că e rău să avem lucruri.” Nu este adevărat. El

a afirmat în versetul 33 că, dacă noi căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, toate aceste lucruri ne vor fi date pe deasupra. Problema nu o constituie lucrurile, ci inima noastră. Dacă Dumnezeu nu

voia să avem lucruri, Isus ar fi spus-o lămurit. Însă El ne arată că toate lucrurile după care aleargă lumea ne vor fi date pe deasupra dacă trăim cum dorește Dumnezeu.

Cu alte cuvinte, viața nu înseamnă să slujim lucrurilor, dar, din nefericire, cei mai mulți oameni așa fac. Ei nu au de ales; au devenit sclavi. Este imposibil să slujim la doi stăpâni, iar a sluji lucrurilor nu este viață. Isus continuă explicând că există un alt sistem, un loc al păcii financiare și al acoperirii nevoilor, care vă face liberi, așa încât să puteți trăi cu adevărat. El poartă numele de Împărăția lui Dumnezeu.

În învățătura Lui din Matei 6, Isus ne dă două exemple în care vedem cum arată Împărăția Sa. El spune: „*Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare; și, totuși, Tatăl vostru cel ceresc le hrănește*” (v.26).

Păsările nu au ferme cu viermi!

Ele nu iau pe umerii lor sarcina de a-și acoperi nevoile zilnice. Nu, ci Tatăl le hrănește. Păsările doar culeg ceea ce au nevoie în fiecare zi. Vedeți lucrul acesta? Ele nu asudă, trudind din greu pentru supraviețuire. Ele culeg!

**DACĂ BANII SUNT COMOARA
NOASTRĂ, EI VOR OCUPA PRIMUL
LOC, CERÂND TIMPUL NOSTRU,
ATAȘAMENTUL NOSTRU ȘI
DEVENIND PRIORITATEA NOASTRĂ.**

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

Florile nu torc și nu țes!

„Și de ce vă îngrijorați de îmbrăcăminte? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși, vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre ei.” (v. 28)

Florile nu se îmbracă trudind din greu și asudând pentru veșmintele lor. Nu, ci Tatăl le îmbracă. Isus merge mai departe și ne arată care este răspunsul nostru. Există un alt mod de viață: cel al Împărăției! El spune: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (v. 33). Ce înseamnă să căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu? Să aflăm cum funcționează ea! Să studiem legile care o guvernează. Să învățăm cum operează sistemul lui Dumnezeu!

Dacă v-aș parașuta dintr-un avion într-o țară unde nu ați mai fost niciodată, prima voastră sarcină ar fi să aflați cum funcționează ea: cum mănâncă oamenii, cum cumpără și vând, ce legi guvernează această țară. La fel stau lucrurile și în cazul Împărăției lui Dumnezeu. Trebuie să descoperiți cum funcționează Împărăția aceasta ca să vă puteți bucura de beneficiile apartenenței voastre la ea. Știu din experiență cât de mult am pierdut când nu știam cum operează Împărăția. Răspunsul căutat de voi este simplu: aveți nevoie de o revoluție financiară. În cazul unei revoluții, oamenii se revoltă împotriva sistemului consacrat de guvernare și îl înlocuiesc cu unul nou. Și voi trebuie să faceți la fel. Trebuie să răsturnați vechea guvernare a sistemului pământesc supus blestemului, cu toate lipsurile și disperarea lui, pentru a vă bucura de un nou mod de viață: cel trăit în Împărăția lui Dumnezeu, cu legile ei noi, unde nu sunt lipsuri, ci multă bucurie!

CAPITOLUL 11

ZBORUL E MAI UȘOR DECÂT MERSUL PE JOS!

Dacă ar fi să vă întoarceți în timp și ați vrea să călătoriți de la New York în San Francisco, ar trebui să mergeți cu corabia. Înainte de deschiderea Canalului Panama, călătoria putea dura un an, ocolind toată America de Sud. Mai târziu, când s-a deschis traseul prin Oregon, distanța putea fi parcursă în patru luni. Astăzi, puteți ajunge dintr-un oraș în altul în patru ore. Cum? Folosind o lege nouă, cea a aerodinamicii. Legea aceasta a existat dintotdeauna (păsările o folosesc zilnic), dar oamenii nu au înțeles-o. Așa cum se întâmpla cu legile zborului, cei mai mulți creștini pur și simplu nu sunt conștienți de existența acestor legi ale Împărăției, deși au citit despre ele aproape toată viața. Împărăția lui Dumnezeu este aici, în voi, și aveți dreptul legitim de a vă bucura de beneficiile ei. În sfera fizică, legile zborului nu anulează legea gravitației, ci o înving. Cu alte cuvinte, cât timp operați în concordanță cu legile care guvernează zborul, vă ridicați de la pământ, deși gravitația continuă să își producă efectele. Sunteți de acord cu mine, desigur, că este mult mai ușor să zburăți patru ore decât să călătoriți un an cu corabia! Ei bine, atunci începeți să alegeți varianta rapidă și lăsați în urmă metodele vechi, care sunt atât de lente.

Ați văzut vreodată un fluture monarh? Aici, în Ohio, puteți vedea mii de asemenea fluturi îndreptându-se toamna spre sud, unde iernează. Ei zboară spre Mexic, făcând o călătorie de aproximativ trei mii două sute de kilometri. Dar iată care este aspectul surprinzător:

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

fluturii nu au mai fost niciodată acolo! De unde știi cum să zboare într-acolo sau când să pornească? Dacă Dumnezeu a pregătit o soluție pentru ca această specie de fluturi să supraviețuiască, El are pregătită una și pentru voi. Cum reușește acest fluture să rămână în viață?

Prin intermediul metamorfozei. Rădăcina acestui termen este *morph*, care înseamnă schimbare. Cei mai mulți știi că fluturile nu iese din ou ca fluture, ci își începe viața sub formă de omidă. În această etapă, omida trăiește pe plantele de lăptucă și crește până când e pregătită pentru o schimbare majoră. După ce ajunge la o mărime anume, își pregătește o crisalidă, adică un soi de găoace în care se închide omida timp de 7-15 zile. După aceea, din crisalidă iese fluturele, care nu arată și nu acționează ca atunci când se afla în stadiul de omidă. El trăiește acum la un nivel cu totul diferit al existenței: zboară! În loc să fie limitat la o singură plantă de lăptucă, poate zbura oriunde dorește. Este de o frumusețe și grație fără egal.

Însă trăsătura lui cea mai uimitoare este abilitatea sa de a zbura departe de pericol. Fluturile acesta nu ar putea supraviețui lunilor reci de iarnă care sunt normale în emisfera nordică. Dacă ar rămâne aici, ar muri. Dar Dumnezeu a pregătit o cale ca această insectă să zboare departe de pericol, străbătând peste trei mii de kilometri, pentru a ajunge într-un loc unde nu a mai fost niciodată înainte. De unde știe care este drumul într-acolo? Cum reușește să facă lucrul acesta? Prin metamorfoză. Biblia ne spune că, prin același proces, putem zbura și noi deasupra problemelor și chiar a situațiilor pe care nu avem idee cum să le gestionăm, aidoma acestui fluture.

Steve, un prieten al meu, se întorcea cu mașina spre casă într-o noapte, când a lovit cu ea o căprioară. Impactul i-a distrus mașina. Din păcate, o săptămână mai târziu, s-a stricat și motorul mașinii lor de familie, singura care le rămăsese. Firma de asigurări acoperea costul închirierii altei mașini timp de două săptămâni, în contul celei stricate, dar nu îi acoperea nicio parte a sumei necesare pentru repararea mașinii de familie. Steve și Karen nu știau ce să facă. Fiindcă lucra în domeniul vânzărilor și trebuia să meargă în fiecare

ZBORUL E MAI UȘOR DECÂT MERSUL PE JOS!

seară pentru a-și întâlni clienții, Steve avea nevoie neapărat de o mașină.

Cei doi soți auziseră învățătura despre Împărăție de suficientă vreme ca să știe că Dumnezeu era răspunsul lor. În perioada aceea, nu aveau bani puși deoparte ca să-și cumpere alte mașini, așa că știau că Dumnezeu și Împărăția Lui erau singura lor speranță. Cele două săptămâni în care le era acoperită închirierea unei mașini se apropiau cu repeziciune de sfârșit și ei încă nu aveau un răspuns. În mod uimitor, în seara dinaintea zilei în care Steve trebuia să ducă înapoi mașina închiriată, a primit un telefon de la un om care îi spunea că avea o mașină pe care voia să o dea cuiva și, fiindcă știa că Steve mergea la noi la biserică, l-a sunat pe el să îl întrebe dacă știa vreo familie care avea nevoie de o mașină. Steve i-a explicat pe scurt situația lui și i-a spus că era recunoscător să primească mașina aceea pentru el și familia sa. Ajutorul acesta era nemaipomenit, dar Steve avea șase copii și o mașină de cinci locuri nu era de ajuns. Însă faptul că ea apăruse pur și simplu în momentul acela a fost o încurajare pentru ei.

Duminica următoare, au venit amândoi la mine și mi-au cerut să mă rog împreună cu ei pentru următoarea lor mașină. Karen a zis: „Pastore, credem că primim o mașină Honda Odyssey, prin credință, și vrem să te pui de acord cu noi în timp ce semănăm o sămânță pentru mașina aceasta.” Am răspuns: „Desigur” și ne-am rugat împreună. Nu îmi mai aduc aminte câte săptămâni au trecut, dar nu au fost mai mult de trei sau patru, până când am trecut pe la ei să îi vizităm. Am intrat în bucătăria lor și acolo, pe frigider, aveau o poză cu o Honda Odyssey. Karen mi-a spus că, în fiecare zi, când deschidea frigiderul, își punea mâna pe poză și Îi mulțumea lui Dumnezeu pentru acea mașină.

După vreo săptămână, m-a sunat secretara și mi-a spus:

- Pastore, am primit azi un telefon interesant.

Un om voia să doneze bisericii noastre o mașină. Nimeni nu știa pe atunci că Steve și Karen își exersaseră credința pentru o mașină nouă sau ce model de mașină doreau cei doi. Am întrebat-o pe secretară:

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

- Ce fel de mașină e?

Mi-a răspuns:

- Honda Odyssey.

- În ce stare e?

Omul îi spusese că era în stare perfectă, fără nicio zgârietură, și cu un kilometraj de doar o sută și ceva de mii de kilometri. I-am spus secretarei că știam la cine va merge mașina aceea. I-am povestit Drendei ce se întâmplase și am rugat-o să o sune pe Karen. Când Karen i-a răspuns, soția mea a întrebat-o ce mai fac și dacă se întâmplase ceva în legătură cu nevoia lor. Primele cuvinte ale lui Karen au fost:

- Ei bine, suntem cu o zi mai aproape!

Drenda i-a zis:

- Sunteți mai aproape decât crezi. Vino să iei mașina.

Îmi plac mult experiențele de felul acesta; vouă nu? Povestea continuă cu Steve și Karen care au căpătat mai multă încredere în purtarea de grijă oferită de legile Împărăției.

În perioada aceea, cei doi soți își doreau o casă. Stăteau de câțiva ani în chirie și considerau că era momentul să cumpere

**DESEORI, NOI NE LIMITĂM
SINGURI VIITORUL,
GÂNDINDU-NE DOAR LA
CE CREDEM NOI CĂ ESTE
POSIBIL. DAR, CU DUMNEZEU,
TOATE SUNT POSIBILE DACĂ
LĂSĂM CUVÂNTUL LUI SĂ NE
SCHIMBE GÂNDIREA.**

propria locuință. Nici acum nu aveau suficienți bani pentru plata avansului. Merseseră la nenumărate bănci pentru a se interesa în ce condiții puteau face un credit ca să cumpere un teren și toate aveau aceeași cerință: un avans de cincizeci la sută. În acea etapă a vieții lor de familie tânără, nu dispuneau de o asemenea sumă ca să se califice pentru un credit. Karen era descurajată și m-a întrebat

ce să facă. Am fost cu toții de acord că Dumnezeu va deschide o cale pentru ei. Așa că au început să se intereseze de diferite proprietăți și case.

ZBORUL E MAI UȘOR DECÂT MERSUL PE JOS!

Una dintre proprietățile pe care le-au văzut le-a rămas în minte. Se afla în zona unde voiau ei să construiască și cei cincizeci și cinci de acri se vindeau cu doar cincizeci și cinci de mii de dolari. Dar ei nu dispuneau de avansul necesar. Însă eu auzisem despre o bancă mică, dintr-o zonă rurală aflată la două ore distanță de noi, care accepta ca garanție, în locul avansului, diferența dintre valoarea evaluată a proprietății și prețul la care se vindea ea. Lucrul acesta era foarte neobișnuit, mai ales în cazul cumpărării de terenuri virane. Le-am spus celor doi soți despre banca respectivă și au stabilit o întâlnire cu directorul ei. Terenul a fost evaluat la peste o sută de mii de dolari, astfel că banca le-a spus că nu avea nevoie deloc de avans. Cei doi au cumpărat terenul fără să plătească băncii vreun avans și au construit apoi o casă încântătoare pe acea proprietate frumoasă. Steve și Karen continuă să prospere până în ziua de astăzi, învățând, la fel ca mine și Drenda, să acționeze potrivit legilor Împărăției.

Vă pot povesti multe experiențe similare din biserica mea și mă aștept ca ele să aibă loc și în viața voastră. Dumnezeu poate face lucruri uimitoare și uneori ciudate pentru a ne împlini nevoile. Deseori, noi ne limităm singuri viitorul, gândindu-ne doar la ce credem noi că este posibil. Dar, cu Dumnezeu, toate sunt posibile dacă lăsăm Cuvântul Lui să ne schimbe gândirea.

Nu vă conformați tiparului acestei lumi, ci fiți transformați prin înnoirea minții voastre. Atunci veți putea pune la încercare și confirma faptul că voia lui Dumnezeu este bună, plăcută și desăvârșită.

— Romani 12:2, NIV

Noi, credincioșii, nu trebuie să ne conformăm tiparului acestei lumi. Pavel se referă la sistemul pământesc supus blestemului și la modul lui de viață, dar mai cu seamă la felul în care gândim. Ați croit vreodată o rochie sau ați făcut ceva folosind un tipar? Dacă răspunsul este afirmativ și dacă nu v-a plăcut cum a ieșit, ce s-ar întâmpla dacă ați încerca din nou, folosind același tipar? Ați obține

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

aceiași rezultat. De aceea Pavel spune că trebuie să fim transformați prin înnoirea minții; trebuie să schimbăm tiparul după care trăim și să gândim altfel decât lumea.

Cuvântul „transformați” este cel despre care am vorbit deja: *morph*, și el înseamnă *schimbați*. Noi avem nevoie de o metamorfoză! Avem nevoie să gândim ca Dumnezeu, să avem în mintea noastră gândurile Împărăției. În loc să gândim din perspectiva unei omizi urâte, prinse în capcană și condamnate să moară în timpul iernii, noi trebuie să ne punem încrederea în Dumnezeu, care ne va ajuta să trăim un mod cu totul nou de viață. Atunci și numai atunci putem zbura pe deasupra problemelor noastre, ajungând să știm care este voia desăvârșită și plăcută a lui Dumnezeu în fiecare situație. Dacă nu îmbrățișăm această schimbare de gândire, vechea noastră mentalitate va spune neconținut: „Nu, nu, nu pot face asta. NU, nu văd cum se poate întâmpla așa ceva.”

Cine ar fi crezut că acea omidă urâtă va putea zbura cu o asemenea grație și perfecțiune? Privind la omidă și gândindu-vă la călătoria de peste trei mii de kilometri pe care o are de făcut, ați clătina din cap și ați zice: „IMPOSIBIL!” Dar, în Împărăția lui Dumnezeu, toate lucrurile sunt posibile. Uitați-vă la cazul meu. Când începe emisiunea mea televizată, sunt prezentat ca expert în domeniul financiar. Uneori îmi aduc aminte de zilele mele în care trăiam ca o omidă și îmi spun: „E uimitor!”

Dacă tot a venit vorba despre zbor, când eu și Drenda am început să învățăm despre modul în care opera Împărăția, am hotărât că voiam un avion. Aveam brevet de zbor de la nouăsprezece ani și închiriasem mereu avioane, dar nu avusesem niciodată unul al meu. Știți de ce, desigur: fiindcă nu avusesem banii necesari. Așa că, într-o zi, am hotărât că un avion nu era ceva greu pentru Împărăția lui Dumnezeu. De ce limitam Împărăția la ceea ce credeam că era posibil pentru mine? Prin urmare, am scris un cec și în secțiunea destinată mențiunilor, am scris: „Pentru avionul meu” (și am enumerat detaliile). Mi-am pus mâinile peste cec și l-am trimis prin poștă, crezând că am primit avionul când m-am rugat, potrivit textului din Marcu 11:24.

ZBORUL E MAI UȘOR DECÂT MERSUL PE JOS!

De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea.

O lună mai târziu, m-am dus la medic pentru un control de rutină. Am rămas surprins când doctorul m-a întrebat, din senin: „Știi pe cineva care vrea să cumpere un avion?” Mi s-a părut neobișnuită întrebarea lui. „Ce fel de avion?” am zis eu. Am rămas uimit și încântat văzând că era exact modelul pentru care crezusem eu când mă rugasem. L-am întrebat unde îl puteam vedea și medicul mi-a spus că avionul era pe micul aeroport din zona noastră, aflat la doi pași de casa mea. Dați-mi voie să explic. Locuința mea se află la unul dintre capetele aeroportului din zonă. Fiecare avion care aterizează trebuie să treacă exact pe deasupra casei mele. Faptul că vedeam avioanele aterizând și decolând toată ziua, precum și acela că pista era la o milă de ușa mea însemna că pur și simplu trebuia să am și eu un avion!

Așa că am sunat un prieten care zbura de când se știa și care era instructor de zbor, rugându-l să vină cu mine să vedem aparatul. În timp ce îl examinam, am știut că acela era avionul meu; era perfect! Era exact ce îmi doream. Aveam însă o singură problemă, aceeași cu care mă confruntasem de-a lungul anilor când venise vorba despre cumpărarea unui avion: nu aveam banii necesari. Ați avut vreodată problema aceasta? Însă de data aceasta nu aveam de gând să dau înapoi, cuprins de teamă. Eram convins că acela era avionul meu; doar că încă nu știam cum va face Dumnezeu rost de bani.

Cu vreo două luni în urmă, eu și Drenda căutam un spațiu pentru biroul firmei noastre. Știam unde voiam să avem sediul, însă nu am găsit nimic de vânzare în zona aceea, așa că am început să căutăm și în ală parte. Am găsit vreo două clădiri pe care aproape că le-am cumpărat, dar am simțit în duhul nostru că nu erau alegerea potrivită și am continuat să ne întoarcem spre zona unde știam că trebuia să se afle biroul, sperând că vom găsi un spațiu disponibil. Într-o zi, în timp ce ne rugam cu privire la decizia aceasta, m-a sunat tatăl meu și mi-a zis: „Știi, vei spune că Dumnezeu e în spatele acestui lucru, dar eu și mama ta am stat de vorbă și am hotărât că vrem să vă dăm clădirea noastră să vă faceți în ea biroul.” Clădirea

Revoluția ta financiară: Puterea loialității

pe care o aveau ei se afla exact în zona unde speram noi să găsim un spațiu. Am rămas șocat!

Ca să înțelegeți ce s-a întâmplat, trebuie să știți că tatăl meu nu era pe atunci credincios și era foarte sarcastic ori de câte ori îl pomeneam pe Dumnezeu. De fapt, avea o asemenea atitudine încât nu îi puteam vorbi deloc despre Dumnezeu. Ba chiar m-am rugat ca Domnul să-i scoată în cale pe altcineva care să I-l predice pe Cristos. Știam că eu nu puteam ajunge la inima lui; pe mine nu

**VIAȚA MEA, CARE
FUSESE LIMITATĂ LA
SUPRAVIEȚUIRE ȘI TEAMĂ,
A FOST TRANSFORMATĂ DE
ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU.
CU AJUTORUL LEGILOR EI,
AM DESCOPERIT O VIAȚĂ CU
POSSIBILITĂȚI NELIMITATE.**

m-ar fi ascultat. Însă tatăl meu a fost mântuit câțiva ani mai târziu, la optzeci de ani. În mod surprinzător, a fost mântuit urmărind o emisiune a noastră, văzând toate lucrurile uimitoare pe care le făcea Dumnezeu. A trăit ultimii trei ani și jumătate din viață ca un om schimbat și a fost prezent la biserică în fiecare weekend.

Într-o zi, după încheierea serviciului bisericii, l-am văzut pe tatăl meu stând de vorbă în

hol cu un om pe care îl cunoștea de ani de zile și care era membru al bisericii noastre. În timp ce mă îndreptam spre ei, l-am auzit pe omul acela întrebându-l pe tata cum începuse să vină la biserică. Tatăl meu i-a răspuns că văzuse prea multe lucruri pe care nu le putea explica. Slavă Domnului! Așa ar trebui să fie.

Să ne întoarcem acum la acel telefon legat de clădire, din vremea când tatăl meu nu era mântuit. Eu și Drenda eram surprinși de vestea că ne dădea clădirea. Desigur, știam că Dumnezeu era în spatele acestei decizii și i-am fi putut spune când ne-a sunat: „Da, tată, ai dreptate; Dumnezeu e la lucru!”

Clădirea avea nevoie de renovări serioase pentru a putea fi transformată potrivit cerințelor Codului comercial, ca să fie potrivită pentru biroul nostru. Tata mi-a dat clădirea în decembrie și aveam

de gând să încep lucrările de renovare în primăvară. Clădirea era închisă pentru perioada iernii, nefiind folosită de nimeni, iar tatăl meu mi-a spus că oprise apa. Lucrurile au rămas așa pe durata lunilor de iarnă, până la aproximativ o săptămână după ce m-am dus să mă uit la acel avion. Atunci m-a sunat fratele meu, să-mi spună că ar fi bine să trec pe la clădirea mea, fiindcă apa curgea din ea până în stradă. Vremea se încălzise și se părea că tatăl meu se înșelase; apa nu fusese oprită pe durata iernii. Am mers cu mașina până acolo și am descoperit că, la o baie de la etaj, apa curgea de zile sau chiar de săptămâni întregi. Tot rigipsul căzuse de pe pereți.

Știu că, la prima vedere, povestea pare una nefericită, dar ceea ce nu știți și nu știa nici fratele meu, este că eu semnasem deja un contract pentru îndepărtarea rigipsului de pe pereții întregii clădiri și a tencuiei exterioare, urmând să încep în câteva săptămâni o renovare completă a imobilului. Prin urmare, stricăciunile pricinuite de inundație nu constituiau o problemă, fiindcă tot ce fusese afectat urma oricum să fie îndepărtat. Dar, să vedeți ce urmează: firma mea de asigurări mi-a scris un cec pentru paguba suferită, iar suma a fost suficientă pentru cumpărarea aceluia avion!

Chiar vedeam cu ochii mei întâmplându-se așa ceva? Am primit avionul și clădirea pentru birou, toate fără să am nicio datorie și fără drama obișnuită care implica veșnica întrebare: „Cât de repede pot alerga pentru a obține lucrul acesta?” Da, chiar așa a fost. Acum, când pilotez avionul și mă ridic deasupra proprietății noastre, îmi aduc aminte că zborul cu avionul seamănă cu Împărăția lui Dumnezeu. Modul în care operează legile ei ne permite să trăim într-o altă dimensiune a vieții. Aidoma omizii și fluturelui, cea dintâi nu ar putea alerga niciodată atât de repede pe picioarele ei deomidă încât să ajungă până în Mexic. Viața mea, care fusese limitată la supraviețuire și teamă, a fost transformată de Împărăția lui Dumnezeu. Cu ajutorul legilor ei, am descoperit o viață cu posibilități nelimitate.

În încheierea acestei cărți, vreau să vă las câteva versete. Sunt sigur că sunt unele pe care le-ați auzit de multe ori, dar aș vrea ca ele să aibă acum un înțeles cu totul nou pentru voi.

Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.

— Matei 11:28

Isus a venit să ia jugul nostru, să îndepărteze sistemul pământesc al trudei și sudorii, care este supus blestemului. Noi suntem chemați acum să luăm jugul Lui și să găsim odihnă (cea de-a șaptea zi, adevăratul Sabat) pentru sufletele noastre.

Puteți avea parte în viața voastră de lucruri uimitoare, dacă faceți pur și simplu la fel ca Potifar, acționând potrivit legilor Împărăției. Luați astăzi decizia de a vă alinia acestor legi, pentru a începe să vă bucurați de puterea loialității. Începeți astăzi revoluția voastră financiară, dați la o parte vechiul mod de viață, vechea guvernare, sistemul pământesc blestemat al sărăciei, bolii și deznădejdiei. Lăsați în urmă modul de viață al omizii și începeți să zburați, folosind legile Împărăției la care Isus v-a dat acces. Voi sunteți cetățeni ai acestei Împărății.

Aveți drepturi garantate de legile ei!

Dacă această carte vi s-a părut interesantă și dacă vreți să învățați mai multe despre Împărăție, dați-mi voie să vă direcționez spre adresa GaryKeese.com. Aici veți găsi o bibliotecă plină cu înfirmări care vă vor ajuta și vă vor sluji drept mentor în ce privește Împărăția. V-aș încuraja, de asemenea, să deveniți parteneri ai Team Revolution, unde veți avea acces la evenimente speciale și la sesiuni de instruire.

Pentru a câștiga în domeniul financiar, e nevoie atât de cunoștințe spirituale, cât și de unele din sfera pământească. Dacă vreți să obțineți informații legate de modul în care puteți scăpa de datorii, cu ajutorul unui plan gratuit conceput pentru voi de firma mea, Forward Financial Group, sunați la 1-800-815-0818.

Protejarea banilor de pensie pe care i-ați strâns cu greu este la fel de importantă cum e să știți cum să-i câștigați, mai ales în această perioadă de instabilitate financiară. Firma mea îi ajută pe clienții ei să facă investiții sigure. Am investit peste o sută de milioane de dolari pentru ei și nimeni nu a pierdut nici măcar un cent în ultimii cincisprezece ani, deși țara noastră străbate o perioadă de haos financiar. Repet: telefonul și consultanța sunt gratuite. Cereți informații la 1-800-815-0818.

Eu și Drenda urmărim să ajutăm indivizi și familii să câștige în viață. De aceea Drenda produce propria emisiune televizată, care îi poartă numele. Este un program care are drept subiect viața de familie și care caută să încurajeze femeile de toate vârstele. Pentru mai multe informații, mergeți la Drenda.com.

În încheiere, eu și Drenda am vrea să luați în calcul posibilitatea sprijinirii bisericilor și păstorilor din lumea întreagă. Proiectul nostru intitulat H-3 este o extensie a dorinței noastre de a ajuta oamenii în latura practică a vieții. H-3 oferă în fiecare an zeci de mii de materiale cu învățătură pentru păstori din toate colțurile lumii. Contribuim, de asemenea, la hrănirea celor flămânzi, la susținerea lucrărilor menite să combată traficul de ființe umane din mai multe țări, la sprijinirea orfelinatelor și ajutorarea financiară a păstorilor din diferite țări, precum și la susținerea femeilor care au nevoie de sprijin aici, în Ohio. Obiectivul nostru este să îi ajutăm pe oamenii de pretutindeni să învețe mai multe despre Împărăția lui Dumnezeu

și despre libertatea și mulțumirea pe care vrea Dumnezeu să le avem cu toții.

Vă mulțumesc mult că mi-ați îngăduit să vă împărtășesc această poveste uimitoare. Acum, mergeți și trăiți propria poveste nemaipomenită, în Împărăția lui Dumnezeu.

A handwritten signature in black ink, reading "Gary Keeser". The signature is written in a cursive, flowing style with a large initial "G".

REVOLUȚIA TA FINANCIARĂ

Puterea loialității

Citește această carte dacă...

SĂTUL DE GREUTĂȚILE FINANCIARE

DORITORI DE A SCĂPA DE DATORII

NU ȘTII DE UNDE SĂ ÎNCEPI

FĂRĂ SPERANȚĂ

Gary Keese s-a aflat în aceeași situație. Timp de nouă ani lungi, viața lui a fost într-o tulburare emoțională intensă din cauza situației sale financiare groaznice. Apelurile creditorilor, penalizările fiscale, procesele și jena erau un mod de viață pentru el. Dar totul s-a schimbat într-o zi, când Dumnezeu i-a vorbit lui Gary despre finanțele sale și i-a arătat ceea ce a provocat o schimbare radicală în viața lui. A ieșit din datorii, a fondat companii de milioane de dolari și acum împărtășește cheile noii sale vieți în emisiunea sa TV, *Fixing the Money Problem*, difuzată zilnic pe toate fusurile orare. Gary a predat aceste concepte la sute de mii de oameni din întreaga lume. Gary vă invită să vă alăturați revoluției și să vă schimbați radical finanțele prin Puterea loialității.

Gary Keese este un autor, vorbitor, antreprenor, expert financiar și pastor cu o pasiune pentru a ajuta oamenii să reușească în viață, în special în domeniile credinței, familiei și finanțelor. Gary și soția sa, Drenda, au dezvoltat mai multe afaceri de succes și sunt fondatorii organizației *Faith Life Now*, care produce două emisiuni de televiziune (*Fixing the Money Problem* și *Drenda*), conferințe de talie mondială și resurse practice. Gary Keese este pastorul bisericii Faith Life, din apropiere de Columbus, Ohio.